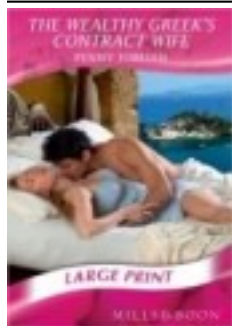


Cô Vợ Hợp Đồng

Contents

Cô Vợ Hợp Đồng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	32
7. Chương 7	36
8. Chương 8	44
9. Chương 9	46
10. Chương 10	48
11. Chương 11	53
12. Chương 12	59
13. Chương 13	67
14. Chương 14	69
15. Chương 15	72
16. Chương 16	74
17. Chương 17	76
18. Chương 18	78

Cô Vợ Hợp Đồng



Giới thiệu

Tay anh là bản hợp đồng chứng minh nàng nợ chàng cả ngàn và nàng thì không có một xu dính túi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-hop-dong>

1. Chương 1

Ilios Manos nhìn ra ngoài qua mảnh đất mà thuộc về gia đình chàng gần cả 5 thế kỉ nay.

Nó ở đây ngay trên mũi đá này, kéo dài ra đến tận biển Aegean ở phía đông bắc của Hy Lạp, là cái mà Alexandros Manos đã xây dựng cho mình một bản sao của một trong những tác phẩm nổi tiếng nhất của Palladio. Villa Emo.

Truyền thống của gia đình Manos truyền rằng Alexandros Manos, một thương gia giàu có người Hy Lạp với đội tàu thuyền lái buôn của ông đã buôn bán qua lại giữa Venice và thành phố kinh đô Constantinople của La Mã (nay đã trở thành Istanbul- thủ đô Thổ Nhĩ Kỳ), đã có quan hệ làm ăn với gia đình Emo, và đã ham muốn đến ghen tỵ với tòa nhà Emo mới xây. Ông đã bí mật sao chép bản vẽ của Palladio cho biệt thự này, rồi mang chúng về quê hương Hy Lạp với ông, nơi ông cất cho mình một cái biệt thự riêng, đặt tên cho nó là Villa Manos và tuyên bố rằng cả nó và mảnh đất nó đang đứng trên đó là một kì vọng thiêng liêng, phải được truyền xuống từ thế hệ này sang thế hệ khác, và phải được làm chủ bởi không phải là người đàn ông nào mà không mang dòng máu của ông.

Người ta nói rằng nơi đây Alexandros Manos đã tạo ra một thái ấp được phong cho riêng mình_ một vương quốc nhỏ của những thứ mà ông hoàn toàn cai trị.

Ilios biết rằng cái mũi đất này, bao bọc ba bên là biển Aegean và ở sau lưng là vùng núi bắc Hy Lạp, nó có ý nghĩa là tất cả mọi thứ cho ông nội chàng, và cha của chính Ilios phải dành cả đời để gìn giữ nó_ giống như ông nội chàng đã phải bị tước bỏ tài sản của ông để bảo vệ nó. Phải bảo vệ nó. Nhưng ông đã không bảo vệ những đứa con trai mà ông là cha chúng, mà hy sinh chúng để giữ hiệp ước của ông với cả quá khứ và tương lai.

Ilios đã học được rất nhiều từ ông chàng. Chàng đã học được rằng khi bạn mang một trách nhiệm cha truyền con nối được truyền lại từ Alexandros Manos bạn có một nhiệm vụ là phải bỏ qua những tình cảm của riêng mình_ thậm chí là từ chối chúng nếu bạn phải làm thế_ để đảm bảo rằng ngọn đuốc sống linh thiêng là bổn phận của gia đình họ đối với ngôi biệt thự, sẽ được kế tục. Bàn tay mà cầm ngọn đuốc đó là có thể bắt tử, nhưng bản thân ngọn đuốc cũng là mãi mãi. Ilios đã lớn lên bằng việc lắng nghe những câu chuyện của ông chàng về ý nghĩa của việc mang dòng máu của Alexandros Manos trong huyết mạch của mình, và nó có nghĩa gì khi sẵn sàng hy sinh bất kì thứ gì và bất kì ai để đảm bảo rằng ngọn đuốc ấy được truyền lại an toàn.

Giờ nhiệm vụ của chàng là mang nó. Và nhiệm vụ của chàng cũng là làm những gì ông chàng đã không thể làm được_ và đó là bảo toàn được vận mệnh của gia đình và sự thịnh vượng của nó.

Lúc còn là một cậu bé, khi Ilios hứa với ông của chàng rằng chàng sẽ tìm ra được cách để bảo tồn được cho vận mệnh và hưng thịnh, anh họ Tino của chàng đã cười ngặt nghẽo chàng. Tino đã cười lại lần nữa khi Ilios nói với hắn rằng cách duy nhất mà chàng sẽ trả hết nợ nần của Tino là nếu hắn bán lại cho chàng nửa số cổ phần của hắn trong phần di sản của ông để lại cho hắn.

Ilios ngắm nhìn tòa nhà trước mặt chàng, gương mặt đẹp trai in hằn những nét giống rất nhiều thế hệ những người đàn ông quyền lực và tự chủ trước đây. Nó là một bộ như thể được chạm khắc bằng đá cẩm thạch bởi cùng một bàn tay mà tạc ra tượng điêu khắc của những anh hùng Hy Lạp trong thần thoại. Đôi mắt bằng vàng là thừa kế từ người vợ của Alexandros mà ông mang về từ những vùng đất ở phía bắc, và chúng nhìn chăm chăm một cách kiên định về phía chân trời.

Tinos đã không còn cười nữa. Nhưng hắn sẽ bày mưu để trả thù, giống như hắn đã làm từ khi bọn họ còn bé. Tinos đã luôn muốn những thứ mà em họ nhỏ bé của hắn có, và sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện bề mặt này. Cho đến giờ Tino vẫn còn bận tâm, sinh ra là con của người em trai là phải chịu một sự bất lợi_ đó là thứ mà hắn đổ lỗi cho Ilios

Ilios biết chàng có tiếng tăm trong số những người đàn ông khác là vì việc giải quyết được một thỏa thuận khó, lèo lái một vụ thương thảo khó, vì yêu cầu những việc bất khả thi từ những người mà làm việc cho chàng nhằm tạo ra khó khăn bất khả thi cho những người mà đã trả tiền cho chàng để làm chính xác những việc đó.

Chàng đã tạo dựng được vận mệnh của mình trong việc kinh doanh xây dựng với sự quyết tâm và làm việc vất vả, chịu đựng bền bỉ đã đưa chàng đến thành công của mình bởi vì đó là nơi chàng đã khởi nghiệp. Không có ma thuật đen tối nào, không có nghệ thuật hắc ám nào, mà như vài người cho rằng bằng cách này chàng đã thành công. Việc hối lộ mà Ilios đã làm không được bôi trơn bởi những người đỡ lưng hay những thỏa thuận bẩn thỉu được thực hiện trong phòng tối, mà tuyệt đối bởi lao động vất vả. Bởi hiểu rõ công việc kinh doanh của chàng từ trong ra ngoài và từ trên xuống dưới. Thậm chí bây giờ, không có nhiệm vụ nào mà thông qua được với tên của Xây dựng Manos cho đến khi chàng kiểm tra và đạt yêu cầu mỗi chi tiết nhỏ nhất. Niềm kiêu hãnh và ý thức danh dự của chàng đã để thấy trong công việc của mình, là cái mà chàng đã thừa hưởng từ ông của chàng.

Ilios biết rằng hành trình chàng đi từ thời thơ ấu nghèo khó đến sự giàu có hiện nay đã lấp đầy những người đàn ông khác với sự ghen tỵ và oán giận. Người ta nói rằng không có người nào có thể vươn lên từ cảnh cơ hàn để giàu có được như Ilios_ được tính bằng tỉ, chỉ không phải bằng triệu_ mà bằng cách lương thiện riêng rẽ được, và chàng biết rằng vài người ghen tỵ với chàng hơn nữa, hay có thể sẽ vui sướng hơn với sự sa sút của chàng, hơn là với anh họ của chàng.

Mặt trời đã mọc lên trên hình ảnh của chàng, dần tắt nó trong ánh vàng làm gợi nhớ lại cái mặt nạ của người Maxêdonia nổi tiếng nhất của Hy Lạp_ Alexander vĩ đại. Ông đã được sinh ra ở nơi này của Hy Lạp, và theo hiểu biết của gia đình là đã đi đến bán đảo này với tổ tiên của mình.

Cách đó nhiều thước là một trong những người đốc công đang đợi chàng, giống như những tài xế lái những thiết bị xây dựng hạng nặng phía sau lưng chàng.

“Ngài muốn tôi làm gì?” hần hỏi.

Ilios đưa ánh mắt quyết tâm nhìn người thợ xây dựng đang đứng trước mặt chàng.

“Phá hủy nó. Kéo sập nó xuống và san phẳng vị trí này”

Người đốc công có vẻ bị sốc.

“Nhưng anh họ ngài_?”

“Anh họ của tôi không được nói gì với những thứ đang xảy ra ở đây. Phá trụi nó thành bình địa”

Người đốc công đưa tín hiệu cho những tài xế, và như những cái hàm những chiếc máy to nặng xén xuống tòa nhà, rồi vươn lên trong ánh nắng mặt trời buổi sáng, Ilios quay gót và bước đi.

“Vậy, chị định sẽ làm gì bây giờ?” Charley bắn khoả hỏi.

Lizzie ngẩng nhìn hai cô em gái của mình, cái nhu cầu quen thuộc là phải bảo vệ chúng đang làm đông cứng quyết tâm của nàng, không cần biết cái giá mà nàng phải trả là như thế nào.

“Chỉ có một thứ duy nhất mà chị có thể làm được thôi,” nàng trả lời. “Chị sẽ phải đi.”

“Cái gì? Bay sang tới Thessalonica ư?”

“Đó là cách duy nhất rồi.”

“Nhưng chúng ta thì không có bất kì chút tiền bạc nào.”

Đó là Ruby, cô gái nhỏ 22 tuổi của gia đình này, đang ngồi ngay bàn ăn trong khi hai con trai sinh đôi 5 tuổi của cô thì đang ngồi im lặng không như thường lệ ở phòng khác, chúng được cho thêm nửa tiếng hiêm hoi để xem tivi, để cho chị em bọn họ có thể bàn bạc những vấn đề đang đe dọa họ.

Không, họ không còn chút tiền nào_ và đó là lỗi của nàng, Lizzie thừa nhận thực tế với vẻ có lỗi.

Sáu năm trước đây, khi cha mẹ bọn họ cùng qua đời, bị cuốn trôi bởi một cơn sóng dị thường trong lúc họ đang ở trong một kì nghỉ, Lizzie đã tự hứa với bản thân mình rằng nàng sẽ làm tất cả mọi thứ mà nàng có thể để giữ cho gia đình họ được bên nhau. Nàng đã rời trường đại học, và xin làm việc cho một hiệp hội thiết kế nội thất uy tín có trụ sở tại Luân-Đôn, theo đuổi giấc mơ có một công việc là một nhà thiết kế. Charley lúc đó chỉ mới bắt đầu vào đại học và Ruby thì đang chờ đợi một kì thi GCSE của cô.

Gia đình của họ đã từng là một gia đình gần gũi và thương yêu nhau, và cú sốc bị mất cả cha mẹ đã quá mạnh không thể chống đỡ được—đặc biệt là với Ruby, người mà quá tuyệt vọng, vì tìm kiếm tình yêu và sự an tâm trở lại cô đã quá liều lĩnh lao vào trong vòng tay của người đàn ông kẻ đã bỏ rơi cô và để cô lại khi cô có thai hai cậu bé sinh đôi đáng yêu này.

Mặc dù vậy, vẫn còn có thêm những cú sốc khác cho họ đối mặt. Người cha đẹp trai, tuyệt vời của họ và người mẹ xinh đẹp, đáng yêu của họ, người đã tạo ra cho họ một thế giới hạnh phúc giống với câu chuyện thần tiên nhất mà gia đình họ đã sống trong đó, đã làm xong chỉ việc đó—sống trong một câu chuyện thần tiên mà có một chút hoặc không có cơ sở trên thực tế.

Ngôi nhà của linh mục xinh đẹp từ thời vua George trong một ngôi làng Cheshire nhỏ nơi mà bọn họ đã lớn lên đã bị thế chấp nặng nề, cha mẹ họ không có bất kì một bảo hiểm nhân mạng nào, và họ có các khoản nợ lớn. Cuối cùng không có cách nào khác trừ việc gia đình yêu dấu của họ phải bán ngôi nhà đi, để các khoản nợ đó được trả hết.

Với thị trường nhà cửa bùng phát, và nhu cầu cần làm mọi thứ mà nàng có thể để hỗ trợ và bảo vệ những đứa em của nàng, Lizzie đã dùng phần dành dụm ít ỏi của mình để tự bắt đầu việc kinh doanh trong lãnh vực có triển vọng của nàng ở miền nam Manchester—Charley sẽ có thể tiếp tục việc học tại đại học Manchester, Ruby có thể có một khởi đầu tươi mới, và nàng có thể củng cố công việc kinh doanh mà sẽ hỗ trợ tất cả họ.

Ban đầu mọi thứ đều rất tốt. Lizzie đã kiếm được những hợp đồng với những mẫu nội thất của nhiều tòa nhà mới đang xây dựng, và từ đó đã có nhiều việc thiết kế từ những người mua nhà yêu cầu thiết kế nội thất cho những căn nhà mà họ đã mua. Ra khỏi mặt sau của sự thành công đó Lizzie đã nắm lấy cơ hội mua được một căn nhà lớn hơn từ một trong những nhà đầu tư mà nàng đã làm việc—với họ, đương nhiên, một thế chấp lớn hơn nhiều nữa. Nó dường như có ý nghĩa vào lúc ấy—sau cùng, với cặp sinh đôi và ba người họ thì họ hoàn toàn cần thêm khoảng không, cũng như họ đã cần thêm một chiếc xe tải 4-bánh lớn. Nàng đã dùng nó để thăm viếng những địa điểm mà nàng đang làm việc, và Ruby thì dùng nó để đưa hai đứa nhỏ đi học. Thêm nữa là những khách hàng của nàng, một hãng nhỏ thuộc địa phương, đã ép nàng mua, vì thế họ có thể kết thúc nhanh được nơi triển khai và tiến lên tới một địa điểm mới.

Nhưng sau đó thì đến khủng hoảng của tín dụng, và sau một đêm hầu như mọi thứ đã thay đổi. Thị trường bất động sản đã rơi xuống tận đáy, nghĩa là chúng không thể giao dịch giảm xuống được nữa và làm hạ khoản thế chấp bởi giá trị của ngôi nhà đã giảm đi rất nhiều, và theo đó đương nhiên công việc của Lizzie đã cạn đi. Số tiền nàng đã bỏ ra trong một tài khoản tiết kiệm đặc biệt đã không tăng thêm thứ gì nhiều như nàng mong đợi, và mọi thứ về phương diện tài chính đột nhiên trở nên thật sự rất tăm tối.

Ngay lúc này Charley vẫn đang làm việc như là một người quản lý dự án cho một hãng nhỏ ở địa phương, và Ruby đã nói rằng cô sẽ kiếm một công việc. Nhưng cả Lizzie lẫn Charley đều không muốn cô làm thế. Họ đều muốn cặp sinh đôi có mẹ ở nhà, như chính họ đã muốn thế trước đây. Và, như Lizzie đã nói sáu tháng trước đây, khi bọn họ lần đầu bắt đầu cảm thấy những ảnh hưởng của khủng hoảng tín dụng, nàng sẽ tìm một công việc làm công cho một người khác, và nàng vẫn còn có nhiều khách hàng khác còn nợ nàng tiền. Họ sẽ xoay sở được.

Nhưng hóa ra là nàng đã lạc quan thái quá. Nàng đã không thể kiếm được một công việc, bởi vì những gì ngành công nghiệp có trong lĩnh vực thúc đẩy chi tiêu cá nhân và bỏ rơi công nhân, và với những chi phí cơ bản đang tăng họ giờ đang phải vất vả cật lực để quản lý. Thì hiện nay họ chỉ có thể ngóc đầu lên trên được mặt nước. Nhiều khách hàng của nàng đã hủy hợp đồng, và vài người trong số họ vẫn còn nợ nàng một số tiền lớn mà nàng nghi ngờ rằng nàng sẽ không bao giờ được nhận.

Thực sự thì mọi thứ quá khốc liệt đến nỗi Lizzie đã đưa ra một quyết định cá nhân là đi đến siêu thị và xem thử nàng có thể tìm được công việc gì ở đó không. Nhưng sau đó lá thư đó đã đến nơi, và giờ bọn họ—đúng hơn là nàng đang ở trong một hoàn cảnh thậm chí còn tuyệt vọng hơn nữa.

Hai trong số những khách hàng khá gần đây nhất của nàng, người mà nàng đã có một vụ thỏa thuận khá tốt trong công việc, đã có thêm việc thiết kế nội thất cho nàng trong một tòa nhà nhỏ của khu căn hộ mà họ đã mua ở phía bắc Hy Lạp. Trên một doi đất hướng ra biển xinh đẹp, những khu căn hộ đang ở trong giai đoạn đầu tiên của việc phát triển thành một nơi nghỉ mát sang trọng và đắt tiền chỉ dành riêng cho người giàu có, cái mà khi hoàn thành, sẽ bao gồm những khu biệt thự, ba khách sạn 5-sao, một bến du thuyền,

những nhà hàng và mọi thứ mà đi cùng với nó.

Khách hàng đã cho nàng toàn quyền quyết định mọi thứ để trang trí chúng theo phong cách “Notting Hill dành cho giới thượng lưu”.

Notting Hill có thể là một quãng đường dài cách xa cái góc công nghiệp hóa Manchester của họ, bên vùng biên giới của Cheshire, nhưng Lizzie thì biết chính xác những gì khách hàng của nàng muốn : những bức tường trắng, những căn bếp và phòng tắm thật sang trọng, những sàn nhà bằng đá hoa cương sáng bóng, nội thất kính, những bông hoa và cây trồng ngoại lai cực đẹp, những cái ghế sofa mềm mại...

Lizzie đã phải bay đến để xem những căn hộ đó với khách hàng của nàng, một cặp vợ chồng trung niên mà nàng chưa bao giờ thật sự có thể có tình cảm. Nàng đã bị thất vọng bởi thiết kế kiến trúc của những căn hộ. Nàng đã trông đợi một thứ gì đó sáng tạo và đổi mới mà vẫn thích hợp hoàn hảo với mỹ quan vô tận, nhưng những thứ mà nàng đã nhìn thấy đã gây cảm giác khó chịu cho cảnh quan nơi đây. Một cái hộp hình chữ nhật cao sáu tầng của cái được gọi là “căn hộ kép”, được vươn tới bởi một con hẻm nhỏ mà chia ra làm hai nhánh, với một nhánh được niêm phong lại bởi một hàng dây thép gai trông có vẻ nguy hiểm. Hầu như không có những ngôi nhà nghỉ mát sang trọng mà nàng đã trông đợi.

Nhưng khi nàng lên tiếng nghi ngờ với khách hàng của nàng, cho rằng những căn hộ đó có thể khó mà bán được, thì họ đã đảm bảo nàng rằng nàng đang lo lắng không cần thiết.

“Nhìn này, thực tế là chúng ta đã trả giá thấp xuống cho những người xây dựng đến một mức giá tốt nhất mà chúng ta không thể mất thêm thậm chí nếu chúng ta để toàn bộ khu đất này có giá 10 bảng một tuần” Basil Rainhill đã đùa cợt vui vẻ. Ít nhất Lizzie cũng cho rằng đó là một câu nói đùa. Đôi khi thật khó mà nói với Basil.

Ông ta đến từ tiền bạc, như vợ của ông ta thích nói với nàng. “Sinh ra với một cái muỗng bạc trong miệng, và đương nhiên Basil mới có một con mắt đầu tư tốt như vậy. Đó là tài năng, cô biết đấy. Nó chạy trong gia đình của ông ấy”

Chỉ bây giờ tài năng ấy mới chạy ra. Và chỉ ngay trước khi gia đình Rainhill làm xong việc biến mất tương tự như việc bỏ lại một núi nợ nần sau lưng họ, Basil Rainhill mới nói với Lizzie điều đó, bởi vì giờ ông ta không thể trả nổi hóa đơn của nàng, ông ta đã thay vào đó là chuyển nhượng lại cho nàng 20% lợi nhuận của tòa nhà căn hộ ở Hy Lạp.

Lizzie muốn nợ của nàng được trả bằng tiền hơn, nhưng luật sư của nàng đã khuyên nàng nên chấp nhận nó, và vì thế nàng đã trở thành một người cộng tác trong quyền sở hữu những căn hộ với nhà Rainhill và Tino Manos, người Hy Lạp chủ của miếng đất.

Thiết kế khôn ngoan được trình bày bởi tòa nhà căn hộ mà nàng đã làm hết sức mình với những khả năng hạn chế, bám lấy nguyên tắc của nàng về nguồn cung ứng nội thất càng gần với nơi nàng làm việc càng tốt, và nàng đã hài lòng với kết quả cuối cùng. Nàng đã thậm chí giữ những ngón tay mình thận trọng không vạch lên đó, mặc dù nàng nghi ngờ chúng sẽ không để bán, khi toàn bộ khu liên hợp đã hoàn thành nàng có thể trông đợi những căn hộ cho phép những người khách du lịch vào và mang lại cho nàng vài thu nhập cần thiết.

Nhưng giờ nàng nhận được lá thư đe dọa và đáng lo lắng này, từ một người đàn ông mà nàng chưa bao giờ nghe tên trước đây, khẳng định rằng nàng phải bay ngay ra Thessalonica để gặp anh ta. Nó nói rằng có “vài vấn đề về pháp lý và tài chính liên quan tới sự cộng tác của cô với Basil Rainhill và anh họ Tino Manos của tôi, cái mà cần phải được giải quyết cá nhân” và kèm theo những lời đe dọa đáng ngại, “Không trả lời lá thư này sẽ dẫn đến một chỉ dẫn đến luật sư của tôi để giải quyết những vấn đề thay mặt cho tôi”. Lá thư có kí tên Ilios Manos.

Những triệu tập của anh ta không thể đến vào lúc tồi tệ hơn, nhưng toàn bộ giọng điệu trong thư của Ilios Manos thì quá đe dọa cho Lizzie cảm thấy nàng không thể từ chối tuân theo. Dù nàng có e sợ và không muốn đi gặp anh ta bao nhiêu đi nữa, thì những nhu cầu của gia đình nàng cũng phải đặt lên trước. Nàng có trách nhiệm với chúng, một nghĩa vụ của tình thương mà nàng sẽ không bao giờ từ bỏ, bất kể là cái giá gì nàng phải trả cho bản thân mình đi nữa. Nàng đã thề nó_ đã hứa nó vào ngày đám tang của cha mẹ nàng.

“Nếu cái gã người Hy Lạp này muốn gặp chị đến vậy thì hẳn có thể ít nhất cũng nên đề nghị trả phí máy bay cho chị,” Ruby gầm lên.

Lizzie cảm thấy có lỗi hơn.

“Đó là tất cả lỗi của chị. Chị lẽ ra nên nhận thấy rằng thị trường đất đai đã quá bị thổi phồng, và tạo nên một cái bong bóng mà có thể nổ tung”.

“Lizzie, chị không phải tự trách mình” Charley cố an ủi nàng. “Và vì để nhận thấy được chuyện gì đang xảy ra_ làm sao chị có thể trong khi chính phủ cũng thậm chí không biết?”

Lizzie gượng cười nhẹ.

“Chắc chắn nếu chị nói ngân hàng tại sao chị cần đi đến Hy Lạp họ sẽ cho chị vay nợ chứ?” Ruby đề nghị một cách hy vọng.

Charley lắc đầu. “Ngân hàng sẽ không cho bất kì một khoản vay thương mại nào vào lúc này đâu. Thậm chí là cả những doanh nghiệp thành đạt”

Lizzie cắn môi. Charley không chỉ trích nàng vì sự thất bại trong kinh doanh của nàng, nàng biết, nhưng nàng vẫn cảm thấy kinh khủng. Những em nàng phụ thuộc vào nàng. Nàng là người lớn nhất, biết xét đoán, là người mà hai em trông đợi. Nàng kiêu hãnh về bản thân vì có thể lo lắng cho chúng_ nhưng đó là một kiêu hãnh sai, xây dựng trên nền tảng không vững chắc, như nhiều những thứ khác trong cơn khủng hoảng tài chính kinh khủng hiện tại này.

“Vậy thì Lizzie tội nghiệp sẽ làm gì? Chị ấy mới nhận được lá thư đe dọa của người Hy Lạp này để đẩy mọi việc đi xa hơn nếu chị ấy không đi và gặp hắn, nhưng làm sao chị ấy có thể nếu chúng ta không còn chút tiền nào?” Ruby hỏi hai người chị lớn của mình.

“Chúng ta có” Lizzie đột nhiên nhớ ra, với sự nhẹ nhõm biết ơn. “Chúng ta có xô tiền của chị, và chị có thể ở trong một căn hộ của những tòa căn hộ”

“xô tiền” của Lizzie là những đồng tiền lẻ còn dư nàng luôn bỏ vào trong một cái xô thiếc trang trí trong văn phòng nàng, trong những ngày khi nàng sở hữu được những đồng lẻ “dư”.

Hai phút sau họ đang nhìn vào cái xô thiếc nhỏ, cái mà giờ đang trên bàn ăn ở bếp.

“Chị có nghĩ là sẽ có đủ không?” Ruby hồ nghi hỏi.

Chỉ có một cách để biết.

“Tám mươi chín bảng” Lizzie thông báo nửa giờ sau, khi những xu lẻ đã được đếm xong.

“Tám mươi chín bảng và bốn hào” Charley chỉnh lại nàng.

“Nó sẽ đủ chứ” Ruby hỏi.

“Chị sẽ làm cho nó đủ,” Lizzie nói với họ quả quyết.

Nó sẽ đương nhiên là mua một cái vé máy bay trái vụ giá thấp nhất, và nàng vẫn có những chìa khóa của những căn hộ_ những căn hộ mà nàng đã có 20% lợi tức trong đó. Nàng đã chắc chắn hoàn hảo có quyền ở một trong những chúng trong khi nàng cố gắng phân loại ra cái đồng lộn xộn mà gia đình Rainhill đã bỏ lại sau lưng.

Làm sao mà sức mạnh lại bị giảm sút_ hay đúng hơn là không quá mạnh mẽ trong trường hợp của nàng, Lizzie mệt mỏi suy ngẫm. Tất cả nàng muốn làm là chu cấp cho hai em nàng và cháu trai của nàng, để bảo vệ chúng và giữ chúng an toàn về tài chính, để cho không bao giờ chúng phải chịu đựng lại nỗi ám ảnh kinh khủng chân thật về cảnh cơ cực và phải chiếm lại căn nhà cái mà chúng đã phải đối diện sau cái chết của cha mẹ họ.

2. Chương 2

Không! Nó là không thể nào, chắc chắn như vậy! Tòa nhà căn hộ không thể đơn giản biến mất được.

Nhưng nó có.

Lizzie chớp mắt và nhìn lại lần nữa, hy vọng một cách tuyệt vọng rằng sẽ thấy mọi thứ__ hay tốt hơn là không thấy chúng__ nhưng nó vẫn không ích gì. Nó vẫn không có ở đó.

Căn hộ đã biến mất hoàn toàn.

Nơi mà nàng đã mong đợi sẽ thấy tòa nhà hình chữ nhật thân quen giờ chỉ còn nền đất phẳng lờm chõm, thành sẹo bởi những vết xe của những chiếc xe ủi máy dùng để ủi những tòa nhà nặng nề.

Nó thật là chuyến đi dài và không thỏa mái, trong một chiếc taxi chở đầy nhóc bởi một tài xế Hy Lạp người mà dường như cong xuống để chứng minh bản lĩnh nam nhi của hắn đằng sau tay lái, sau một chuyến bay thiếu thỏa mái tương tự của một hãng máy bay giá rẻ.

Họ cuối cùng cũng thoát khỏi đường cao tốc chính để chạy dọc theo một con đường chưa làm xong, hẹp, bụi bặm và nhiều vết lún mà kéo dài xuống đầu mút của bán đảo và những tòa căn hộ. Trong khoảng thời gian người tài xế xóc nảy và lạng lách từ bên này sang bên kia, Lizzie đã ngoéo chặt người kháng cự lại chuyển động không thỏa mái đó, chú ý khi họ vượt qua con đường rằng nó chia nhánh ở đâu và năm ngoái nơi nào có những cuộn dây thép có gai nhọn chặn lại lối đi vào, bởi giờ đây không thể nhìn ra những cái cổng có móc khóa được làm bằng sắt nữa.

Người tài xế taxi đã bỏ nàng xuống khi những vết lún của con đường đã trở nên quá tệ đến nỗi hắn ta từ chối đi xa hơn. Nàng đã năn nỉ hắn cho nàng một cái giá trước khi họ rời khỏi sân bay, vì biết nàng phải dành ít tiền lẻ thế nào, và trước khi nàng trao nó cho hắn nàng đã lấy một tấm sạc với số điện thoại ghi trên đó của hắn, vì thế nàng có thể gọi cho một chiếc taxi để đưa nàng đến thành phố gặp Ilios Manos sau khi nàng đã yên vị cho mình trong một căn hộ và liên lạc với anh ta.

Lizzie nhìn chằm chằm vào cái nền đất lồi lõm nơi tòa nhà đã được dựng ở đó, và sau đó ngẩng đầu, quay sang để nhìn qua mũi đất, nơi những đám cỏ mọc lờm chõm thừa thớt giao với màu xám xịt của biển Aegean mùa đông. Cơn gió trong lành lồng lộng thổi vào từ ngoài biển có vị mặn của muối__ hay là muối từ nước mắt khốn khổ của nàng vì sốc và không thể tin được?

Mọi chuyện đang diễn ra thế quái gì vậy? Basil đã khoác lác với nàng rằng 20% trao cho nàng quyền có hai căn hộ, mỗi cái đáng giá 200 ngàn euro. Lizzie hẳn đã cho rằng giá trị chỉ gần tới 100 ngàn thôi, nhưng nó vẫn có nghĩa rằng bất kể chúng có đáng giá bao nhiêu đi nữa thì cũng đã biến mất__ cùng với tòa nhà. Đó là tiền mà nàng không có thể có khả năng làm mất.

Nàng sẽ phải làm thế quái quỷ gì đây? Nàng chỉ có dưới 50 euro trong ví, không có nơi nào để ở, không có phương tiện đi lại trực tiếp nào để đưa nàng vào lại thành phố, không có căn hộ__ không gì cả. Ngoại trừ, đương nhiên, cái lá thư hàm ý đe dọa nàng đã nhận. Nàng vẫn giữ nó để thỏa thuận__ và người đàn ông mà đã viết lời đe dọa ấy.

Để nói rằng Ilios Manos đang không có tâm trạng tốt là đã nói giảm nhẹ đi rất nhiều, và, như Jót, vua của các vị thần, Ilios có thể tạo cho bầu không khí quanh chàng sôi sục với sự đe dọa cho những hậu quả khốc liệt sẽ đến khi cơn giận của chàng sôi lên. Như nó hiện giờ.

Nguyên nhân của cơn giận hiện giờ của chàng là anh họ Tino của chàng. Bỏ ngang sự nỗ lực chiếm đoạt lấy tiền bạc của Ilios thông qua việc sử dụng trái pháp luật đất của ông nội họ, hẳn giờ đây chuyển sự chú ý của mình vào việc đe dọa nhằm thách thức quyền thừa kế của Ilios. Hẳn đã tuyên bố rằng có sự ngấm ngầm trong cách nói của ông nội họ là Ilios phải kết hôn, bởi vì tài sản phải được kế thừa xuống trong gia đình, con trai cho cháu trai. Đương nhiên là Ilios biết điều này__ cũng như chàng biết rằng cuối cùng chàng phải đưa ra một người thừa kế nam.

Ilios đã liều gạt đi sự đe dọa của Tino, nhưng với sự giận dữ của chàng những luật sư vẫn cảnh báo rằng nó có thể tốt hơn nên tránh một trận chiến có khả năng kéo dài và tốn kém về pháp lý và chỉ cần đơn giản cho Tino số tiền hắn muốn.

Nhượng bộ sự tổng tiền của Tino ư? Không bao giờ. Miệng Ilios nghiêng chặt với sự cay đắng và kiêu hãnh. Trong đầu chàng chàng có thể nghe giọng nói của luật sư chàng, nói với vẻ như xin lỗi, “Àm trong trường hợp này, thì có lẽ ngài nên nghĩ về việc tìm cho mình một người vợ”

“Tại sao, khi Tino không có bất kì thứ gì xứng đáng với điều đó?” Ilios đã hỏi gặng một cách hung dữ.

“Bởi vì anh họ ngài không có gì để mất và ngài thì có một tài sản rất lớn. Tiền bạc và thời gian của ngài có thể chấm dứt khi bị trói chặt trong nhiều năm với một trận chiến pháp lí phức tạp”

Một trận chiến mà ngay lập tức hứa hẹn xảy ra và chàng sẽ không thể rút lui đến khi và trừ khi hắn ta thắng, Ilios biết rõ điều đó.

Luật sư của chàng đã đề nghị chàng dành chút thời gian xem xét lại vấn đề, có lẽ hy vọng rằng Ilios biết chàng nên nhượng bộ và đưa Tino 1 triệu euro mà hắn muốn— một số tiền nhỏ đối với người đàn ông mà, suy cho cùng, là một tỉ phú. Nhưng đó không phải mấu chốt vấn đề. Mấu chốt là ở chỗ Tino nghĩ rằng hắn có thể lấy nhiều hơn cho hắn bằng cách đơn giản cho tay vào túi chàng lấy tiền mà hắn không kiếm ra được. Không có cách nào mà Ilios cho phép làm thế.

Chàng đang cố gắng để thoát ra cơn thịnh nộ mà chàng đang cảm thấy vào lúc đó những nhánh cây đổ xuống từ một cây ôliu già và hư một và ngay khi đó chàng nhìn thấy một chiếc taxi trở xuống đường đến mũi đất, ngừng lại để cho hành khách của nó bước ra trước khi quay nhìn quanh quất và đi trở lại con đường đã vừa đến.

Lúc này, vẫn còn đội cái mũ bảo hộ đã cũ in logo của công ty xây dựng Manos chàng mới đội vào để bảo vệ, cánh tay chàng để trần trong cái áo thun tay ngắn màu trắng, hai ống quần jean nhét vào trong đôi ủng lao động, chàng bước đi ra khỏi hàng cây và ngắm nhìn khi Lizzie nhìn ra biển, tay chàng khoanh chéo trước ngực.

Lizzie quay lại tiến đến miếng đất bằng nơi mà khu căn hộ đã từng ở đó, cú chới vờn giữ cho nàng bất động khi nàng thấy người đàn ông đang đứng trên đó, ngắm nhìn nàng.

“Cô đang xâm phạm. Đây là đất tư nhân.”

Chàng nói tiếng Anh! Nhưng những lời chàng nói thì thù địch và giận dữ, thách thức Lizzie nhấn mạnh lại với một sự căm ghét không kém, “Đất tư nhân này có một phần thuộc về tôi”

Nó không hoàn toàn đúng, đương nhiên, nhưng là một đối tác hùn hạp trong tòa căn hộ nàng phải chắc chắn là chủ sở hữu một phần trăm của mảnh đất mà nó được xây trên đó chứ? Lizzie không biết chính xác quan điểm của luật đất đai Hy Lạp, nhưng có vài điều về thái độ đối với nàng của người đàn ông đứng trước mặt nàng và thách thức nàng như thế đã làm nàng cảm thấy nàng cần phải xác định quyền và bản thân nàng. Tuy nhiên, nó đơn giản là nàng đã làm điều sai. Người đàn ông bỏ khoanh tay, làm lộ ra đường nét cơ bắp cứng chắc của phần thân trên bên dưới cái áo thun tay ngắn bị bôi bẩn nhét vào trong cái quần jean đeo dây trễ quăn quanh hông anh ta, và sải bước đến chỗ nàng.

“Đất Manos có thể không bao giờ thuộc về bất kì ai khác hơn là một người Manos”

Chàng đã giận dữ hoang dại. Độ rắn của ánh mắt từ đôi mắt đại bàng vàng được viền với hàng lông mi đen dày chìa vào nàng như là một con mồi không có sự bảo vệ.

Lizzie lùi lại tránh xa chàng trong hoảng hốt, và bị lạc bước nàng sẩy chân suýt ngã vào đồng cỏ lổm chổm.

Khi nàng sắp bắt đầu ngã người đàn ông đã vươn tới nàng, những ngón tay cứng chắc mấu vào cái tay áo khoác đang mặc của nàng khi nàng được kéo mạnh thẳng trở lên thì những ngón tay của anh ta vẫn giữ trên người nàng. Ánh mắt vàng lục soát nàng với một sự táo bạo mạnh mẽ như muốn nuốt sống nàng làm nàng tức điên lên. Anh ta nhìn nàng như thế... như thế anh ta thực sự là một vị thần Hy Lạp, với quyền và sức mạnh lấy đi và sử dụng thân xác của những người phụ nữ người trần dễ bị tổn thương cho việc thỏa mãn nhục dục của anh ta và bất cứ khi nào anh ta muốn. Tình dục với một người đàn ông như thế này sẽ là nguy hiểm cho người phụ nữ nào mà bị quyến rũ vào sự liều lĩnh bản thân mình trong cái ôm ghì của anh ta. Anh ta sẽ nhận mà không cho, hay anh ta sẽ nô dịch người phụ nữ ngốc nghếch nào mà nghĩ rằng cô ta có thể làm cho anh muốn cô ta bởi vì mê mẩn cô ta với sự ham muốn nhục dục của anh ta và bỏ cô ta bị

giám giữ trong nó trong khi anh ta không chút động lòng? Cái miệng đó, với cái môi dưới đầy đặn của nó, mời gọi rằng anh sở hữu một thứ vui xác thịt tàn nhẫn mà thích hợp với tính cách của anh đối với nàng.

Lizzie run rẩy, bị choáng bởi cái ham muốn nhục dục không thích hợp và không bình thường trong suy nghĩ của nàng. Nàng cố gắng tập trung vào những thứ thực tế.

Không biết làm sao khi chàng di chuyển chàng cũng tìm ra thời gian hắt ra sau cái nón bảo hộ cứng chàng đang đội, để cho lúc này nàng có thể thấy được mái tóc đen dày của chàng. Nàng cao 5 feet 6 (khoảng 1,68cm). Chàng thì cao hơn nhiều— ừ hơn 6 feet (khoảng 1,83cm)— và đương nhiên là hùng mạnh hơn nhiều so với nàng. Lizzie có thể thấy rằng nỗ lực giữ nàng khó mà tăng lên cái u bắp tay trên cánh tay mạnh mẽ của chàng, nhưng điều đó không ngăn nàng khỏi việc cố gắng thoát ra khỏi chàng.

Chàng ngăn nàng lại dễ dàng với vẻ khinh thường, kéo nàng lại sát chàng hơn. Chàng có mùi của đất, và lao động vất vả, và của một người đàn ông. Từ nơi nào đó sâu thẳm bên dưới, trong cái vị trí nơi nàng cất giữ những ký ức đặc biệt, nàng có một hình ảnh trong tâm trí đột ngột của việc được giữ trong cánh tay của cha nàng trong khu vườn tại ngôi nhà đáng yêu của cha mẹ nàng ở Cheshire, cười vang thích thú khi nàng nhìn xuống từ độ cao đó nhìn đến nơi mẹ nàng đang quỳ bên cạnh hai em gái của nàng. Đó là những năm tháng tuyệt diệu— những năm khi nàng còn cảm thấy an toàn và được bảo vệ và yêu thương.

Nhưng người đàn ông này không phải cha nàng. Với người đàn ông này ở đây sẽ là không an toàn, không được bảo vệ, và dĩ nhiên là không yêu.

Yêu? Nàng đã quá gần với cái áo thun tay ngắn dính bẩn đến nỗi nàng có thể thấy được bóng tối mờ của lông trên người chàng xuyên qua nó. Nàng có thể gần như cảm thấy áp lực của sự thù địch của chàng hướng về nàng. Và nàng cảm thấy sự căm ghét tương tự thể đối với chàng. Đó là lý do tại sao tim nàng đập mạnh trong lồng ngực và tại sao cảm giác của nàng dội lại từ sự nhận thức xúc cảm mãnh liệt của chàng rằng sự gần gũi của chàng đang ép lên nàng.

Đó là loại nhận thức gì? Nhận thức được chàng như một người đàn ông ư? Nhận thức được nam tính mạnh mẽ của chàng ư? Nhận thức được ham muốn thể xác của chàng? Nhận thức rằng bên trong nàng có gì đó chậm phũ nhận, gì đó khao khát quyền thể hiện nó ra, là đẩy mạnh chống lại những rào cản mà nàng đã dựng lên để ngăn cản nó. Bởi vì người đàn ông này sao?

Không, đương nhiên là không. Đó là không thể được. Tim nàng đang dện thành thạch thậm chí còn điên cuồng hơn, bơm đầy chất adrenalin kích động sự phũ nhận xuyên qua mạch máu của nàng. Tại sao nàng lại phản ứng như thế này với chàng? Nàng không có chút hứng thú nào với sự ham muốn của chàng. Nàng phải không được có bất cứ hứng thú nào với ham muốn của chàng. Nàng phải không muốn ở với chàng ngay đây trong cánh tay chàng.

Sự hoảng hốt này được gây ra bởi những cảm giác của chính Lizzie làm nàng đòi hỏi dữ dội, “Hãy tránh khỏi tôi ra”

Ilios không quen với đòi hỏi được thả cho tự do của phụ nữ khi chàng đang giữ họ— hoàn toàn đối nghịch. Thông thường những phụ nữ— đặc biệt phụ nữ như chàng biết này là phụ nữ ích kỷ, nông cạn, tự tư tự lợi mà không quan tâm gì đến người khác— quá nhiệt tình đem bản thân dụ dỗ chàng vào những tình huống thân mật xác thịt. Điều đó, đương nhiên là lý do tại sao chàng cảm thấy quá miễn cưỡng để thả nàng ra.

Khi nàng đẩy lại chàng thì chuyển động của cơ thể nàng làm thoát ra mùi hương thật nhẹ nhàng và thanh nhã. Sâu tận trong tâm khảm chàng có gì đó thúc đẩy dựa trên bản năng và không bình thường làm nóng chảy ra. Khao khát ư? Vì người phụ nữ này sao? Không thể nào. Chàng buông nàng ra đột ngột, lùi bước lại khỏi nàng.

“Anh là ai?” Lizzie run rẩy hỏi, cố gắng lấy thăng bằng về cả thể chất lẫn cảm xúc.

“Ilios Manos” Ilios bảo với nàng thật gọn.

Người đàn ông này là Ilios Manos? Người đã gởi cho nàng lá thư đó? Tim Lizzie đập mạnh vào lồng ngực, nó choáng như bị búa tạ đập vào.

“Ilios Manos, người chủ sở hữu của miếng đất này mà cô thì không có quyền gì trên đó, cô Wareham,” Ilios dứt khoát nói với nàng.

“Làm sao anh biết tôi là ai?” câu hỏi đã được nói ra trước khi Lizzie có thể ngăn mình lại.

“Tên cô ở trên vali đó” Ilios chỉ ra cọc lốc, vẫy tay về cái dây đeo màu sáng quấn quanh tay cầm của cái vali khung kéo nhỏ mà nàng đã bỏ chổng chơ khi bị sốc vì phát hiện ra rằng tòa nhà căn hộ đã biến mất.

“Chuyện gì xảy ra với những căn hộ vậy?”

“Tôi đã ra lệnh cho họ phá sập chúng”

“Chuyện gì? Tại sao? Anh không có quyền.” Cú choáng váng vì không thể tin được bị nhấn chìm xuống vì sự giận dữ của nàng, và cũng trong vài cách nhận thức không hợp lí của nàng về chàng__ như thể nàng đã phát triển thêm vài cảm xúc mới không mong muốn được phác họa một cách đặc biệt để ghi nhận mọi thứ về chàng và làm cho nàng tiếp nhận mãnh liệt thông tin đó. Từ cái cách nheo mắt của chàng quét ra ngoài hàng mi đẹp viền quanh mắt đến hình dáng của cái miệng chàng khi chàng nói và ý thức dữ dội của nàng về sức mạnh nam tính của cơ thể chàng.

“Tôi có tất cả mọi quyền. Chúng đã ở trên đất của tôi. Bất hợp pháp trên đất của tôi”

Lizzie chống chọi để ép xuống khăn cấp những nhận thức của nàng về chàng.

“Miếng đất thuộc về người cộng tác của tôi, Tino Manos, chứ không phải anh”

“Anh họ tôi đã nhượng quyền sở hữu miếng đất này cho tôi”

“Nhưng anh không thể cứ kéo sập cả khu căn hộ thế này được. Những phần thuộc về người khác, 2 trong số đó thuộc về tôi”

“Vâng” chàng đồng ý “nó đã thuộc về cô”

Có một thứ gì đó trong cách chàng nhìn nàng đã làm Lizzie cảm thấy cực kì không dễ chịu__ như thể nàng đã vô ý bước vào một cái bẫy.

“Nói cho tôi biết đi, Cô Wareham, cái loại tham lam nào đã làm một người bỏ qua những quy tắc thông thường của luật pháp để chộp lấy cái thứ mà thậm chí khi họ còn không biết nó là của lừa đảo?” Giọng của chàng chỉ trích cay độc, toàn bộ dáng vẻ của chàng hướng tới sự đe dọa nàng và phủ băng với một sự khinh miệt gay gắt.

“Tôi...tôi không biết anh đang nói về chuyện gì” Lizzie thật thà phản đối.

“Dĩ nhiên là cô biết. Cô là đồng sự với anh họ tôi. Cô đã có nói thể về mình. Cô chắc hẳn phải biết về những quy định đã bị phá bỏ của tòa nhà về những nhà cung cấp và những công nhân không được trả tiền để xây dựng khu căn hộ này với giá thấp nhất cho đồng sự của cô, à cho cái lợi nhuận cao nhất sau cùng”

“Không, tôi đã không biết” Lizzie khẳng khái. Nhưng nàng có thể thấy rằng anh ta không hề tin nàng.

“Cô không có bất kì ý nghĩ nào về sự thiệt hại mà lòng tham của cô đã gây ra à? Sự khó khăn mà đã giáng vào những người mà cô đã lừa đảo? Hay cô chỉ đơn giản là không quan tâm? Được, tôi có ý muốn đoán chắc rằng cô có quan tâm, cô Wareham. Tôi sẽ cam đoan rằng cô trả lại mọi thứ mà cô đã mắc nợ.”

Ilios càng giận dữ hơn là chàng có thể từng nhớ là mình có. Anh họ chàng đã cố lừa chàng một cách có hệ thống và thao túng chàng mọi hướng, và giờ Tino thậm chí còn dám thách thức quyền hợp pháp công bằng của chàng. Ilios có thể cảm thấy cơn thịnh nộ của mình sôi lên bên trong. Anh họ chàng không thể ở đây để trả cho những gì hắn ta đã làm, ngoài đồng sự của hắn phạm tội, người phụ nữ Anh này thật sự dám nói dối với chàng, và đã ở đây, và cô ta sẽ phải hứng chịu sự thiêu đốt của cơn thịnh nộ của chàng và sự báo thù của chàng, Ilios quyết định một cách hẳn hoi.

“Mọi thứ mà tôi mắc nợ á?” Lizzie phản đối, tim nàng chìm xuống. “Ý của anh là gì? Tôi không nợ ai bất kì thứ gì cả.”

Sự quả quyết của nàng tiếp tục đối trá với chàng làm Ilios thêm cương quyết giải quyết bằng cách giáng sự trả thù xuống nàng. Nàng là tất cả mọi thứ mà chàng ghét nhất và xem thường nhất trong các loại phụ nữ. Không trung thực, và còn nỗ lực che giấu sự không lương thiện với một thái độ ngây thơ-giả tạo mà lộ

rõ trong cách cô ta ăn mặc__ đơn giản, trong quần jean với áo thun tay ngắn và áo khoác trơn__ và trong gương mặt cô ta với những kết cấu xương xinh đẹp phải thừa nhận của nó, và không trang điểm.

Chỉ là tại cái mùi hương chết tiệt lãng đãng mà cô ta có đã làm chàng chỉ muốn kéo cô ta lại gần hơn, để đeo đuổi nó và bắt lấy nó, cũng như cái màu môi hồng ngọt mà cổ tình lới kéo sự chú ý của chàng vào cái miệng đầy đặn của cô ta làm cho chàng cứ muốn hút lấy cặp môi thơm để xem nó có mềm mại như cái vẻ của nó hay không. Khi mà một phụ nữ ít kỹ năng khác cố gắng sử dụng mưu mẹo để che giấu mánh khóe của mình, thì Elizabeth Wareham lại dùng nghệ thuật__ cái nghệ thuật trưng bày sự khiêm tốn, lương thiện, yếu đuối. Được, nó sẽ không có tác dụng với chàng. Bất kì ai mà có quan hệ làm ăn với anh họ chàng thì phải là không lương thiện và có mưu đồ cũng hấp dẫn như chính Tino vậy. Cuối cùng thì lấy quyền rũ trị quyền rũ. Cô ta có thể sử dụng vẻ gợi tình của cô ta để vô hiệu chàng bao nhiêu tùy thích. Chàng sẽ không bị lừa phỉnh.

Khi Ilios Manos không đáp lời, Lizzie cứng xương sống và gia tăng thêm cương quyết cho giải pháp của nàng và lặp lại thật vững vàng như nàng có thể, “Tôi không nợ bất kì ai ở Hy Lạp đồng nào cả, và tôi không hiểu tại sao anh nghĩ rằng tôi có.”

“Tôi không nghĩ cô có, cô Wareham. Tôi biết là cô có__ bởi vì người mà cô nợ tiền chính là tôi.”

Lizzie hóp không khí để thở và cổ không tỏ ra hoảng loạn. “Nhưng điều đó là không thể nào.”

Ilios không có tâm trạng để cô ta tiếp tục lừa dối chàng. “Cô nợ tôi tiền, cô Wareham, bởi vì sự dính líu của cô với căn hộ được xây bởi anh họ trên đất của tôi. Cộng thêm là vấn đề chi trả vượt mức cho hàng hóa và những dịch vụ cung cấp bởi những nhà thầu địa phương cho cô”

“Đó không phải là lỗi của tôi. Gia đình Rainhill đã đề nghị trả nợ cho tôi bằng chúng” Lizzie tự bảo vệ mình.

“Cái hợp đồng cung cấp cho tôi bởi anh họ của tôi đã nói rõ một cách chắc chắn rằng cô phải trả chúng.”

“Không__ đó là không thể được,” Lizzie lặp lại

“Tôi cam đoan với cô là nó có thể”

“Tôi có bản sao của hợp đồng ở đây với tôi, và nó nó hoàn toàn đơn giản rằng những người chủ sở hữu của căn hộ là phải trả cho những nhà cung cấp trực tiếp” Lizzie khẳng khái.

“Hợp đồng có thể sửa đổi”

“Và trong trường hợp này chúng rõ ràng là đã__ nhưng không phải bởi tôi” khuôn mặt của Lizzie đã bùng bùng với sự không tin tưởng và tuyệt vọng.

“Và cô có thể chứng minh điều này à?” Ilios Manos đòi hỏi, biểu hiện trên mặt chàng thật đơn giản rằng chàng không tin nàng.

“Tôi có một hợp đồng nói rằng những khách hàng của tôi có trách nhiệm phải trả cho những nhà cung cấp”

“Đó không phải thứ tôi hỏi cô. Hợp đồng tôi có nói rõ rằng cô phải có trách nhiệm trả chúng. Và trong đó không có ghi về vấn đề nhỏ nào với sự chia sẻ chi phí của cô trong việc tháo gỡ căn hộ và việc trả lại miếng đất vào tình trạng nguyên thủy của nó”

“Tháo dỡ căn hộ à?” Lizzie lặp lại. “Nhưng đó là không có gì liên quan tới tôi cả. Anh là người đã ra lệnh cho họ phá hủy__anh đã nói với tôi là chính anh...”

Lizzie thật chỉ muốn ngồi xuống. Nàng đã mệt mỏi và choáng váng và kinh hoàng, nhưng nàng biết nàng không thể thể hiện sự yếu đuối này trước mặt người đàn ông có bộ mặt lạnh như tiền này người trông như là vị thần Hy Lạp nhưng nói với nàng thật thô lỗ như chính anh ta là chúa tể địa ngục Hades, nhằm vào việc phá hủy nàng. Nàng đã chắc chắn rằng anh ta sẽ không bao giờ thể hiện bất kì dấu hiệu gì của sự yếu đuối thuộc về con người cả, hay làm bất kì sự cho phép nào với ai mà sở hữu chúng. Nhưng không có chỗ nào để ngồi, không có chỗ để trốn, để thoát khỏi người đàn ông giờ đang chăm chú nhìn nàng với những ý định kiên quyết nhằm phá hủy nàng trong vòng xoay của cơn giận dữ của anh ta.

“Tôi không có lựa chọn nào. Thậm chí nếu tôi muốn giữ chúng sẽ là không thể được, vì sự thiếu cấu trúc đúng đắn. Sự thật là chúng là một cái bẫy chết. Một cái bẫy chết trên đất của tôi, lừa bịp rằng nó là một tòa nhà được xây dựng bởi công ty của tôi”

Khi nói thế Ilios nhớ lại chàng đã cảm thấy thế nào khi hiểu ra cách anh họ chàng đã cố dùng tên tuổi của công ty mà Ilios đã xây dựng nên hoàn toàn theo nghĩa đen bằng chính 2 bàn tay trắng cho những mục đích bất chính của hắn, và cơn giận của chàng lại tăng thêm.

Công ty của chàng. Lizzie tự động nhìn vào cái mũ cứng bảo hộ và logo của nó. Nàng nhớ Basil Rainhill cười tự mãn khi hắn nói với nàng rằng công ty xây dựng Manos là “bình phong” cho tòa nhà căn hộ; và rằng chúng có một tiếng tăm loại một. Sau đó nàng đã nghĩ rằng nụ cười tự mãn của hắn là vì cái thỏa thuận hời mà hắn đã khoe khoang với nàng, nhưng giờ...

Tôi không biết chút gì về chuyện căn hộ được xây như thế nào. Thực tế tôi không hiểu nó là về thứ gì. Tôi được thuê để thiết kế nội thất của căn hộ, đó là tất cả”

“Ồ, nào nào, cô Wareham_cô thật sự mong rằng tôi sẽ tin là cô có một bản hợp đồng mà nói rõ rằng việc chi trả cho công việc của cô là 20% lợi tức trong căn hộ?”

“Đó chỉ là bởi nhà Rainhill không thể trả cho tôi. Họ đã đề nghị tôi rằng nó thay cho phí trả cho tôi”

“Tôi không hề hứng thú một chút nhỏ nào với việc đã xảy ra như thế nào bởi sự chia sẻ của cô trong việc xây dựng bất hợp pháp mà anh họ tôi xây trên đất của tôi, chỉ có là cô phải trả cho phần cô phí để làm ra sự tổn thất này cũng như những gì cô nợ những người cung cấp của cô”

“Anh đang bịa đặt chuyện này” Lizzie phản đối

“Cô dám gọi tôi là một kẻ nói dối à?” Ilios túm lấy nàng, kẹp chặt hai cánh tay nàng như trước. Làm sao mà cô ta dám buộc tội chàng nói dối? Sự khao khát trừng phạt nàng, bắt nàng phải rút lại lời buộc tội của mình, hôn nàng cho đến khi âm thanh duy nhất phát ra từ đôi môi nàng là một tiếng rên mềm mại của sự đầu hàng, đó của chàng đang đập thình thịch vào chàng, tổng mạnh qua những hàng rào của lối cư xử kiểu văn minh và ép chàng chiến đấu để lấy lại kiểm soát của mình.

Nàng đã nói sai rồi, Lizzie biết. Ilios không phải là người đàn ông bị buộc tội nói dối. Sự kiêu hãnh của chàng hiện trên những đường nét của chàng giống như một nhãn hiệu, thông báo lên mọi biểu hiện hiện trên khuôn mặt chàng_và, Lizzie nghi ngờ rằng, lên mọi suy nghĩ mà đi vào đầu chàng.

Chàng vẫn đang túm lấy nàng, và sự tiếp xúc của chàng đốt cháy da thịt nàng như một dòng điện nhỏ. Ngực nàng nâng lên để xác nhận lượng không khí lấy vào. Ngay lập tức ánh mắt chàng rơi xuống cơ thể nàng với sự nhanh nhẹn cướp bóc_như thể không biết cách nào mà chàng biết rằng khi chàng chạm vào nàng, da thịt của nàng đã đáp trả lại với cái đụng chạm ấy theo cách mà xông vào liều lĩnh một nơi mà nàng không biết, đem nàng đối mặt với một Lizzie mà nàng không hề biết. Tim nàng đập mạnh một cách nhát gừng, những cảm xúc của nàng mãnh liệt nhận thức chàng, và ánh mắt nàng thu hút chàng như thể chàng là một nam châm, bám sát vào phần thân trên của chàng, cổ họng chàng, miệng của chàng.

Nàng giằng co qua lại đến chóng mặt và vô ích giữa sự hoài nghi và một khao khát xích đến gần chàng hơn. Bên dưới quần áo của nàng ngực nàng đang sưng phồng và đau nhức, đáp trả với sự điều khiển mà nàng bất lực để kháng cự lại. Làm sao mà chuyện này có thể xảy ra với nàng được? Làm sao mà thân thể nàng lại phản ứng với Ilios Manos như thế... như thể là nó muốn chàng vậy? Nó chắc là vài kiểu sốc kì dị, Lizzie quyết định một cách không vững khi chàng thả nàng ra, hầu như là quăng mạnh nàng ra khỏi người chàng.

“Tôi không nói anh là một kẻ nói dối” Lizzie chối, cảm thấy, biết ơn vì được lui ra, chỉ để nhắc nàng về thực tế của hoàn cảnh của nàng. “Tôi chỉ nói là tôi nghĩ anh có vài số liệu sai. Và hơn nữa_tại sao anh không đòi đền bù từ anh họ của anh, thay vì đe dọa và ức hiếp tôi?” nàng gắng hỏi, nhanh chóng xông lên tấn công.

Tấn công là một cách tốt nhất để tự vệ, sau cùng thì người ta có nói thế, và nàng đương nhiên cần bảo vệ chính mình lại những gì nàng cảm thấy khi chàng giữ lấy nàng. Làm sao mà chuyện đó lại xảy ra? Nàng đơn giản không thích thế. Nàng không thể như vậy. Nàng có gia đình để nghĩ về. Bị khơi dậy dục vọng bởi

một người đàn ông mà nàng chỉ mới vừa gặp, một người đàn ông mà xem thường và ghét nàng, là không phải thứ mà nàng đã từng tưởng tượng được. Không bao giờ, và đương nhiên giờ cũng không.

Một cách cương quyết nàng hùng dũng đánh tan những suy nghĩ và chỉ ra, “Sau cùng, tôi chỉ sở hữu 20% của toàn căn hộ. Anh họ của anh, từ những gì mà Rainhill bảo tôi, thì là chủ của miếng đất, hầu hết các căn hộ và chịu trách nhiệm cho việc xây dựng. Tôi chưa bao giờ thậm chí là gặp ông ta, chứ đừng nghĩ đến việc thảo luận kế hoạch kinh doanh với ông ta. Tôi được giao cho căn hộ và làm thành một đồng sự thay thế cho khoản nợ phải trả cho công việc mà tôi đã làm. Đó là tất cả”

Ilios biết rằng đó là sự thật, như ngay lúc này nó không thích hợp với tâm trạng của chàng là cho phép nàng một lối thoát bất kì nào— đặc biệt giờ là anh họ chàng đã làm tăng cơn thịnh nộ của chàng bằng cách tiếp tục ngấm ngầm âm mưu chống lại chàng. Ilios muốn sự báo đền, chàng muốn sự báo thù, chàng muốn trả thù— và chàng sẽ có chúng. Ilios ghét sự lừa đảo, và chàng thậm chí còn ghét hơn khi bị buộc phải để chúng tự do với sự lừa đảo.

“Anh họ tôi không có tài sản có giá trị nào và đang nợ nần ngập đầu. Gia đình Rainhills, như tôi chắc là cô đã phát hiện ra, đã biến mất. Và, trong thời điểm cô có thể chỉ sở hữu 20% của giá trị toàn căn hộ, sự thỏa thuận đồng sự mà cô đã kí bao gồm những gì gọi là cổ phần và nhiều sự bảo hành— cái mà có nghĩa rằng mỗi đồng sự là có trách nhiệm vừa cùng nhau và vừa riêng rẽ cho những khoản nợ của toàn bộ sự cộng tác. Điều đó có nghĩa rằng tôi có thể đòi lấy từ việc bồi thường của cô cho toàn bộ số phần của cô”

“Không, điều đó không thể là thật” Lizzie chống lại, kinh hoàng

Ilios nhìn nàng. Có một nỗi sợ hãi thật sự trong giọng của nàng bây giờ. Chàng có thể thấy rằng nàng đang run rẩy.

Một hành động đóng diễn, chàng tự nói với mình một cách kiên quyết. Đó là tất cả như vậy. Chỉ là diễn kịch.

“Tôi đảm bảo với cô nó là như thế” chàng nói với nàng, phớt lờ nỗi khốn khổ rõ ràng của nàng.

“Nhưng tôi không có khả năng tìm ra từng ấy tiền” Nàng không thể tìm ra bất kì chừng nào tiền cả.

“Không à? Được, tôi phải nói với cô rằng tôi định là được đền bù đầy đủ— không phải chỉ là tiền mà tôi chủ nợ, mà còn cho những tổn thất tiềm tàng mà có thể gây ra cho việc kinh doanh của tôi nữa. Một công việc kinh doanh mà tôi đã lao động vất vả hơn những người như cô, người sống trên sự ngây thơ của người khác, có thể từng hình dung được. Cô có công ty riêng chứ?”

“Vâng” Lizzie thừa nhận. “Nhưng nó hầu như đã bị phá sản”

Tại sao nàng lại nói với anh ta điều đó khi nàng thậm chí không nói với em gái của mình rằng mọi thứ tệ như thế nào? Rằng mỗi xu dư mà nàng bỏ vào trong tài khoản chung của họ là để đảm bảo rằng sự thể chấp được trả, hóa đơn của gia đình phải được thanh toán, và thức ăn đặt trên bàn mỗi ngày.

Giờ nàng trông thật quẫn trí, Ilios có thể thấy, nhưng chàng từ chối cảm thấy bất kì thông cảm nào. Thể hiện sự thông cảm là một dấu hiệu của sự yếu đuối, và Ilios không bao giờ cho phép mình trở nên yếu đuối.

“Cô có tài sản đất đai chứ? Một căn nhà, tôi đoán thế?” chàng nhấn mạnh.

“Vâng, nhưng nó đã được thế chấp, và dù sao thì tôi cũng chia sẻ nó với những em gái tôi, một trong những đứa là có hai đứa con và là phụ thuộc vào tôi”

Lizzie không biết tại sao cô thú nhận tất cả chuyện này với chàng, khác hơn bởi vì nàng ở trong một hoàn cảnh sốc và hoảng sợ như thế này. Nàng không định để mình nghĩ về vài tháng qua, khi nàng nằm thức lo nghĩ cách nào nàng sẽ xoay sở để bảo vệ gia đình nàng và tiếp tục chu cấp tài chính cho họ. Họ biết rằng mọi chuyện rất xấu, nàng không thể che giấu điều đó, nhưng họ không biết nó xấu đến mức nào.

“Em gái cô không có một người chồng để hỗ trợ cho cô ta và các con à? Cô không có cha mẹ sao?”

“Câu trả lời cho cả hai câu hỏi là không. Không phải vì đó là việc của anh hay có liên quan gì đến sự bần bạc của chúng ta. Không có cách nào tôi có thể tìm ra tiền để trả anh cả. Thứ duy nhất tôi có là chính tôi là cơ thể tôi...”

“Và cô muốn dâng nó cho tôi để trả nợ?”

Lizzie hoảng hốt.

“Không! Không bao giờ!”

Nàng lập tức giật nảy, kết hợp với sự kích động của mình, làm nóng bừng thêm Ilios. Cô dám cho rằng cô quá tốt để dành cho chàng à? Đạo đức hơn chàng à? Được, chàng sẽ không bao lâu nữa làm cho cô thay đổi thái độ của mình, Ilios hứa với mình một cách hần học.

“Giờ cô từ chối nó, nhưng lời đề nghị là tuyệt đối trong sự tuyên bố của cô rằng thân thể cô là thứ duy nhất cô có”

Chàng đã quyết sĩ nhục nàng. Lizzie có thể thấy điều đó. Bởi vì chàng có nhận thức gì đó về sự phản ứng xác thịt của nàng đối với chàng sao?

“Không. Đó là, vâng_ nhưng tôi không có ý nói nó theo cách mà anh đã cố đề nghị. Tôi chỉ có ý là tôi không sở hữu bất kì thứ gì mà có thể tạo ra tiền để trả cho anh thôi”

“Ngoại trừ cơ thể cô”

“Tôi không có ý như thế” Lizzie lặp lại, xấu hổ. “Tôi chỉ ý là...” Nàng đưa tay lên đầu, cái mà giờ đập thành thịch lẫn lộn giữa lo lắng và tuyệt vọng. “Tôi không thể trả cho anh”

Ilios đã nghe đủ. Tâm trạng cáu giận của chàng giờ đã ở đỉnh điểm. Chàng sẽ có những gì mà chàng sở hữu_ cách này hay cách khác.

“Rất tốt, vậy thì” chàng bắt đầu, làm cho Lizzie yếu đi với sự an tâm vào suy nghĩ rằng chàng cuối cùng đã chấp nhận rằng không ích gì cho chàng cứ tiếp tục ép nàng trả tiền.

“Nếu cơ thể cô là tất cả cô có để trả cho tôi, vậy thì đó là những gì tôi sẽ phải lấy_ bởi vì tôi hứa với cô điều này: Tôi sẽ có sự đền bù”

3. Chương 3

Lizzie quay ngoắt đầu lại trên cái cổ mảnh mai yếu đuối và nàng nhìn Ilios sửng sốt vì sốc và không tin nổi.

“Anh_ anh không thể nào có ý đó được!” nàng chống cự. Nhưng thậm chí khi chống cự, cũng có một thứ gì đó thật mãnh liệt và dữ dội đang bùng lên bên trong sâu thẳm của nàng_ một khao khát, một sự phấn khích, một ham muốn hoang dã của nữ giới trào dâng làm cơ thể nàng phải run bắn lên vì áp lực của nó và làm xấu hổ lòng kiêu hãnh của nàng bằng những điều nó nói về nàng. Nàng không thể nào muốn anh ta được_ và đặc biệt nhất là nàng không thể muốn anh ta trong tình huống mà sẽ làm cho nàng thoái lui trong khiếp sợ.

“Tôi có ý muốn như thế đấy” Ilios đảm bảo với nàng.

“Tôi không thể tin rằng có người nào mà có thể quá...thô lỗ và vô nhân đạo như thế, quá thiếu lòng trắc ẩn hay thông cảm như thế cả.”

Một âm thanh đột ngột vang lên từ cái di động của Lizzie, thông báo một tin nhắn vừa đến, ngay lúc đó đã làm cả hai bị xao lãng đi.

Ngắm nhìn cách Lizzie điên cuồng chớp lấy điện thoại để đọc nó, Ilios trao cho nàng cái nhìn khinh miệt lạnh lùng.

“Cô rõ ràng là nôn nóng muốn đọc tin nhắn của người yêu, nhưng_”

“Đó là tin nhắn của em gái tôi,” Lizzie ngắt lời chàng một cách lơ đãng, không buồn ngược mắt lên khỏi màn hình điện thoại. “Muốn biết mọi chuyện có ổn không?”

“Và cô, dĩ nhiên, là sẽ trả lời và nói với họ tất cả về cái gọi là sự thô lỗ và thiếu nhân tính của tôi rồi.”

“Không,” Lizzie bảo chàng. “Nếu tôi làm vậy chúng sẽ lo lắng cho tôi, và đó là điều tôi không muốn nhất. Tôi là chị cả. Công việc của tôi là trông nom và bảo vệ chúng. Chứ không phải những việc nào khác nữa.”

Ilios tiêu hóa câu trả lời của nàng trong thinh lặng. Một người chị lớn nhất nhà quyết định bảo vệ những đứa em của cô ta không phải là cách mà chàng muốn nghĩ về người phụ nữ này.

“Trời cũng đang sắp tối rồi” chàng bảo nàng, chỉ tay về phía chân trời nơi mặt trời mùa đông, đang bị che khuất một nửa bởi những đám mây, đang bắt đầu chìm dần xuống đường chân trời. “Chẳng bao lâu nữa trời sẽ tối. Tôi phải quay lại Thessaloniki. Chúng ta có thể tiếp tục cuộc thảo luận của mình ở đó.”

Suy nghĩ một cách nổi loạn, bất chấp cơ thể đang chết cứng của mình, Lizzie đột ngột nhìn thấy một cơ hội để đặt ra khoảng cách cần thiết giữa họ. Nàng ghét cái suy nghĩ bỏ trốn thay vì ở lại chiến đấu và chứng tỏ sự vô tội của mình, nhưng với một người đàn ông như người này, cứ khẳng khẳng đòi rút lấy hết nợ từ nàng_ trả thay cho tiền mặt_ thì những quy luật hứa hẹn thông thường dường như không phải là kiểu hành động theo lẽ thường tốt nhất.

“Rất tốt” nàng đồng ý, lấy lại ra cái điện thoại.

“Cô định làm gì vậy?” Ilios gặng hỏi.

“Gọi điện cho một chiếc taxi,” Lizzie trả lời.

Ilios lắc đầu, “Vô ích thôi. Cô sẽ không có được chiếc nào chịu chạy cả quãng đường đến đây_ và không cần thiết gì cả. Cô có thể quay lại cùng với tôi.”

“Không! Ý tôi là, không, cảm ơn. Tôi muốn tự sắp xếp cho mình hơn.” Lizzie khẳng khẳng, trong lúc đó thì tìm nàng đập thình thịch như chạy đua với một sự hoảng hốt khiếp đảm sợ rằng chàng đã đoán ra lí do mà nàng quá miễn cưỡng đi chung với chàng không phải là nàng e ngại việc đó sẽ đưa đến sự thân mật giữa họ, mà là nàng sợ một phần sức mạnh của nàng thật sự chào đón sự thân mật đó.

“Cô có thể bỏ cái thái độ đức hạnh được rồi đấy,” Ilios bảo nàng. “Tôi có thể đảm bảo cô rằng tôi không có ý định dùng cái xe của tôi như là một cái nhà thổ tạm thời đâu_ và hơn nữa, số tiền mà cô nợ tôi sẽ còn phải đòi hỏi được trả nhiều hơn chứ không chỉ là một vài cái sờ soạng nhỏ lẻ đằng sau xe tôi đâu.”

Khi kết thúc câu phát biểu Ilios tiến đến cái khung va li kéo của Lizzie, sự mau lẹ không chế của chàng đối với việc đó đã để cho nàng không còn lựa chọn nào khác hơn ngoài việc gật đầu chấp nhận miễn cưỡng lời đề nghị của chàng.

“Lối này,” Ilios ra lệnh.

Trước đó chàng đã bước qua cái mũi đất ngay từ căn biệt thự Villa Manos, và chàng không muốn bỏ Lizzie lại đây mà đi lấy xe dù việc đó thì dễ dàng hơn cho chàng. Và hơn nữa, chàng không tin tưởng nàng sẽ không cố gắng để mà lừa chàng lần thứ hai bằng cách cố trốn thoát mà không trả nợ của nàng.

Lối đi thì hẹp và đơn độc một đường, leo lên qua mũi đất, và Ilios đã làm cho nó trở nên đơn giản bằng cách chờ nàng đi trước, Lizzie có thể thấy điều đó. Trong tình huống thông thường nàng hẳn sẽ vui vẻ mà đi, trong bầu không khí khô lạnh của buổi tối, và thậm chí khi nàng lên được đến đỉnh của con dốc nàng có thể sẽ không chịu được mà liều lĩnh bước vài bước trật khỏi con đường mòn để hướng đến ngay mép của mũi đất, bị lôi về hướng đó bởi sự tuyệt diệu của phong cảnh.

Ilios quan sát khi cơn gió thổi mạnh vào Lizzie, quất mạnh tóc nàng làm thành một đồng vàng rối tung, và sau đó chàng nhận ra những gì nàng đang làm.

Lizzie chỉ mới đi được vài bước chân thì nàng nghe Ilios quát lên ra lệnh đằng sau lưng nàng, “Không được đi chuyển. Ở yên ngay chỗ của cô.”

Thật quá sức khi bị từ chối một niềm vui nho nhỏ như thế này trên tất cả mọi thứ khác, nên Lizzie phớt lờ chàng, quyết tâm không nhượng bộ chàng và tìm cho mình một giây lát nổi loạn và chiến thắng nhỏ mặc cho rằng nàng đã bị ép buộc phải chịu thua chàng ở những chuyện lớn hơn.

Khi Lizzie tiếp tục phớt lờ chàng và tiến đến cái gờ của mũi đất, Ilios bỏ mặc cái thùng đồ và đuổi theo nàng.

Quá muộn, Lizzie đã nhận ra được lí do cho mệnh lệnh của Ilios. Mặt đất chao đảo bên dưới chân nàng, sụp lở. Cái gờ của mũi đất đang đổ xuống_ và nàng đang rơi cùng với nó. Nàng đang rơi, thực tế _nhưng không, Lizzie nhận ra với sự an tâm, không rơi vào biển với đá nhọn và hang hốc. Thay vì thế nàng ngã vào một nền đất chắc chắn và cứng, sạch sẽ của mũi đất, bị quán chặt trong vòng tay của Ilios Manos khi chàng chộp lấy nàng trong một khoảng rơi, giật mạnh nàng trở lại với tốc độ cực nhanh và mạnh mẽ làm cho cả hai cùng lăn xuống đất. Chàng đã cứu mạng nàng.

“Cô điên à? Cô đang cố làm cái quái quỷ gì thế hả?”

“Không phải là ném mình ra khỏi mỏm đá, nếu đó là thứ mà anh đã nghĩ” Lizzie trả lời. “Khác với những thứ khác, tôi không hề có bất kì bảo hiểm nhân thọ nào. Vậy nên nó sẽ là vô nghĩa khi cố gắng tự giết mình”

“Vậy ra cô không lên kế hoạch làm vài hành động gây cảm động nào, tuyên bố rằng cô thà chết chứ không chịu mất danh dự à?” chàng chế nhạo. “Điều đó cũng được, bởi vì cô chỉ lãng phí thời gian thôi bởi cô đã mất danh dự của mình cùng với món nợ của cô rồi”

“Tôi không cố làm thứ gì khác hơn là đi ngắm cảnh một chút.” Lizzie bảo vệ mình. “Tôi không biết là nó nguy hiểm. Nó không có bất kì một biển cảnh báo nào”

“Nó không cần phải có cái nào cả. Vì nó là tài sản riêng, đặc biệt của tôi, dành riêng cho tôi sử dụng và hưởng thụ.”

Lizzie vẫn còn ở trong vòng tay của chàng, với sức nặng của cơ thể chàng đè nàng ghim xuống đất. Nàng đã cố cử động, nàng biết, nhưng những lời mà chàng đã nói_ đất riêng tư...đặc biệt của tôi... cho chính tôi sử dụng và hưởng thụ_ đã bắt đầu thiết lập một định hướng cho suy nghĩ một chiều bên trong đầu nàng. Áp dụng cho bản thân nàng, trong tình huống chàng khẳng định nàng phải bồi hoàn cho món nợ mà nàng đã thiếu chàng, giờ họ đang gọi lên một loại cảnh tượng về xác thịt mà biến cơ thể nàng trở nên yếu đuối với một khao khát táo bạo và lấp đầy nàng với sự kích thích và e sợ.

Nàng đã không hay cảm thấy thế này với bất kì người đàn ông nào. Nàng không muốn cảm thấy kiểu này với bất kì người đàn ông nào_ đặc biệt là không với Ilios Manos, người mà sẽ, nàng cảm thấy chắc chắn, bắt lấy khao khát của nàng dành cho chàng và dùng nó để chống lại và trừng phạt nàng. Muốn một người đàn ông mà nàng quá thừa hiểu không phải là thứ gì đó mà nàng có thể tưởng tượng sẽ là của nàng_ cả toàn bộ cuộc sống của nàng, cả toàn bộ suy nghĩ nàng, là hoàn toàn trái ngược với khả năng có thể nhất. Không phải vì sự tự vệ của nàng, mà vì sự bảo vệ gia đình của nàng. Có những cảm giác như thế lúc này đang báo động và đe dọa nàng. Lizzie tuyệt vọng muốn phớt lờ những gì nàng cảm thấy, từ chối nó hoàn toàn nếu nàng có thể làm được. Nhưng nó sẽ không tha nàng. Nó quá mạnh so với nàng, quá quyết liệt biến nó thành một cảm giác thật cấp bách.

Tim nàng dện thành thạch dưới tay chàng, Ilios nhận ra thế, giống như tiếng đập của đôi cánh một con chim bị mắc bẫy, điên cuồng tìm kiếm tự do. Nhưng, giống như mảnh đất này và tất cả mọi thứ có trên nó, nàng là của chàng theo những quyền cổ xưa mà họ đã khắc sâu vào mỗi tế bào của cơ thể chàng. Nàng là của chàng, Chàng vẫn giữ lấy nàng không buông, và ấn lòng bàn tay của mình xuống để có thể cảm thấy sự sưng phồng, ấm áp của bầu ngực nàng, thật tròn trịa và đầy đặn hơn cái vẻ mỏng manh của nàng thể hiện ra rất nhiều.

Một cách tự động, theo đúng ý nguyện, như thể tách biệt khỏi những suy nghĩ của chàng và chỉ phù hợp với chính nhu cầu của nó, lòng bàn tay chàng cong lên ép vào da thịt nàng, đầu ngón tay cái chàng di chuyển bằng thực nghiệm phủ lên núm vú của nàng, và tay kia xiết chặt lấy cái ôm của nó để kéo nàng lại gần hơn. Cơ thể chàng di chuyển để cho chàng có thể ấn mạnh một đùi của mình vào giữa da thịt được cái quần jean phủ lên của nàng.

Cả thế giới_ thế giới của nàng, thế giới mà nàng đã nghĩ là nàng biết_ đã trở nên điên cuồng, Lizzie thừa nhận. Sức nóng thiêu đốt qua cơ thể nàng chắc chắn là sự ấm lên của thế giới do tăng tốc quá sức. Ngực nàng_ cả hai bên, chứ không chỉ một bên mà chàng đang vuốt ve mơn trớn_ đang đau đớn vì thích thú,

trong lúc đó cái đùi ranh mãnh của người đàn ông liên tục đẩy vào giữa của nàng làm cho nàng thêm khao khát được miết chặt vào nó, chà đẩy lên nó, mở toang nàng ra cho nó và với tất cả những khả năng gợi tình tuyệt vời mà sự hiện diện của nó đã chỉ đường.

Người đàn ông này là...

Người đàn ông này là kẻ thù của nàng!

Hắn ta đang làm gì vậy? Ilios chưa bao giờ có bất kì sự nếm trải nào cho một quan hệ tình dục vô nghĩa và tình cờ, và chưa bao giờ như thế này, chàng đang chạm vào người phụ nữ này người mà đang nằm bên dưới chàng như thể chàng khao khát cái cảm giác của da thịt nàng bên dưới tay chàng_ như thể là sự khao khát mà chàng có thể cảm thấy đang đâm mạnh vào chàng những đòi hỏi thật dữ dội, thật cấp thiết, thật vượt quá sự kiểm soát của chàng, đến nỗi chàng không còn lựa chọn nào hơn ngoài việc phục tùng nó.

Khi Lizzie đẩy chàng ra Ilios liền thả nàng, tức điên lên cả với bản thân vì cái nhu cầu không thể chấp nhận được và không thể giải thích được của chàng và với nàng vì chính là nguyên nhân của nó.

“Anh không có quyền gì để làm việc đó cả” Lizzie nói với chàng thật hung dữ, lo âu một cách tuyệt vọng nhằm chứng tỏ vững vàng rằng nàng không phải là người mà đã khơi dậy những gì đã xảy ra.

“Đó không phải những gì mà cơ thể cô đã nói”

Đương nhiên là chàng chắc chắn đã biết những gì nàng đang cảm thấy, một người đàn ông như chàng, với hiện tượng thoáng qua đó vì chàng đã có những hiểu biết và sức mạnh về tình dục. Gương mặt của Lizzie bị đốt nóng với sự tự nhận thức rõ về cách mà chàng đã làm cho nàng cảm thấy như thế nào. Nàng dù vậy cũng không định cho phép chàng lấy đi tiện nghi của mình. Nàng sẽ không thể chống đỡ nó.

“Anh có thể nghĩ gì anh thích” nàng nói với chàng một cách phòng thủ. “Nhưng tôi biết sự thật”

Dĩ nhiên là nàng biết. Và sự thật là...

Nàng không muốn nghĩ về việc sự thật đó là gì, hay nó đã cảm giác như thế nào khi được ôm trong vòng tay của chàng, được vuốt ve bởi chàng, để cho những giác quan của nàng bùng lên và sự phòng vệ của nàng hạ vũ khí xuống sẵn lòng đầu hàng. Nàng không muốn nghĩ đến bất kì thứ gì khác hơn là tạo nên một khoảng cách càng xa càng tốt giữa nàng và Ilios Mano và càng nhanh càng tốt.

4. Chương 4

“Chúng ta đang đi đâu đây?” Lizzie hỏi không chắc chắn, ngay khi nàng đứng trở lại được trên đôi chân mình và Ilios đã cách xa nàng một khoảng an toàn.

“Không phải đi đến vài hang động hẻo lánh để tôi có thể nhốt cô lại giam giữ như những nữ thần sông trong thần thoại Hy Lạp để chờ đón sự khoái lạc của vị thần của họ, nơi mà cô sẽ trở nên vâng lời để đáp trả mọi nhu cầu về thể xác của tôi, nếu đó là điều mà cô đang hình dung. Chúng ta chỉ quay trở lại tòa nhà Villa Manos, nơi tôi đang đậu xe thôi.”

“Villa Manos? Đó là nơi anh sống ư?” Lizzie thắc mắc_ sau cùng thì, đó là cũng là khá an toàn hơn khi nói về cái villa chứ không nghĩ về những tác động nguy hiểm của những lời nhận xét trước đó của chàng đang ảnh hưởng lên nàng.

“Không. Tôi có một căn hộ ở Thessloniki, trên tầng trên cùng của tòa nhà văn phòng Công ty xây dựng Manos. Căn villa này đã rất lâu đời, và tòa nhà thì không được sửa chữa gì. Đó là hy vọng của Tino khi hắn ta cứ khẳng định nó phải bị san bằng, bởi vì nó có thể đưa đến một mối nguy hại cho những người khách du lịch đến viếng thăm nơi tòa căn hộ kếp mà hắn dự định xây lên ở đây_nhưng sau đó tôi đảm bảo với cô rằng cô đã biết tất cả về chuyện đó, vì cô là cộng sự của hắn mà”

Họ giờ đã gần đến được đỉnh của con dốc, và mặc dù rằng nàng thở không ra hơi Lizzie vẫn quay sang đối mặt với chàng, đôi mắt xám bình tĩnh hàng ngày của nàng sáng lấp lánh một tia chớp bạc lóe lên trong sự tức giận khi nàng phản đối. “Tôi đã nói với anh rồi. Tôi thậm chí chưa bao giờ gặp anh họ anh lần nào cả, chứ đừng nói đến là tiếp nhận sự tin tưởng của hẳn ta để nhận sự giải bày cho những kế hoạch kinh doanh của hẳn.”

“Kế hoạch làm ăn bao gồm việc thao túng tôi vào chuyện bán nửa phần đất ông nội để lại của tôi ngay khi hẳn ép tôi chuyển toàn bộ hương hỏa của ông bà chúng tôi ra khỏi đó.”

Ilios đã bắt đầu trèo lên những bước cuối cùng trên con đường, vì thế Lizzie cũng làm tương tự, dẫn đến một sự dừng lại đột ngột khi nàng nhìn thấy những gì đang trải dưới chân họ, tấm mình trong những tia nắng yếu ớt còn lại của ban ngày.

Cuối cùng cũng hết chuyến đi dài và xa, viền hai bên là những cây bách của đảo Síp và bao bọc bởi những khu vườn kiểu Ý, có con dốc thoải thoải từ bờ tường bằng gạch nung, toàn bộ thiết kế như một viên ngọc trai tương phản với màu xanh thẫm của đảo Síp và màu xanh của nước biển Aegean trước mặt nó, đóng khung một cách hoàn hảo bao quanh__

“Villa Emo,” Lizzie tuyên bố không ra hơi với cái giọng sừng sốt khi nàng chăm chăm nhìn vào tòa nhà. Nàng quay sang Ilios để nói mà không tin nổi, “Nó trông giống hệt như là Villa Emo__ cái nhà mà Palladio thiết kế ra cho gia đình Emo bên ngoài Venice.”

Hai dãy mái vòm thấp và trải dài ở hai bên của khu nhà chính__ cái mà là khu nông trại trong Villa Emo nguyên bản__ trải dài cân xứng hoàn hảo nhau, bao chóp cả hai bên theo kiểu chuồng cu truyền thống, trong khi đó thì tòa nhà chính của nó là một bản sao hoàn hảo của nguyên bản ở Ý.

“Nó thật xinh đẹp,” Lizzie thì thầm, khiếp sợ bởi sự cân xứng kỳ diệu của tòa nhà và tự hỏi làm thế nào mà tòa villa xinh đẹp của Palladio thiết kế cho gia đình Emo lại có thể chuyển đến nơi này, nơi mũi đất xa xôi của vùng Macedonia Hy Lạp.

“Một vẻ đẹp chết người, vài người có thể nói như vậy, bởi vì nó là khao khát của vài người muốn sở hữu nó mâu thuẫn với quyết tâm của ông tôi là giữ nó điều đó đã đánh đổi bằng mạng sống của cha tôi và cha của Tino”. Giọng chàng thô ráp khó nghe với chút cay đắng.

Không chờ xem Lizzie có theo sau chàng hay không, chàng bắt đầu bước xuống con đường dốc để hướng tới ngôi nhà. Một cách tự động Lizzie đi theo chàng, không thể nào ngăn mình không hỏi, ngay khi nàng bắt kịp chàng, “Chuyện gì đã xảy ra__ cho cha anh?” Nàng đã mất cha mẹ của mình, xét cho cùng, và nàng biết nỗi đau mất mát khủng khiếp đó.

“Chuyện gì xảy ra?” Ilios ngừng lại quá đột ngột đến nỗi Lizzie gần như bắn đại bác vào người chàng, chỉ ngừng được bằng cách đặt tay nàng lên cánh tay chàng để đứng vững. Nàng cũng chộp lại được sự an toàn và bình yên trong tâm hồn ngay khi nàng cảm thấy một làn sóng của cảm xúc giờ đang dâng lên do sự đụng chạm về thể xác với chàng đã gây ra. Làm sao người đàn ông này lại có thể làm được những điều mà không có bất kì người đàn ông nào khác đã từng có thể làm được như vậy, mà không thật sự làm bất kì thứ gì để khơi dậy nỗi đam mê mà nàng đang cảm thấy với chàng? Lizzie không biết, và nàng cũng không thật sự muốn biết. Nàng đơn giản chỉ muốn nó đừng xảy ra.

Ilios bắt đầu nói tiếp, và nàng ép mình phải tập trung vào những gì chàng đang nói chứ không phải những gì mà nàng đang cảm thấy.

“Người nắm quyền cai trị Junta ở thời đó tin rằng bởi vì ông nội tôi không đồng ý bán căn villa cho một trong số bọn họ nên ông tôi bị buộc phải lựa chọn giữa cái villa và mạng sống của những người con trai ông ấy. Họ đã đánh giá sai ông tôi, tôi e là thế. Vì ông đã chọn cái villa này”

“Hơn cả cốt nhục và máu mủ của mình sao?” Lizzie không thể che giấu nỗi sợ kinh hoàng không tin của nàng. “Làm sao ông ấy lại có thể làm một việc như thế được?”

Họ giờ đã đi đến khu vườn, và men theo con đường mòn quanh co quanh họ, nhưng thay vì bị thất vọng vì không thể nhìn thấy chúng chi tiết hơn nữa, Lizzie lại quá thất kinh vì nghĩ về những gì Ilios đang kể với nàng.

“Ông không còn lựa chọn nào khác” Ilios bảo nàng khi họ vượt ra khỏi bóng mát của một hàng cây dọc đường tiến vào cái sân trong rải sỏi nơi chàng đậu xe ở đó.

“Vậy chuyện gì đã xảy ra__ cho... cho cha anh?” Lizzie buột phải hỏi câu hỏi.

“Ông đã bị bắn. Cả hai đều vậy. Nhưng không cùng một lúc. Cha của Tino, người em, ban đầu là được thả. Vì hình như ông đã làm thuyết phục Junta rằng nếu họ thả tự do cho ông, ông sẽ thuyết phục cha mình đổi ý. Nhưng khi ông không thể, thì điều khác biệt duy nhất trong số phận sau cùng của họ là cha tôi bị bịt mắt và bị bắn bởi một tổ bắn súng đối diện với ông trong khi chú tôi thì bị bắn vào sau lưng khi cố gắng trốn thoát chúng.”

Lizzie không thể nào ngăn được mình không run rẩy.

“Thật khủng khiếp__ cho bà mẹ tội nghiệp của anh”

“Tôi nghi ngờ chuyện bà quan tâm đến điều đó nhiều theo một cách này hay cách khác. Mẹ và cha tôi chỉ mới kết hôn khoảng 1 tháng__ một kiểu hôn nhân áp đặt__ và cùng lúc mẹ tôi sinh ra tôi thì Junta cũng sụp đổ”

Lizzie kinh hoảng.

“Vậy anh chưa từng được biết cha anh à?”

“Không”

“Và mẹ anh?”

“Bà đã tái hôn__ với một người anh họ, người mà bà thật sự yêu. Tôi được trao lại cho ông nội”

“Bà ấy đem anh đi cho?”

Một nỗi thương cảm dâng lên bên trong nàng theo mỗi câu trả lời cụt lủn của Ilios đã lớn dần thành một khối đau đớn vì lòng trắc ẩn. Nàng và các em mình đã biết tình yêu từ cha mẹ mình như thế nào, thời thơ ấu hạnh phúc ra sao, và Lizzie không thể nào ngăn được mình không cảm thấy sự mâu thuẫn giữa thời thơ ấu của nàng và thời thơ ấu mà Ilios hẳn đã có.

“Như bà đã nhìn nhận nó, bà đã kết hôn với cha tôi vì nghĩa vụ và có một con trai, và vì thế bà xứng đáng được đi theo trái tim mình, điều đó không giả dối với tôi”

“Giờ bà ta sống ở đâu? Anh có gặp bà ấy không?”

“Bà ta và người chồng thứ hai đã bị giết trong một cơn bão bất thường khi họ đi chèo thuyền.”

Lizzie có thể hiểu tại sao một người lại muốn giữ một ngôi nhà đẹp như thế trong gia đình mình__ nhưng chắc chắn là không chịu cái giá là mạng sống của những đứa con mình. Làm sao một người đàn ông lại có thể hy sinh những đứa con trai của chính mình như cách mà ông của Ilios làm được nhỉ?

“Villa Manos không chỉ là một tài sản thừa kế, nó còn là một niềm tin thần thánh” Ilios nói với nàng lạnh lùng, rõ ràng đã đoán được những gì nàng đang nghĩ. “Tổ tiên của chúng tôi đã truyền lại khi ông xây lên nó rằng miễn là nó còn ở trong tay của gia đình Manos thì gia đình chúng tôi sẽ còn sống và lớn mạnh, còn không nếu nó bị mất cho người ngoài thì dòng họ của chúng tôi sẽ queo quắt lại và thành tro bụi. Nó là trách nhiệm của Manos người giữ chìa khóa của Villa Manos phải đảm bảo rằng phải có con cháu để truyền lại nó cho đời sau. Bởi vì hẳn là người lớn hơn trong hai anh em họ chúng tôi, nên anh họ tôi đã lớn lên với niềm tin__ như tôi đã có__ rằng ông tôi sẽ truyền cái chìa khóa lại cho hẳn”

“Vậy thì tại sao ông không làm thế?” Lizzie không thể ngăn được tò mò.

“Tôi bước ra ngoài với thế giới và tự làm mọi thứ cho mình, trong khi Tino thích sống nhờ vào chút tiền của nhỏ bé của ông tôi còn để lại. Cuối cùng ông tôi quyết định dựa trên lịch sử của chúng tôi và vì tương lai sẽ an toàn hơn trong tay tôi. Nên mảnh đất ông chia hai cho chúng tôi, nhưng căn nhà ông để lại cho tôi”

Đó là một câu chuyện về bi kịch Hy Lạp có thật trong nhiều cách, Lizzie phản ánh khi Ilios tiến thẳng đến một chiếc xe hơi có vẻ đắt tiền, cái mà Lizzie giờ đã có thể nhận ra đó là một chiếc Bentley. Chàng bấm mở khóa cửa sau và sau đó mở cửa ra cho nàng.

Nàng không còn lựa chọn nào tốt hơn là đi với chàng. Lizzie biết điều đó, nhưng nàng vẫn còn ngần ngại.

Cuối cùng thì vì lòng trắc ẩn của nàng đối với đứa bé mà chàng đã từng đã nhiều hơn sự nhận thức được sức mạnh của chàng bao trùm lên cả nàng, đã làm cho nàng chui vào bên trong cái ghế bằng da sang trọng và đắt tiền đó. Ilios xếp cái vali vào thùng xe trước khi ngồi vào ghế tài xế và khởi động xe.

Thật là một tài sản thừa kế kinh khủng, và tồi bại, Lizzie nghĩ một cách buồn bã khi họ bật nảy lên tông xuống làn đường bị lún.

Ngày vào tháng Ba rất mau tối khi mới vừa quá giờ chiều lúc họ vừa đến con đường chính dẫn về Thessalonica. Đó là một ngày dài với Lizzie, vì nàng phải thức dậy lúc 5 giờ sáng để bắt kịp chuyến bay, và những lo lắng nàng phải chịu đựng thêm vào với sự mệt mỏi của nàng lúc này. Kết hợp với tiếng vo ve êm ái dễ chịu của cái xe đắt tiền, nó đã ru nàng vào giấc ngủ và liền sau đó giật mình thức dậy để chiến đấu lại sự mong muốn được nhắm mắt ngủ tiếp. Nàng có thể cảm thấy kinh hoàng vì câu chuyện mà chàng đã kể, và tràn đầy lòng thương xót cho đứa bé đơn độc là chàng khi đó, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng cảm thấy thoải mái với việc ngủ quên với sự có mặt của chàng bên cạnh. Hơn thế nhiều. Có thứ gì đó quá thân thiết, quá dễ bị tấn công để cho phép nàng ngủ mà với sự có mặt mà còn thức của chàng.

Và chắc hẳn cuối cùng nàng đã không thể ngăn được mắt của mình khỏi nhắm lại và đầu nàng rơi xuống dựa vào chỗ để gối đầu bằng da, với khuôn mặt nàng hướng về phía người đàn ông mà giờ đang điều khiển cuộc sống của nàng.

Ilios quan sát nàng. Cấu trúc xương bên dưới nước da xanh xao nhợt nhạt của nàng là một cấu trúc thanh tú, vẻ đẹp của nàng hoàn toàn cổ điển và kiên trì. Lòng trung thành của nàng đối với gia đình mình thật phù hợp với một trong những giáo lí quan trọng nhất của xã hội Hy Lạp truyền thống. Nàng là, chàng nhận ra khi nhìn nàng, một loại phụ nữ mà một người đàn ông mong muốn kết hôn hơn là chỉ đơn giản muốn lên giường để thỏa mãn những ham muốn nhất thời.

Ilios thở hắt ra vì hiện thực đột ngột mà suy nghĩ của chàng đang hướng chàng tới.

Cái xe tông vào một cái ổ gà trên đường, đánh thức Lizzie dậy.

Nàng đã tự bảo mình thứ gì về việc không được phản bội thêm nữa những điểm yếu của mình chưa nhỉ? Nàng tự khuyên cáo mình phải cẩn thận khi nàng ngồi dậy, và sau đó cau mày nhìn đồng hồ và nhận ra được đã mấy giờ rồi.

“Xin thứ lỗi cho tôi, nhưng tôi phải gọi một tin nhắn” nàng bảo Ilios, và với tay lấy cái điện thoại của mình.

“Cho người yêu của cô à?” Ilios thách thức nàng.

“Không! Tôi không có người yêu nào cả!” Lizzie ngay lập tức phản đối.

Cái lông mày màu tối nhướng lên. “Thật là một phản đối kịch liệt, gần như bị sốc_ và chắc chắn đó hoàn toàn là tự nhiên khi một phụ nữ ở tuổi cô phải có một người đàn ông trong đời và trên giường của mình. Cô bao nhiêu? 24? 25? Rốt cục, cô có thể khó mà vẫn còn là trinh nữ”

“Đương nhiên là không. Và tôi đã 27” Lizzie nói với chàng.

Đương nhiên là không rồi. Nhưng mối quan hệ giới tính cuối cùng của nàng_ thật sự, mối quan hệ giới tính duy nhất của nàng_ đã là khi nàng còn ở đại học. Và nó đã tồn tại chỉ vì nó là việc đã làm chứ không vì nàng và người con trai đó đã vạch kế hoạch cùng nhau chung sống trọn đời. Sau đó mọi chuyện đổi khác. Nàng còn trẻ, và cuộc sống thì có nhiều niềm vui. Và niềm vui đã mất hết trong đời nàng theo cái chết của cha mẹ nàng.

“Và tôi không bị sốc. Nó đơn giản là tôi có nhiều thứ quan trọng để nghĩ hơn là đàn ông.”

“Ví dụ như?”

“Gia đình tôi_ các em tôi và cháu tôi. Nó thật ra là những đứa bé trai mà tôi cần phải gọi tin. Tôi hứa với chúng tôi sẽ làm thế vì tôi sẽ không có ở nhà để đọc cho chúng nghe những câu chuyện trước khi đi ngủ_ tối nay là đến lượt của tôi” Cảm xúc làm nghẹn lại giọng của Lizzie. “Gia đình tôi thì quan trọng đối với tôi nhiều hơn bất kì người đàn ông nào có thể. Tôi phải đặt chúng lên hàng đầu. Chúng phụ thuộc vào tôi,

và tôi không thể để chúng thất vọng. Chúng có ý nghĩa với tôi nhiều hơn là những...những thú vui xác thịt nông cạn.”

Một cách tự động Ilios muốn phản đối, muốn tổng sạch và từ chối những nhận thức thật của chàng về cái sự xúc động trong giọng nói của Lizzie khi nàng nói về gia đình mình. Không có chỗ cho cái loại tình cảm ủy mị đó trong cuộc sống hiện tại của chàng hay trong những kế hoạch về cuộc sống tương lai của chàng. Sẽ không có mãi mãi.

“Nếu cái kinh nghiệm vui thú xác thịt duy nhất của cô đã từng là nông cạn vậy khó mà ngạc nhiên khi nó không bận tâm đến cô khi cô từ bỏ nó” thay vào đó chàng lạnh lùng nói với Lizzie. “Một người tình tuyệt vời là người biết bốn phận mình là làm cho sự vui sướng của bạn tình mình kéo dài mãi như cô ấy muốn thể”

“Nói thì thật dễ,” Lizzie đáp lời, mãnh liệt che dấu mình và tỏ ra hững hờ như chính Ilios vậy. Thực tế là sự quan sát bình thường của chàng đã có một ảnh hưởng cực kì và không mong muốn đến nàng. Nó đã làm cho nàng tự hỏi chính mình những câu hỏi mà nàng biết mình không thể trả lời được. Những câu hỏi đại loại như là nó sẽ thể nào khi trở thành người tình của Ilios Manos?

“Và tôi cam đoan với cô là rất dễ làm, khi có người biết được cách” Ilios quay lại thọc câu bình luận vào bên dưới sự tự vệ của Lizzie và kéo ra một tiếng thở hổn hển mềm mại đang bị nàng phản ứng chệt lại.

Đương nhiên Ilios Manos sẽ là một người tình có kinh nghiệm. Dĩ nhiên chàng sẽ biết chính xác cách làm cho bạn tình của mình hài lòng_ thậm chí rằng bạn tình của chàng là một người không được rèn luyện dạy dỗ việc ấy giống như nàng.

Giờ nàng đang loạng choạng lúng túng, bị nhấn chìm xuống cơn lũ của một cơn sóng nhận thức dâng tràn qua người nàng, một cơn lũ nguy hiểm của những xúc động, khao khát, và_ tuyệt vời như ở thiên đường, vâng_ những hình ảnh nữa, hình ảnh của hai cơ thể trần trụi quấn vào nhau khoái lạc, một người là nàng và người kia là Ilios. Ngừng lại ngay, Lizzie cảnh báo mình, vì bắt đầu hoảng sợ. Nàng không thể chịu đựng nổi sự bê tha này. Nó còn hơn là quá nguy hiểm nữa.

Lizzie kiên quyết tập trung vào viết tin nhắn cho hai đứa cháu trai nàng, thêm vào vài lời với em gái mình, kể cho nó biết rằng nàng vẫn còn bị mắc mứu vào cuộc thảo luận về lá thư và sẽ liên lạc lại thật sớm khi nàng có gì đó cụ thể để thông báo cho chúng biết.

“Tôi đoán là các em gái cô đã nhận thức được mục đích của chuyến đi đến Hy Lạp của cô phải không?” Ilios hỏi Lizzie.

“Vâng” nàng đồng tình. “Chúng đã đọc lá thư của anh” Cái suy nghĩ về việc các em nàng sẽ cảm thấy thế nào nếu chúng biết những gì Ilios đã nói với nàng_ những gì mà chàng đã yêu cầu nàng_ đã mang đến một cục nghẹn lên cổ của Lizzie. Chúng sẽ bị sốc kinh khủng_ và cũng lo lắng nữa, vì sự an toàn của chính bọn họ.

Cái suy nghĩ đó đã làm nàng quay sang Ilios thật mạnh và tha thiết van xin chàng, “Chắc chắn là chúng ta có thể đi đến một vài thỏa thuận hợp lí mà để tôi có thể trả nợ cho anh chứ?”

“Ý của cô là gì với từ “hợp lí”?” Ilios hỏi.

Lizzie lắc đầu. “Có lẽ tôi có thể làm việc cho anh với tư cách là một nhà thiết kế nội thất được không?”

“Công việc xây dựng mà tôi làm là những dự án thương mại quy mô rất lớn_ nhà trường, văn phòng, toà nhà công ty, những loại như vậy. Tuy nhiên...” Ilios ngừng lại, quay sang trao cho nàng một cái nhìn đánh giá bên trong bóng tối của cái xe chàng. “Có một giải pháp thay thế mà cô có thể xóa được nợ nần giữa chúng ta thôi”

Lizzie liếc đôi môi đột nhiên bị khô khốc của nàng bằng đầu lưỡi, trước khi hỏi với cái giọng mà hơi bị khan đi vì căng thẳng. “Và đó là gì?”

Chiếc Bentley gia tăng tốc độ khi Ilios vượt qua cái xe trước mặt họ. Sự trì hoãn trả lời càng làm nàng thêm căng thẳng hơn.

Nó dường như là một khoảng thời gian vô tận trước khi chàng quay lại nhìn nàng, những đường nét của khuôn mặt chàng được vẽ lên bởi ánh trăng chiếu lọt vào trong xe. Nó là một nét nhìn nghiêng của một người đàn ông đẹp trai không thể cãi và rất gợi tình, Lizzie phải thừa nhận vậy, nhưng có một sự cay nghiệt ở bên dưới của cái miệng chàng, nó làm cho nàng run rẩy tận bên trong. Nàng không chắc cái nào làm cho nàng sợ nhất: tác động của sự cay nghiệt của chàng lên nàng quá dễ dàng làm méo mó những cảm xúc, hay tác động của sự gợi cảm của chàng lên nàng quá dễ dàng làm khơi dậy những tình cảm của nàng.

“Kết hôn” Ilios trả lời nàng.

5. Chương 5

“Kết hôn?” Lizzie lặp lại không vững, cảm giác rằng nàng chắc đã hiểu nhầm chàng gì đó.

“Theo những cố vấn luật pháp của tôi thì tôi đang cần một người vợ” Ilios thông báo ngắn gọn với nàng. “Và vì cô đã nói là cô không thể trả nợ cho tôi bằng tiền mặt được, và vì tôi không có thích thú với loại phụ nữ mà dễ dàng chia sẻ thân mình với bất kì người đàn ông nào có thể đưa ra cái giá để trả cho nó, tôi quyết định rằng đây là cách tốt nhất cho tôi để bù đắp cho những gì tôi mất và lấy được nợ từ cô”

Lizzie cảm thấy như thể keo hồ đã đổ vào não nàng, khóa nó lại với nhau và dính chặt khả năng suy nghĩ của nàng.

Những từ duy nhất mà nàng có thể gọi lên là những từ, Ilios Manos, kết hôn, và nguy hiểm_tất cả được viết lớn bằng mực đỏ tươi.

“Không,” nàng run run nói với Ilios, trước khi nàng có thể làm một việc hoàn toàn khinh suất, nguy hiểm và thiếu suy nghĩ và nói vâng. Bất kể lí do gì mà Ilios có thể muốn nàng làm vợ, nó cũng hoàn toàn không phải vì chàng muốn nàng, và nàng tốt hơn nên bám vào thực tế đó, Lizzie tự nói với chính mình, không nên bắt đầu quay tròn ngốc nghếch như một kẻ điên độn mớ mộng giữa ban ngày về hoàng tử, cô bé Lọ Lem và hạnh phúc mãi về sau, tràn ngập những đêm ân ái và hạnh phúc vui vẻ cả ngày.

Lời từ chối tuyệt đối không phải là câu trả lời mà Ilios muốn, và cũng không phải câu trả lời mà chàng mong chờ. Chàng biết hàng tá phụ nữ ít nhất là những người mà sẽ phát cuồng lên vì vui mừng với suy nghĩ là trở thành vợ của chàng, hoàn toàn khác xa với cái thực tế rằng Lizzie Wareham không có chút địa vị nào mà dám từ chối chàng bất kì thứ gì. Cô ta hiển nhiên không được cho phép làm thế. Cô ta không nhận ra vị trí của mình là ở đâu sao? Một vị trí mà chàng có toàn bộ quyền kiểm soát và nàng thì không. Nếu không, vậy thì có lẽ đã đến lúc chàng nên làm cho cô ta rõ được vị trí của mình rồi.

“Không à?” chàng lạnh lùng thách thức nàng. “Vậy nó cũng chỉ như tôi nghĩ thôi. Tất cả những gì mà cô đã nói với tôi về khao khát bảo vệ em gái mình _ gia đình mình _ là vô nghĩa không hơn gì một lời nói dối và hoàn toàn là tưởng tượng.” Chàng ngừng lại. Một người đàn ông của hành động và quyết đoán đầy uy quyền, Ilios không cần lãng phí thời gian để phân tích những quyết định của chàng ngay khi chàng đưa ra quyết định đó, hoặc là tự hỏi mình điều gì có thể thúc đẩy nó _ thậm chí khi họ dính líu đến một loại thay đổi tích cực mà xảy ra trong đầu chàng từ lúc sáng sớm. Chàng đã quyết định Lizzie sẽ là vợ chàng rồi.

Chàng cũng ghét bị thất bại; ngay lập tức chàng đã quyết định theo cách hành động mà chàng hằng hái làm nó, không quan tâm chương ngại gì nằm trên đường đi của mình. Những chương ngại vật có thể bị dẹp tan và sau đó bị dọn đi. Nó chỉ đơn giản là một vấn đề tìm kiếm ra phương pháp đúng để làm, với tốc độ và hiệu quả, và Ilios nghĩ chàng đã biết chính xác cái phương pháp đúng đắn đó để quét sạch chương ngại là lời từ chối của Lizzie ra khỏi kế hoạch của chàng.

“Tôi đã định nói _ trước khi cô quá nhanh chóng từ chối tôi _ rằng tôi cũng sắp xếp để trả cho cô một khoảng thưởng là 100,000 bảng, với việc hiểu rằng về phần cô, cô sẽ tự cư xử cho phải phép ở những nơi công cộng trong suốt thời gian mối quan hệ của chúng ta có hiệu lực giống như bình thường hàng ngày của cô giống như là một mối quan hệ thực. Nói cách khác tôi trông mong cô, với tư cách là vị hôn thê của tôi và sau đó trở thành vợ tôi, phải cư xử đúng mực”

Một khoảng thưởng? Ý của anh ta là một sự hối lộ, Lizzie nhận ra, cảm thấy phát bệnh với cái nhận thức rằng giờ nàng có thể trả được bao nhiêu nếu từ chối cũng như là những cảm giác cá nhân của nàng đang quay tròn nàng trong cái suy nghĩ là kết hôn với chàng.

“Cư xử như thể tôi đang yêu đương với anh?” Lizzie mềm mỏng bổ sung, quyết tâm không để chàng biết nàng cảm thấy nhục nhã như thế nào. Cái suy nghĩ về việc đóng giả như thể nàng đang yêu chàng đã tràn ngập nàng với một nhu cầu khẩn thiết và tự vệ khó mà chối cãi.

Nó thật tệ khi chàng đang làm nhục nàng bằng cách đưa tiền cho nàng, mà không có nhận thức đau đớn của chính nàng về nỗi sợ của nàng nên ham muốn thể xác chàng đã khơi dậy trong nàng có thể sẽ quá dễ dàng nhấn chìm nàng.

Một người can đảm thật sự không quay đầu lại chạy trốn khỏi nỗi sợ và nguy hiểm của chính mình, Lizzie nhắc nhở mình. Một người can đảm thật sự sẽ đứng vững vàng tại chỗ và chiến đấu để vượt qua nó, làm cho bản thân mình trở nên mạnh mẽ hơn. Và hơn nữa, làm sao nàng có thể bỏ xuống số tiền mà chàng đã đề nghị tặng cho nàng khi nàng biết rằng nó sẽ có ý nghĩa thế nào với gia đình nàng. Nó sẽ xóa sạch được khoản cầm cố, là một chuyện, và còn lại gần 10,000 bảng nhiều hơn cần thiết trong những ngày u ám về tài chính nữa.

Nó có nghĩa là nàng sẽ bị bán cho chàng hoàn toàn theo nghĩa đen— một người đàn ông nàng đã biết là giả tạo với nàng mà chưa người đàn ông nào từng làm thế. Nhưng nàng phải chấp nhận đề nghị của chàng vì gia đình nàng. Làm sao nàng có thể sống với bản thân nếu không làm thế, khi biết được sự khác biệt to lớn mà nó sẽ mang lại cho cuộc sống của mọi người trong nhà?

“Cư xử như thể mối quan hệ của chúng ta là thực và được mong muốn bởi cả hai ta,” Ilios bảo nàng. “Vây, thì, sẽ, rất, tốt” Chàng tiếp tục, khi Lizzie vẫn cứ im lặng. “ Nếu cô muốn gia đình mình không có mái nhà che thân hơn—”

Cái loại ngốc nghếch nào mà nàng dám để cổ thử và từ chối chàng? Nàng trông mong điều gì? Rằng chàng sẽ biến thành một hiệp sỹ tốt bụng trong bộ giáp sáng loáng? Một kiểu chiến binh giải thoát nào đó mà sẽ rộng lượng xóa sạch cho nàng bất kì món nợ nào ư? Đã đến lúc nàng trưởng thành và học được như chàng đã phải học là những chiến binh không hề tồn tại. Cách duy nhất để thoát khỏi gánh nặng mà cuộc sống mang lại cho bạn là đào lấy một lối đi bên dưới nó— với chính đôi bàn tay của mình, nếu cần thiết, giống như chàng đã làm. Không nghi ngờ gì là nàng đã mong đợi chàng cảm thấy đáng tiếc cho nàng, với câu chuyện của nàng về cách gia đình nàng đã chịu đựng như thế nào và nàng đã tin tưởng như thế nào rằng đó là bốn phận của nàng là phải bảo vệ họ. Tại sao chàng phải thế? Ai đã bảo vệ chàng khi chàng cần một sự bảo vệ? Không ai cả. Gian nan làm người ta mạnh mẽ hơn, trừ phi họ quá yếu đuối đứng hoài một chỗ mà dẫn đến ngõ cụt. Nàng phải tự mình biết điều đó, vì nàng có sức mạnh.

Ilios cau mày. Chàng đã quyết định khi nào và như thế nào, khi không biết gì nhiều về nàng, rằng Lizzie Wareham có một sức mạnh vậy? Sức mạnh ,sau cùng, là thứ gì đó mà chàng ngưỡng mộ và tôn thờ. Đặc biệt khi sức mạnh nghĩa là chiến thắng một cách khó khăn.

“Không, dĩ nhiên là tôi không,” Lizzie mạnh mẽ bảo Ilios, ngay lập tức bị dẫn vật bởi những hình ảnh kinh khủng mà những lời nói nhấn tâm của chàng đã gợi lên. “Tôi chỉ không hiểu tại sao anh muốn kết hôn với tôi.”

Đó là một câu hỏi sai.

“Tôi không có đâu,” Ilios trấn an nàng, và cái nhìn mà chàng trao cho nàng đã cất mông niềm tự hào của nàng ra đến xương. “Đó là những luật sư của tôi đã tin rằng đó là cách tốt nhất để tôi bảo vệ những gì thuộc về mình một cách đúng đắn nhất khỏi những âm mưu tham lam của anh họ tôi là tôi phải kết hôn. Tino cần tiền. Hẳn ta nghĩ rằng hẳn có thể tổng tiền tôi để tôi phải đưa cho hắn số tiền đó bằng cách đe dọa thách thức quyền thừa kế của tôi che dấu dưới mong muốn của ông tôi. Hẳn ta biết rằng tôi sẽ không bao giờ từ bỏ thứ mà đã mang đến một nghĩa vụ thiêng liêng đối với tôi, một nghĩa vụ đối với cả lịch sử của danh tiếng chúng tôi và tương lai của nó, vậy nên hẳn nghĩ tôi sẽ nhượng bộ cho hắn. Nhưng tôi sẽ không làm thế. Hẳn tuyên bố rằng việc tôi đã thề rằng không bao giờ kết hôn và không lấy vợ nghĩa là tôi đã phá bỏ điều luật của lòng trung thành mà không được viết ra— lấy danh nghĩa rằng Villa Manos phải được truyền xuống cho người trong gia đình từ hơn 500 năm nay. Nó là cốt lõi của những gì chúng tôi có.

Dòng máu Manos, máu của cha tôi, đã hy sinh cho chúng. Không có gì tôi sẽ không làm để làm tròn bổn phận của tôi với nó. Không có bất kì thứ gì!”

Cơn thịnh nộ của chàng, và niềm kiêu hãnh đi cùng với nó, lấp đầy không khí xung quanh nàng đến nỗi nàng có thể gần như cảm nhận và nắm được nó, Lizzie nhận ra như vậy.

“Tino tin rằng hắn đã dồn tôi vào chân tường,” chàng nói tiếp đầy giận dữ. “Rằng tôi sẽ chuẩn bị để mua đứt hắn nhằm giữ lấy Villa Manos. Các cố vấn pháp luật của tôi khuyên rằng cách tốt nhất và duy nhất đảm bảo ngăn chặn được kế hoạch của Tino là tôi phải kết hôn. Sau rốt thì, với sự tổng tiền đó thì việc chi trả không bao giờ chấm dứt cả, nó chỉ là khởi đầu thôi. Nếu tôi nhượng bộ hắn lúc này__ điều mà tôi không hề có ý làm__ thì Tino sẽ nghĩ rằng hắn đã không chế được tôi”

Cá nhân mà nói thì Lizzie thấy là không thể hình dung ra rằng bất kì ai, đàn ông hay phụ nữ, lại ngốc nghếch đến nỗi nghĩ rằng họ có thể kiểm soát một người như Ilios Manos.

“Tại sao anh không chỉ việc đơn giản là tìm ra một người nào đó mà anh thật sự mong muốn để kết hôn?” cô gợi ý. “Sau cùng thì, một người đàn ông với__”

“Với thứ gì?” Ilios ngăn cô lại. “Với tài sản như tôi có? Đó chính xác là lí do tôi không kết hôn và là lí do tại sao tôi không bao giờ có ý định kết hôn. Chỉ một kẻ ngu ngốc mới tình nguyện đặt mình vào một vị trí đó nơi mà một phụ nữ có thể thích thú với tiền của một người đàn ông giàu có để kết hôn và sau đó hết tiền, thì li dị làm họ không còn mong muốn một người khác nữa. Lời nguyên của sự giàu có là nó có chung sự thu hút với cá mập như máu tươi vậy. Cuộc hôn nhân của tôi và cô sẽ khác. Cô sẽ được trả tiền ngay sau khi mang tên và nhũn của tôi. Anh họ tôi không có khí chất để chiến đấu lâu dài. Ngay khi hắn thấy tôi đã kết hôn hắn sẽ mất hứng thú và cuộc hôn nhân sẽ được hủy”

Lizzie run rẩy khi nàng nghe thấy sự lạnh lùng không thương xót trong giọng nói của Ilios. Nó nhắc nhở nàng về tất cả những thứ mà hoàn cảnh thực tế của nàng đang có.

Một lần, trước khi cha mẹ nàng mất, nàng có thể đã là một cô gái trẻ hăng hái bốc đồng luôn tin rằng một ngày kia lạc thú của bản năng của nàng sẽ tìm ra hứng thú với người đàn ông là bạn đời của nàng. Nhưng nó đã cách đây quá lâu rồi. Từ đó nàng đã tin rằng lạc thú và sự thỏa mãn của nó là những thứ nàng phải đặt sang một bên không thương tiếc. Bây giờ, dù cho chống lại mong muốn của mình__ thì nàng cũng nghi ngờ rằng Ilios Manos đã đánh lừa khao khát của nàng. Điều đó làm cho nàng bị tổn thương vì chàng theo cách không được khuyến khích.

Vì bản thân mình, nàng sẽ tự vệ bằng cách quay lại nước Anh và không bao giờ nghĩ hay gặp lại chàng nữa. Vì bản thân nàng. Nhưng còn gia đình nàng thì sao? Vì họ, vì bảo vệ họ, nàng cần ở đây và chấp nhận những điều khoản mà Ilios đã ép nàng. Làm sao nàng có thể đặt mình lên ưu tiên hàng đầu được?

Như thế chàng có thể xâm nhập được vào những suy nghĩ của nàng vậy, Ilios bảo với nàng một cách thô lỗ, “Cô có hai lựa chọn. Một là đồng ý kết hôn với tôi, và làm như thế sẽ bảo vệ các em cô về mặt tài chính mà cô đã nợ là rất quan trọng đối với cô. Hai là cô từ chối và đối mặt với hậu quả của nó. Bởi tôi sẽ ép cô phải trả nợ cho tôi, bằng tất cả những uy quyền mà tôi có. Và tôi cảnh báo cô__đừng bao giờ suy nghĩ sai lầm rằng tôi không có ý như tôi đã nói hay là tôi sẽ không thực hiện sự báo thù của mình”

Hai lựa chọn à? Anh ta đã nói sai về điều đó rồi, Lizzie thừa nhận với mình một cách chán chường. Nàng không hề có lựa chọn nào cả.

Thậm chí như thế, nàng cũng cố xoay sở để ngẩng cao đầu lên khi nói với chàng. “Rất tốt. Tôi sẽ kết hôn với anh__mặc dù nó dường như là anh đã bỏ qua một thứ gì đó trong sự tính toán của mình,” nàng không thể ngăn mình nói thêm.

“Cái gì vậy?” chàng gắng hỏi

“Anh đã nói là Villa Manos và đất của nó phải được truyền từ cha sang con,” Lizzie chỉ ra cho chàng thấy

“Và nó sẽ như thế,” Ilios đồng ý, “Chúng ta giờ đang sống ở thế kỉ 21” chàng nói với nàng về đã hiểu vấn đề. “Một đứa trẻ có thể được tạo ra mà không cần cha mẹ nó phải gặp nhau, thậm chí là không cần phải kết hôn”

“Nhưng còn tình yêu thì sao?” Lizzie không thể ngăn mình hỏi câu đó. “Anh có thể yêu, và sau đó__”

“Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Tôi không tin vào thứ cô gọi là “yêu”, và tôi cũng không muốn thế. Tôi sẽ không bao giờ tin vào bất kì người đàn bà nào sẽ có con với tôi và không dùng chúng nhằm kiếm lợi cho mình”

Sự lỗ mãng trong giọng nói của chàng cảnh báo với Lizzie rằng nó là một chủ đề nguy hiểm, thứ mà sẽ làm tăng những cảm xúc trong chàng, dù rằng nàng nghi ngờ Ilios sẽ từ chối chấp nhận điều đó. Nhưng không tin vào tình yêu__ hay bất kì thứ gì... Lizzie rùng mình với cái suy nghĩ lạnh lùng và cần cỗi đó. Tình yêu có thể gây đau đớn cho tim của con người__rất đau__ nhưng chắc chắn nó cũng dẹt vào khung cửi của đời người theo cách mà làm cho nó trở nên cần thiết như nước và không khí.

“Khi thời điểm đến,” Ilios tiếp tục, “Tôi đảm bảo rằng tôi sẽ trở thành cha của một hoặc hai đứa con trai. Chúng sẽ mang DNA của tôi với một cái của một phụ nữ cung cấp trứng trước khi một người khác mang bầu bằng thụ tinh nhân tạo. Không người nào biết tôi là ai, bởi nó sẽ không phải là việc của họ. Con tôi sẽ lớn lên với tôi, biết rằng tôi là cha chúng”

“Nhưng chúng sẽ không bao giờ được biết mẹ của mình.” Cú sốc của Lizzie không thể che giấu được “Anh không lo lắng việc đó ảnh hưởng đến chúng thế nào à?”

“Không. Bởi chúng sẽ lớn lên biết rằng chúng được sắp đặt và mong muốn__bởi tôi__ và hiểu tại sao. Chúng cũng sẽ biết rằng tôi đã bảo vệ chúng khỏi sự lợi dụng khai thác của bất kì người đàn bà nào muốn dùng chúng cho lợi ích về tài chính của cô ta. Chúng sẽ quá bận rộn để học được ý nghĩa của việc trở thành một Manos để lo lắng phải lo về sự có mặt của một người phụ nữ mà chúng có thể gọi là “Mẹ” trong đời của chúng. Không giống những đứa trẻ khác chúng sẽ không bao giờ ở vào một vị trí để tin rằng mẹ mình yêu thương mình hơn tất cả mọi thứ khác để rồi nhận ra rằng bà ta không...”

Đây có phải là lí do chàng từ chối tin vào tình yêu không?

“Đó có phải là điều đã xảy ra với anh không?” nàng nhẹ nhàng hỏi, lại thôi thúc một cảm giác thương xót cho đứa trẻ mà chàng đã từng là, mặc cho cái cách mà chàng cư xử với nàng như thế nào. Những lời được nói ra trước khi nàng có thể kiểm soát được chúng.

Sự mềm mại trong giọng nói của Lizzie đã chạm vào một nơi sâu kín của một vết thương nguyên lành chưa bao giờ được chạm vào trước đó bên trong người chàng và ngay lập tức Ilios chiến đấu để từ chối sự tồn tại của nó__ giận dữ với chính mình vì đã có những yếu điểm như thế, và thậm chí còn giận dữ hơn với Lizzie vì đã quá chính xác khi tìm thấy được nó.

“Đừng lãng phí thời gian hoặc lòng thương hại của cô khi cố gắng phân tâm tôi. Tất cả những thứ tôi muốn từ cô là việc trả món nợ cô đã nợ tôi. Không ít và cũng không nhiều hơn” chàng lạnh lùng nói.

Đó là quá nhiều để nàng có thể tiếp nhận, Lizzie đặng người thừa nhận. Thế xác và cảm xúc kiệt quệ của nàng đã tuyên bố bay xa hàng nghìn dặm, và mắt nàng đau đớn nhắm lại khi tâm trí nàng cũng như nỗi mong muốn được ngủ quên đi, vì thế nó có thể trốn thoát được một chốc lát khỏi một viễn cảnh đáng nản lòng trước mắt nàng. Nếu nó là khiếm khuyết khi cho phép bản thân nàng tìm ra sự giải thoát trong giấc ngủ, thì nàng sẽ sẵn sàng làm một kẻ yếu bóng vía, Lizzie tự nhủ với mình, và nhắm mắt lại.

Chàng đã có thứ mình muốn, vậy tại sao không hề cảm thấy hạnh phúc vui vẻ vì cảm giác chiến thắng? Ilios tự hỏi. Tại sao chàng không được lấp đầy cái cảm giác hài lòng đúng đắn khi ép Lizzie phải bồi thường? Chàng có quyền và lí lẽ để cảm thấy được cả hai thứ đó cơ mà.

Vài cảm giác chàng không hề biết là mình có đã cảnh báo chàng về sự thật là Lizzie đã ngủ lại. Chàng liếc nhìn nàng. Ít nhất nàng cũng sẽ là một người vợ đầy thuyết phục__ điều mà đương nhiên, là chính xác cái lí do tại sao chàng lại chọn phương pháp là bắt nàng phải trả những gì nàng còn nợ chàng. Nó là một quyết định rất logic và thông minh hoàn hảo khi làm như thế, và điều này sẽ để cho chàng một niềm kiêu hãnh nếu đưa thêm vật thể chấp. Đó là lí do chàng có thể đưa ra một lời đề nghị thêm cho nàng một ít tiền đền bù bằng tiền mặt. Không hề có lí do nào khác. Không thắc mắc rằng vì chàng đã thật sự cảm thấy vài hoàn cảnh trắc ẩn đến ngớ ngẩn cho gia đình của nàng hay không. Chàng đơn giản là không phải loại đàn ông đó và sẽ không bao giờ là thế. Nếu Lizzie Wareham là nạn nhân của trường hợp này chứ không phải là con nợ tham lam, như nàng đã từng khẳng định trước đó, vậy thì điều đó là thứ gì đối với chàng? Chẳng là gì cả.

Chàng không có trách nhiệm an ủi người khác trên vai mình. Trách nhiệm của chàng là chỉ đối với bản thân chàng mà thôi. Bởi vì chỉ có mình chàng. Một mình. Đó là thứ chàng có_đơn độc. Và đó là cách mà chàng thích hơn, và nó sẽ luôn như thế.

Ilios nhấn chân vào cái chân ga tăng tốc. Chàng cần tập trung vào việc tăng thêm tốc độ việc này có thể sẽ cho chàng một lí do để không phải tập trung vào cái người phụ nữ đang nằm ngủ ngay bên cạnh chàng, mà nó không phải là một lí do mà chàng cần, chàng dám đảm bảo với mình như thế. Và cũng không phải nó là bất kì thứ gì đối với chàng nếu cái góc nghiêng mà nàng đang nằm ngủ như thế sẽ có thể làm nàng bị vẹo cổ. Nhưng bàn chân của chàng đã đập vào thắng trong một phút giữa lúc chàng nhận ra tư thế không thỏa mái của nàng và bác bỏ lại nhu cầu của chàng mong muốn liên quan đến việc đó.

Vài bản năng mách bảo với Lizzie rằng có thứ gì đó thay đổi và nàng cần phải thức dậy. Một mùi thơm__ kì lạ và rộn ràng, và cũng rất thân quen và đầy khao khát__đã bắt vào trong ý thức của nàng, giống như một sự ám áp từ trái tim của một cơ thể khác sát bên người nàng, sự vuốt ve của một bàn tay trên da thịt nàng. Chầm chậm Lizzie mở mắt ra, tìm nàng đập mạnh trong lồng ngực khi nàng nhận ra rằng nàng đang hầu như nằm thẳng người trên cái ghế trước của chiếc Bentley, và Ilios thì tì người phía trên nàng. Ánh sáng êm dịu chiếu bên trong xe, và nó chạm khắc những đường nét hoàn hảo trên khuôn mặt chàng.

Bên trong đầu nàng là một mớ hỗn độn, bầy chặt nàng vào nơi mà nàng không thể ngăn được nó, giày vò nàng với những hình ảnh của nàng đang vươn lên chạm vào khuôn mặt chàng bằng đầu ngón tay nàng, khám phá những đường nét rõ ràng của nó. Chắc chắn nó là điều có thể không khi một người đàn ông có thật sống động lại có được những đường nét trên khuôn mặt đầy nam tính hoàn hảo như thế này?

Nàng muốn được chạm vào chàng, và vuốt ve những ngón tay nàng khắp mặt chàng như thể chàng thật sự là một pho tượng đẹp lộng lẫy, được tạo ra bởi những bàn tay quá điêu luyện mà không thể nào cưỡng được mong muốn được chạm vào tác phẩm mà chúng đã tạo ra.

Nàng có thể hầu như cảm thấy được những đường nét sắc sảo trên miệng của chàng__ cái môi dưới đầy đặn và gợi cảm, cái đường rãnh ở trung tâm phía trên môi trên chàng thì gần như là được đánh dấu rất rõ. Một dấu hiệu của nhục dục tuyệt vời, nàng đã có đọc được một lần đầu đó. Da chàng thật ấm và khô, và khi nàng khám phá ra những khuôn mẫu trên môi chàng thì chàng đã vươn tới và cầm cổ tay nàng lên hôn vào những ngón tay của nàng.

Điên cuồng Lizzie đấu tranh để ngồi bật dậy, kinh hoàng vì cái hình ảnh không mong muốn và quá gần gũi của Ilios trong đầu nàng mà việc đó đã khơi nó lên.

Giọng nói sắc nhọn “Nằm yên” của chàng, là một mệnh lệnh khắc nghiệt, mắt chàng màu vàng tối trong cái ánh sáng dịu nhẹ của chiếc đèn trong xe. Không phải nó là Vua Midas, người đã chạm vào mọi thứ đều biến thành vàng, đã lấy đi nước và thức ăn của mình bằng cách đó sao? Thậm chí con trai của ông cũng bị biến thành tượng vàng vì bị chạm vào, làm cho ông ta không thể có được tình yêu nữa. Đó có phải là thứ đang xảy ra với Ilios không? Có phải cái việc sinh ra chàng và gánh nặng thừa kế đang tước đi của chàng khả năng cảm nhận tình yêu? Chuyện gì nếu nó thực là thế? Tại sao nó lại làm nàng bận tâm?

“Không có nguyên nhân gì cho cô phải hành động như một trinh nữ căng thẳng cả. Tôi chỉ đơn giản là điều chỉnh lại ghế ngồi của cô để cô ngủ an toàn hơn thôi”

Câu nói “Cảm ơn” của Lizzie thật ngượng ngập và rỗng tuếch.

Khi chàng chuyển lại chỗ ngồi của mình Ilios bảo nàng bằng một giọng cô đọng bác bỏ, “Không cần cảm ơn tôi. Sau cùng thì, cô đã rơi vào tôi nên sự an toàn của tôi theo thỏa thuận thì cũng nhiều như của cô”

Lizzie có thể đá vào mình. Đương nhiên chàng không hề nghĩ về sự an toàn cá nhân của nàng rồi. Sao chàng lại thế chứ?

Ilios nhận ra sự giật mình của nàng_rõ ràng theo bản năng và không phòng bị. Nhưng chàng đương nhiên không hề bị nó tác động. Còn hơn thế. Thứ cuối cùng mà chàng mong muốn là quan hệ tình dục xảy ra giữa họ để làm rắc rối thêm cho cái tình cảnh này. Ilios nhìn ra bóng tối trước cái xe. Chàng có lẽ nên làm rõ hơn cho nàng biết. Không phải vì lòng kiêu hãnh của mình, dĩ nhiên. Không. Nó chỉ đơn giản là một điều nhạy cảm cần làm rõ.

Khởi động lại xe, chàng thông báo thật thản nhiên với Lizzie, “Tôi nên làm rõ hơn rằng cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ đơn giản là công việc. Nếu cô nghĩ rằng sẽ được cộng thêm tiền thưởng bằng cách mời mọc một ít tình dục, vậy hãy để tôi cảnh cáo cô biết là không nên làm thế”

Khi Lizzie thở hắt ra vì nhục nhã giận dữ, thì Ilios tiếp tục thẳng thừng, “Tôi không muốn cả cơ thể lẫn khao khát của cô. Cô đã bị xúi dục mời mọc tôi cả hai thứ đó, hoặc một trong hai, vậy thì hãy ngăn cản cái sự xui khiến ấy đi”

Thế đấy_đó là làm rõ vị trí cho cô ta, Ilios quyết định. Nó hiển nhiên sẽ xóa bỏ những rủi ro trong tương lai là cơ thể của chàng sẽ phản ứng với sự gần gũi của nàng một cách không mong đợi.

Chàng đã nhận thức được rõ ràng cái tác động chàng đã gây ra cho nàng, Lizzie đau khổ trầm nghĩ

Bực mình, giờ cái ghế của nàng thẳng băng và nàng có thể ngủ thỏa mái, nhưng nàng cảm thấy quá xấu hổ để làm thế. Vì vậy nàng tìm ra cái nút Ilios đã dùng và làm cái ghế bật lên như cũ, thông báo với chàng bằng một giọng công việc nhất mà nàng có thể làm được, “Các em tôi sẽ mong tin từ tôi. Tôi nghĩ tốt nhất nếu tôi nói cho chúng biết là tôi sẽ làm việc như một nhà thiết kế nội thất cho anh, chứ không nên cố gắng giải thích về cuộc...hôn nhân của chúng ta”

“Tôi đồng ý. Tuy nhiên, các bạn bè và người quen của tôi là có liên quan đến cuộc hôn nhân sẽ rõ ràng trở thành một thực tế trong cộng đồng, và vì lí do đó tôi nghĩ chúng ta nên đồng ý một lịch sử hợp lí cho mối quan hệ của chúng ta. Tôi đoán chúng ta sẽ nói đơn giản rằng mình gặp nhau khi tôi đi công tác ở Anh và mối quan hệ của ta đã phát triển từ đó. Tôi giữ nó và cô trong vỏ bọc, mãi đến khi tôi quyết định muốn cưới cô thì mới nói ra”

“Đến khi chúng ta quyết định rằng chúng ta muốn kết hôn với nhau,” Lizzie sửa lại kiên quyết, từ chối việc quay đi và nhìn thẳng vào mắt chàng khi chàng chiếu ánh mắt vào nàng với vẻ ngạo mạn không tin cái điều hoàn toàn đơn giản đó.

“Chúng ta sẽ quay lại thành phố nhanh thôi.” Chàng tiếp tục, phá vỡ sự im lặng. “Cô ở khách sạn nào?”

“Tôi đã có ý định ở một trong những căn hộ đó,” Lizzie buộc lòng phải thú nhận.

“Ý cô là cô chưa đặt phòng ở đâu cả?” Giọng chàng thật châm biếm và bực tức, làm Lizzie cảm thấy ngu ngốc và không chuyên nghiệp. Nàng có quá nhiều thứ khác trong đầu để lo lắng đến nỗi nàng đã hoàn toàn phớt lờ sự thật rằng giờ nàng không có nơi nào để ở.

“Như tôi đã nói, tôi cứ nghĩ sẽ ở một trong những căn hộ,” nàng tự vệ, nói, “Chỉ cần thả tôi xuống nơi nào đó bất kì ở trung tâm và tôi sẽ tự tìm ra nơi nào đó”

Điều cuối cùng nàng muốn là để cho chàng đưa nàng đến một khách sạn 5 sao nào đó mà nàng không thể trả nổi.

Ilios lại bực tức khi tính toán những rủi ro khi có ai đó chàng quen biết sẽ nhìn thấy Lizzie và nhớ ra nàng sau này nếu chàng đặt phòng cho nàng ở khách sạn. Chàng quyết định việc đó quá kì cục. Nó không phải là chàng quan tâm về việc vợ sắp cưới của mình không mặc quần áo hàng hiệu, trang điểm hoàn hảo và đeo đầy trang sức đắt tiền, mà là cộng đồng quanh đó sẽ bàn tán, và chàng không muốn bất kì ai hỏi những câu hỏi kinh khủng.

Họ đang đi dọc theo một con đường rộng, băng qua một tòa nhà bằng đá hoa cương lấp lánh được thiết kế hoàn hảo, nhưng trước khi nàng có thể nhận xét về nó thì Ilios đã quẹo vào một bên vệ đường và lái xuống một dốc tối, khởi động cái cửa ngay trong bức tường đá hoa cương màu đen bên cạnh mở ra cho chàng lái vào trong.

“Chúng ta ở đâu đây?” Lizzie không chắc chắn hỏi.

“Tòa nhà xây dựng công ty Manos,” Manos bảo nàng. “Với tình huống này tôi nghĩ tốt nhất là cô ở trong căn hộ của tôi. Có những nghi thức mà sẽ cần giải quyết_ và thật nhanh, nếu sự nghi ngờ của anh họ tôi không được báo động. Bởi vì cô không đặt trước khách sạn, nên hợp lí nhất là cô phải ở với tôi”

Ở với chàng ư? Miệng Lizzie trở nên khô khốc vì hồi hộp và căng thẳng.

“Không có gì để nói à?”

“Tôi có thể nói gì? Cảm ơn à?” giọng của Lizzie đầy tuyệt vọng và những cảm xúc của nàng dâng tràn khi nàng đề nghị. “Anh có bất kì suy nghĩ gì việc nó sẽ ra sao cho vị trí của anh chưa? Không biết anh có thể trả hóa đơn của mình được hay không? Hay thậm chí là bữa ăn tiếp theo của anh là từ đâu? Khi không có bất kì ai có thể giúp?”

“Vâng. Tôi đã biết tất cả những thứ đó và hơn nhiều nữa__ hơn cả thứ cô có thể hình dung được kìa”

Câu trả lời của chàng làm tắt ngay câu nói giữa chừng của nàng, bỏ nàng há miệng đứng đó luôn.

Ilios không có ý định cho phép mình nói về những kỉ niệm đã bị chôn sâu của chàng, nhưng giờ chàng đã bắt đầu làm thế chàng phát hiện ra thật không thể ngăn mình ngừng lại được. Những cảm xúc__ giận dữ, cay đắng, oán giận__ đấu đá với nhau để nói lên chuyện của mình, vỡ òa ra trong những lời thù hận giận dữ.

“Thế chiến II và mọi thứ sau nó đã phá hủy may mắn của gia đình tôi. Thứ mà Junta không thể làm được. Tôi rời nhà khi mới 16, dự định sẽ làm ra may mắn cho mình như tôi đã hứa với ông tôi. Thay vì đó tôi dừng chân tại Athens, ăn xin những người khách du lịch giàu có. Đó là cách tôi học được tiếng Anh. Từ đó tôi có việc ở công trường xây dựng, xây những khách sạn. Và đó là cách tôi học được cách kiếm tiền thế nào”

“Và anh làm việc mãi đến khi anh tự mở công ty riêng mình?”

“Thành thật mà nói. Chỉ có cách tôi tự mình nâng mình lên là thông qua ngục tù và vài mảnh khốe bài bạc tốt mà thôi. Tôi đã bị kết án sai là ăn cắp nguyên liệu từ công trường mà mình đang làm việc. Trong tù, tôi thấy rằng mình có thể kiếm tiền từ việc chơi bài, tôi tích lũy tiền đó, và sau đó tôi trở lại việc xây dựng và bắt đầu đem ra sử dụng những thứ mình đã học”

Chàng sẽ có rất nhiều kẻ thù rất xấu xa, Lizzie nghĩ thế, run rẩy một chút khi nàng nghe giọng chàng không hề mỉa mai chút nào về thứ đã làm chàng ra thế.

Chuyện gì đã xảy ra cho chàng? Ilios tự nhủ. Tại sao chàng đột nhiên nói về những thứ chàng đã thề không bao giờ nói với ai? Nó phải là bởi vì chàng muốn đảm bảo rằng Lizzie Wareham không bao giờ bỏ cái suy nghĩ rằng nàng là người duy nhất gặp khó khăn trong đời. Hải lòng với câu trả lời, Ilios bước ra khỏi xe và đi vòng qua cửa hành khách để mở cửa cho Lizzie.

Chàng không có chút tí vết, Lizzie nhận thấy, trong khi nàng cảm thấy chắc chắn rằng mình phải trông rất lôi thôi vì đi một quãng đường dài. Trong khi nàng chỉnh sửa lại cái quần jean, và sau đó cũng làm điều tương tự cho mái tóc mình, thì Ilios đi ra thùng xe và mang vali của nàng ra. Lizzie vội vàng chạy đến đỡ giúp chàng nhưng chàng lắc đầu, xách lấy chúng dễ dàng như thể chúng được làm bằng giấy. Nàng không cần phải tự hỏi xem những cơ bắp của chàng là từ đâu. Không nghi ngờ gì là từ những công trường xây dựng rồi.

“Thang máy lối này” chàng nói, dẫn nàng đến thẳng cái khu vực rộng vài thước bằng kính và đá hoa cương. Chàng khởi động nó với một mã số vào trong cái khóa, lùi lại để nàng đi vào trước.

Nếu chàng không kể cho nàng biết về thời thơ ấu của mình thì nàng sẽ không bao giờ có thể đoán ra được, Lizzie thừa nhận. Chàng có những tính cách bóng bẩy và tự tin làm nàng liên tưởng đến những người được sinh ra trong nhung lụa, chứ không phải người phải trưởng thành trong khốn khó. Nhưng nền tảng gia đình chàng rõ ràng là giàu có, vì biết được gia đình chàng đã sở hữu thứ đó đã một thời kì rồi. Chuyện đó có làm chàng khó khăn hơn không? Cách xa chàng ra những thứ chàng lẽ ra phải có chúng? Có khi nào chàng cảm thấy lạc lõng và cô đơn không?

Lizzie cố gắng hình dung ra nàng cảm thấy thế nào nếu không có những em gái của mình, và sau đó cảnh báo mình rằng sự thông cảm là thứ Manos không hề mong muốn. Chàng là người đứng một mình bởi chàng muốn đứng một mình. Chàng đã tử tế nói rõ với nàng thế rồi.

Thang máy cuộn lên thật nhanh, làm bụng nàng nôn nao. Nàng chưa bao giờ thật sự thích thang máy, và cái này làm toàn bằng kính, ở trong cái không gian như thánh đường của tòa nhà. Dù rằng giờ nó chìm trong bóng tối, nhưng vẫn làm nàng cảm thấy hồi hộp rõ rệt.

Thang máy ngừng lại đột ngột và lặng lẽ, cửa mở ra một hành lang thật ấn tượng. Vách và sàn được phủ đá vôi, và bao phủ trong ánh đèn sáng, soi rõ hai cái bàn đá vôi hai bên cái cửa, trông khéo léo như thể chúng được tạc từ bức vách chứ không phải đứng dựa vào đó. Hai bức tượng bán thân_ ở cả trên hai cái bàn_cũng được chiếu sáng rực bởi ánh đèn.

Khi chàng thấy nàng nhìn chúng, Ilios nói. “Chúng được cho là của Alexandros Manos mang về từ Ý cùng lúc với cái bản tòa nhà Palladio thiết kế. Nếu cô biết Villas Emo và lịch sử của nó thì cô sẽ biết rằng gia đình Emo đã được cho là gốc Hy Lạp và đã truyền nó vào vẻ ngoài mang tính Hy Lạp truyền thống của cái villa đó”

“Như một cái cảng thương mại, Venice là như một nồi lẩu của các quốc gia khác nhau tụ họp về” Lizzie đồng ý.

Ilios gật đầu, sau đó mở cửa và chờ cho nàng theo vào trong.

Một đường hành lang với một bên là đá hoa cương đen và bên kia là kính, mở ra một không gian sống thật rộng với những bức tường được ốp kính từ sàn lên đến trần theo suốt cả chiều dài. Đi dọc theo đó Lizzie có thể nhìn thấy bầu trời đêm lấp lánh đầy sao.

Một cái ghế sofa trắng đặt trên nền gạch đen, hướng vào một lò sưởi hiện đại ngay trung tâm của căn phòng. Nhặt lấy cái điều khiển từ xa, Ilios nhấn vào một cái nút và bức tường bằng kính đen phía trên ống khói bao quanh lò sưởi mở ra, lộ ra một cái tivi màn hình rộng.

Mọi thứ trong căn phòng đều là những tác phẩm nghệ thuật và hiện đại, Lizzie nhận thấy thế. Nàng có thể ngay lập tức gọi tên những đồ thiết kế nội thất theo từng bộ với nhau là được làm cho nội thất, và thậm chí nhà thiết kế cũng được thể hiện theo phong cách để biết là ai.

“Walt Eikehoven.” Không cần suy nghĩ, nàng nói ra tên ông ta thật to.

Ilios nhìn quanh. “Cô biết ông ta?”

“Không, nhưng tôi biết phong cách của ông ta” Lizzie trả lời, “Những cái ghế sofa và những đồ vật đó không thể nhầm lẫn được là của ông. Tôi đã nghe nói rằng ông có một danh sách các khách hàng theo tháng, chứ không phải theo năm”

Ilios nhún vai. “Hàng có thể được nhảy qua. Tôi sẽ chỉ cho cô phòng ngủ khách, và sau đó cô sẽ cần thứ gì đó để ăn. Tôi sẽ gọi vài thứ_ cô thích moussaka chứ? Nếu thế, chúng ta có thể ăn trong nửa tiếng nữa”

Lizzie gật đầu. Nàng đã đói, nhưng cũng mệt nữa.

“Lối này” Ilios chỉ cho nàng.

“Lối này” dẫn đến một hành lang khác không có cửa sổ cũng làm bằng kính và đá hoa cương, cái này thì có hốc tường thiết kế bên trong, mỗi cái có chứa một mẫu vật nghệ thuật bằng đá rất tỉ mỉ công phu.

Căn hộ bán thân nó cũng là một tác phẩm nghệ thuật, Lizzie nhận thấy, nhưng tim nàng đau đớn vì một câu hỏi riêng tư. Làm thế nào hai đứa con trai không mẹ của Ilios Manos lại có thể được nuôi dạy cho phù hợp với một môi trường thế này? Nàng không nghĩ rằng nàng thật sự mong muốn sống trong một bầu không khí tao nhã và vô trùng thế này được, thậm chí là một nhà thiết kế nàng cũng có thể đánh giá cao việc thiết kế gây ấn tượng của nó.

Ilios ngừng lại bên ngoài một cánh cửa ngay hành lang và chỉ dẫn cho nàng. “Tôi nghĩ cô sẽ tìm thấy mọi thứ mình cần ở bên trong.”

Gật đầu lần nữa, Lizzie mở cửa. Cùng lúc nàng đóng cửa lại nàng cũng biết rằng Ilios đã đi_ không phải vì nàng nhìn thấy chàng bỏ đi, mà bởi vì như thế nào đó không biết nàng lại cảm nhận thấy điều đó. Không khí quanh nàng và phản ứng của thân thể nàng bảo cho nàng biết rằng chàng đã không còn ở đó nữa. Nàng cau mày. Nhận ra Ilios hấp dẫn gợi tình là có thể hiểu được, và nàng cố bảo mình dập tắt đi nỗi lo sợ đang lớn dần về việc nàng sẽ sống gần gũi chàng như thế nào đây. Rõ ràng là một người đàn ông mạnh mẽ lạ lùng như thế thì làm cho hầu hết phụ nữ đều bị tác động. Nhưng nàng không phải là hầu hết phụ nữ, và nàng hoàn toàn lo sợ về điểm yếu dễ bị tổn thương của mình. Khám phá được rằng chàng đã tạo ra một tác động lớn lao đến cảm xúc của nàng như thế, thậm chí làm cho da nàng có thể ghi nhớ được sự hiện diện

hoặc là thiếu vắng của chàng là một sự đe dọa nguy hiểm vô cùng_ nguy hiểm và thật sự không nên mạo hiểm vượt qua giới hạn.

Thay vì nghĩ về cái ảnh hưởng mà Ilios đã gây ra, Lizzie đã bảo mình phải cố gắng và tập trung vào mọi thứ xung quanh nàng. Là một nhà thiết kế nàng có thể có khả năng học hỏi nhiều thứ mà nàng bắt gặp trong cuộc sống của mình, khi thử thách miễn cưỡng hiện tại của nàng cuối cùng cũng đã qua.

Phòng ngủ khách, lấy ví dụ, thì chính xác là thế_ một nơi sang trọng, như một phong cách khách sạn chuyên nghiệp, với khu để ngủ ở cuối cùng và có một cái giường rộng lớn, và không gian sống là những vật dụng nội thất khác với sofa, bàn và bàn làm việc.

Giống như phòng khách, phòng ngủ dành cho khách cũng có tường lắp kính khắp chiều dài căn phòng, nhưng cái này nhìn từ bên trong ra ngoài những thứ nàng tưởng tượng phải là một khu vườn gần gũi, bởi nó được đặt trên nóc của tòa nhà. Được cẩn thận lắp vào hệ thống chiếu sáng nhẹ làm lộ ra một cảnh quan của một khu đèn cũ của Hy Lạp đã bị hủy hoại, cái này nhìn xuống một khu vườn có những bậc tam cấp dẫn đến một cái hồ bơi. Dọc theo chiều dài hồ bơi là hàng dãy cột, trồng nho, dẫn đến một cái hang yêu thích được những nhà thiết kế Phục Hưng của Ý đặt đối diện với ngôi đền.

Hoa văn màu xanh theo hình dạng phức tạp ngăn cách khu vực hồ bơi với không gian bên ngoài bức tường kính, vì thế khoảng không đó định hình hầu như thành một khu vực phòng khách riêng tư ngoài trời, với hai lối cửa từ khu phòng khách chính mở ra ngoài là đến nó.

Lizzie không thích nghĩ đến con số tiền hàng triệu mà chỉ nghĩ đến căn hộ và khu vườn của nó chắc hẳn rất đắt. Theo cách chuyên nghiệp, nàng rất kính sợ. Cái loại hoạt động này cách xa với cấp độ chuyên môn của nàng đến nỗi lần duy nhất mà nàng nhìn thấy được một cái là ở trên tờ tạp chí. Nhưng, là một phụ nữ chia sẻ không gian sống với hai em và 2 cậu bé sinh đôi 5 tuổi, nàng gần như bị đẩy lùi bởi cái lạnh, xinh đẹp và kiêu kì của không gian này. Nó làm cho nàng cảm thấy rằng là một con người sự tồn tại của nàng bên trong nó đã làm hỏng mất vẻ hoàn hảo vô trùng của nó.

Ilios đã trao cho nàng cái vali kéo trước khi bỏ đi, và đương nhiên nó trông thật lố bịch trong nơi này.

Nửa giờ sau, chàng đã nói. Có nghĩa là nàng có sự lựa chọn là tắm rửa và chỉnh trang quần áo tóc tai hoặc nhắn tin cho các em mình.

Sự lựa chọn đó thật sự là không lựa chọn gì cả. Lizzie mỉm cười thầm náo khi nàng đến cánh cửa đôi ở một bên cái giường cực rộng, được trang hoàn màu xám và lạnh trắng theo tông màu của sàn gạch màu xám.

Đằng trước cái cửa đôi là một không gian cho cái tủ quần áo có hộc_ đủ rộng cho toàn bộ tủ quần áo trong gia đình nàng có thể chứa vừa_ và phía trước nó, qua một bộ cửa khác, là phòng tắm, có cả bồn tắm và vòi sen, và một cái bồn rửa mặt riêng biệt. Lần đầu tiên từ khi bước vào căn hộ Lizzie mới nhận ra nàng đã ở trong một căn phòng có cả những thiết kế nghệ thuật hiện đại lẫn gợi cảm xa hoa. Ngay lúc bắt đầu, cái tường bằng kính kéo dài đến hết chiều dài của nhà tắm, làm cho nó có thể đứng trong một kiểu phòng tắm vòi sen hoặc nằm trong một cái bồn tắm bằng đá khổng lồ và nhìn ra ngoài vườn. Đá lát bằng đá vôi phủ hết sàn nhà và tường; những cái khăn tắm dày, mềm mại và màu xám, trắng và màu be được chồng trên một cái kệ xây thụt vào trong của bức tường đá vôi gần bên bồn rửa mặt đôi.

Sau một cái nhìn tiếc rẻ vào cái phòng tắm đứng vòi sen, Lizzie rửa tay và mặt và sau đó quay lại phòng ngủ, ngồi vào cái ghế sofa trắng và nhanh chóng nhắn tin cho gia đình mình để báo với mọi người tin tốt về nhiệm vụ của nàng từ người chủ của công ty xây dựng Manos.

Sau khi xong, nàng chỉ còn đủ thời gian để chải đầu và sơn lại son môi trước khi liếc nhanh vào đồng hồ để biết thời gian đã đến.

Khi nàng trở lại phòng khách, nàng thấy nghi ngờ, từ cái cau mày nhanh mà Ilios trao cho, rằng chàng mong thấy nàng đã thay quần áo rồi. Không nghi ngờ gì là chàng đã quen với việc phụ nữ luôn nỗ lực hết mình để gây ấn tượng với chàng, nhưng thậm chí nếu nàng có thời gian để thay, Lizzie thừa nhận, thì tất cả những thứ nàng phải thay chỉ là một cái áo khác, nàng không muốn gây ấn tượng với chàng.

Trong khi chàng có thể không hề phô bày những khuynh hướng mà người ta mong đợi ở một người đàn ông “không đến từ đâu cả”_ là ví dụ, trong khi nàng không nghi ngờ gì rằng cả quần áo và đồng hồ chàng đeo

đều đắt tiền, chúng đối nghịch với tính khoe khoang__ thì nàng ngờ rằng những kiểu phụ nữ thích hàng hiệu là lựa chọn bình thường cho một miếng đường của chàng. Điều này có thể là lí do chàng xem giới nữ của nàng là quá tham lam.

Thức ăn của họ đã được đưa đến trong khi nàng ở trong phòng của mình, là món moussaka đơn giản trong đĩa. Nó hoàn toàn ngon, Lizzie thừa nhận khi họ ngồi đối diện nhau bên cái bàn kính đen bóng loáng,__ cũng như là loại rượu mà Ilios đã rót cho nàng để ăn với nó.

Nó chỉ là cần thiết để nhắc chàng quyết định rằng Lizzie có thể trả hết nợ cho chàng bằng cách trở thành vợ chàng. Chàng không hề có một hứng thú cá nhân nào với bất kì điều gì ở nàng, Ilios nhắc mình khi chàng nhìn nàng thưởng thức đồ ăn, đơn giản không có chút bận tâm về thực tế rằng nàng vẫn ăn mặc như một người lao động mà không có bất kì thứ gì làm nổi bật được thân hình nàng và rõ ràng cũng được thiết kế không nhằm làm khơi dậy khao khát của đàn ông. Vậy thế thì tại sao nó làm chàng bức tức khi nhận ra rằng nàng không hề có chút nỗ lực bé tẹo nào nhằm thu hút sự chú ý chàng? Chàng thật sự là loại đàn ông khuôn sáo ư? Hay là vì, mặc cho sự thật rằng nàng không nỗ lực thu hút chàng chú ý, chàng lại rất chú ý đến nàng?

Nếu chàng như thế, vậy thì nó có lẽ là do cái thực tế rằng đã quá lâu rồi chàng chưa chia sẻ giường với phụ nữ. Chàng đã kết thúc mối quan hệ cuối của mình sau khi người tình của chàng bắt đầu ép chàng kết hôn__ hơn một năm trước, thật sự là thế.

Nếu nhân cách của Lizzie làm phiền chàng vậy thì nó chắc chắn là bởi thế, vì mối liên hệ với phụ nữ gần đây của chàng là qua những sự kiện xã hội đa dạng và quan hệ kinh doanh, và không có bất kì cấp độ cá nhân nào, chàng coi là đương nhiên chuyện những phụ nữ chàng gặp luôn chải chuốt, ăn mặc theo cách làm hài lòng đàn ông mà họ có ý định rõ ràng.

Ilios nhìn nàng cau mày.

“Cô sẽ cần một tủ quần áo mới trước khi cô có thể xuất hiện trước công chúng như là vị hôn thê và vợ của tôi,” chàng thông báo với Lizzie.

“Tôi có rất nhiều quần áo ở nhà. Tôi có thể bảo các em mình gửi qua một ít”

“Không”

“Tại sao?”

“Tại sao? Hiện giờ cô ăn mặc như thể cô là một phụ nữ có chồng sống ở ngoại ô mà chỉ có một việc duy nhất là chăm sóc gia đình. Quần Jean và áo cộc, giày mọi... Một phụ nữ người không tìm kiếm để thu hút sự chú ý của đàn ông, và người mà có lẽ sẽ thậm chí thích chối bỏ sự chú ý của đàn ông hơn.” Chàng làm một cử chỉ phản bác chích mạnh vào sự kiêu hãnh nữ giới của Lizzie.

“Không phải tất cả phụ nữ đều không tự trọng đến nỗi muốn quảng cáo sự nhạy cảm của mình cho cả thế giới. Vài người của chúng tôi thích giữ cái khía cạnh riêng tư đó cho chúng tôi hơn. Thật sự, chúng tôi còn tự hào về nó” nàng dữ dội nói cho chàng biết.

“Chính xác thì ý là gì?” Ilios gắng hỏi. “Ăn mặc quần áo luộm thuộm với đồ lót có thể gọi là gợi cảm bên dưới à?”

Lizzie có thể cảm thấy má ửng đỏ rừ lên và cuối đầu qua ly rượu của mình, hy vọng rằng những sợi tóc mềm rũ của nàng sẽ che kín được chúng, khi nàng lơ đãng chạy ngón tay vòng quanh miệng ly. Sự thật là những chị em nàng thường trêu nàng bởi nàng là fan của đồ lót lụa, satanh và đan ten, càng nữ tính càng tốt.

Ilios quan sát cử chỉ của nàng, biết được ngay lập tức nguyên nhân sự đỏ mặt trên má nàng và sự miễn cưỡng của nàng khi phải đối mặt với chàng. Đó là vấn đề còn nhiều hơn là sự quan tâm và không tin nổi đối với chàng là sự tác động khi biết về những bộ đồ nhạy cảm bên dưới của nàng, việc Lizzie Wareham có cân nhắc khi chọn mặc những bộ đồ lót gợi cảm đã có tác động đến cơ thể chàng. Nó có lẽ là do hơn 1 năm nay chàng chưa có người tình, nhưng điều đó không bào chữa được cho những hình ảnh đang lấp kín tâm trí chàng lúc này, và cái phản ứng mà chúng gây ra cho bên trong cơ thể của chàng.

Ilios không thể nhớ được trước đó đã quá vui vẻ đến nỗi chàng phải ngồi lì tại bàn, và theo cách đó mới có thể che giấu được người phụ nữ khỏi nhìn thấy được phản ứng của chàng đối với cô ta. Bị đứng đứng dậy hoàn toàn một cách đau đớn và cứng ngắc như thế là một lĩnh vực thuộc về những cậu choai choai mới lớn chưa hoàn thiện hết kiến thức về tình dục— chứ không phải là những người đàn ông ở tuổi 30, và đương nhiên không thể là chàng được. Tâm trí có thể đánh lừa một người, chàng tự nhắc mình, và phản ứng của chàng có lẽ không phải vì Lizzie Wareham mà vì những hình ảnh chàng tự tạo ra. Chàng không hề khao khát nàng. Chàng chỉ, nói thẳng ra, là đơn giản đứng dậy. Chàng có thể đặt vào bất kì hình ảnh cơ thể của một người phụ nữ gợi cảm nào cho cái hình ảnh đó và cũng có thể bị tác động tương tự. Khao khát Lizzie Wareham không phải là một phần trong kế hoạch của chàng, và vì thế nên không được phép xảy ra.

“Tôi có việc phải làm, vì thế tôi cho rằng cô nên tranh thủ cơ hội để đi ngủ sớm tối nay đi” chàng thông báo với Lizzie.

Chàng muốn nàng tránh ra bởi sự hiện diện của nàng đang quấy phá chàng với cấp độ gợi cảm và cực kì cá nhân đến nỗi chàng không thích. Không phải chỉ trong 1 phút.

Đầu Lizzie ngẩng lên, gương mặt nàng càng nóng đỏ hơn khi cơ thể nàng ngay lập tức đáp lại với cái từ giường ngủ— và không phải theo cách bất kì nào mà mọi người phải làm với việc đi ngủ. Không hiểu sao những cảm xúc của nàng từ chối chấp nhận rằng không có thứ gì trần tục như việc đi ngủ mà lại có thể xảy ra trên giường mà theo cách nào đó lại liên quan đến Ilios Manos cả. Cái này, đương nhiên, hoàn toàn ngớ ngẩn. Nàng đang phản ứng giống như một cô thiếu nữ tuổi dậy thì căng tràn hoóc môn, đang run lấy bầy vì bối rối với một sự ham muốn xác thịt mạnh mẽ.

“Vâng, tôi mệt rồi” nàng xoay sở để trả lời. Nàng đang lấy lại cân bằng về tinh thần để vượt qua vài thứ nguy hiểm mà không cần liếc nhìn vào nó, bằng quyết tâm tránh sử dụng đến từ ‘giường’, Lizzie chế giễu mình. Nhưng nàng có thể làm gì khác, với cơ thể của nàng đang ra hiệu với một xúc cảm mãnh liệt đang gia tăng vì nó nhìn thấy được viễn cảnh được lên giường với Ilios Manos? Không phải đó là thứ sẽ xảy ra. Chàng đã nói với nàng rồi. Họ chỉ đơn thuần là công việc, đó là tất cả, và đó là cách nó sẽ dừng lại. Bằng cách nào đó nàng sẽ tìm ra sức mạnh để đảm bảo nó sẽ như thế.

6. Chương 6

“Tôi CÓ một cuộc họp trong nửa tiếng nữa” Ilios đứng lên để hoàn thành nốt tách café chàng đang uống trong khi Lizzie vẫn còn ngồi, nhìn chàng liếc qua cái đồng hồ đeo tay và tiếp tục.

“Tôi đã đặt những bộ quần áo thích hợp cho cô bằng dịch vụ chuyển hàng online rồi đây. Họ sẽ đến trong khoảng 1 tiếng nữa. Hãy xem qua một lượt đi. Nếu có bất kì thứ nào không vừa, nói cho tôi biết. Không cần phải cảm ơn tôi.”

“Tôi sẽ không làm vậy đâu,” Lizzie đảm bảo với chàng một cách dứt khoát

Phớt lờ câu nhận xét của nàng, Ilios tiếp tục, “Chúng ta sẽ tham gia một buổi tiệc khai trương phòng triển lãm tối nay, vậy nên cô sẽ cần một chiếc nhẫn đính hôn. Tôi đang có một bộ sưu tập lựa chọn cẩn thận sẽ được đưa đến văn phòng. Maria sẽ đến để lau dọn trong một lúc nữa” Chàng cho tay vào trong túi áo jacket của bộ vét và lôi ra một cái ví, mở nó ra và Lizzie thấy chàng lấy ra một số tiền hình như là tờ 100 euro.

“Cô sẽ cần thứ này, tôi dám chắc đấy. Và tôi đã đặt số điện thoại của tôi vào trong danh bạ điện thoại của cô rồi. Tôi có một suy nghĩ rằng với cái nhìn thực tế cô là một nhà thiết kế nội thất thì cô phải có một cái phong cách hơn chứ. Chỉ nói là về bên ngoài thôi.”

“Tôi đồng ý, nhưng chi phí cho một sản phẩm công nghệ xa xỉ là rất tốn kém,” Lizzie chống lại, Cái điện thoại lỗi thời của nàng dù sao vẫn hiệu quả mà.

Năm phút sau, bỏ cái thiết bị của mình ở lại cái nơi đầy mùi café và đàn ông đậm đặc nguy hiểm đang tra tấn khứu giác của mình đó, Lizzie quyết định đi khám phá mọi thứ mới mẻ xung quanh— bắt đầu với khu

vườn.

Nàng có thể thấy lúc này trong ánh mặt trời của ban ngày rằng cái không gian sống không hề nhìn ra thành phố, như nàng nghĩ, mà thay vì đó là nhìn thẳng đến những ngọn núi.

Một tiếng chuông thang máy vang lên và nàng tiến đến ngay lối ra vào, nghĩ đến thứ Ilios mới nói với nàng. Khi nàng mở cửa thì không thấy dấu hiệu của một người đi giao hàng nào cả, mà có rất nhiều thùng lớn chất lên nhau ngay bên cạnh cửa.

Gần hai giờ sau, đứng trong phòng ngủ khách của mình, bao xung quanh là quần áo nàng đã tháo ra, Lizzie ước ao không gì hơn là các em mình được ở đây cùng nàng, để cùng há hốc mồm nhìn vào cái đồng quần áo khiếp sợ này bao phủ toàn bộ cái giường.

Quần áo rất đẹp, và đúng chính xác với phong cách mà nàng luôn thầm mơ ước.

Khuất xa tầm mắt của nàng, Lizzie thấy được một những bộ đồ lót tuyệt đẹp và nữ tính mà nàng đã hồi hải lôi ra nhét vào dưới các bộ đồ mặc hàng ngày, gương mặt nàng lộ vẻ cảnh báo.

Rõ ràng là anh ta đã chú ý đến phản ứng của nàng bằng việc có quan sát nàng tối hôm qua. Những bộ đồ lót thật gợi cảm tuyệt trần với màu kem nhẹ nhàng bằng lụa và satanh, được viền bằng đan-ten_ hoặc khá nhiều đan-ten, nàng ao nào sửa lại, nhớ lại cái áo ngực có buộc giấy sau lưng đang ở trong một trong những cái thùng này. Đó là thứ gì đó hoàn toàn quay ra sau lưng! Sau cùng, nàng chẳng có ai để buộc nó cho mình, nếu thậm chí nàng muốn mặc một một thứ gì đó thật chặt. Nàng cũng không hoàn toàn chắc chắn về cái quần lót Pháp có dán thêm một ít vải satanh đệm vào ngay điểm G tạo thành một rãnh nhỏ bằng đan-ten. Nói cách khác, những cái thùng chứa đầy quần lót vải lụa-satanh và đi đôi với những cái áo ngực đồng bộ đều quá tuyệt vời, nó làm miệng nàng phải chảy nước dãi.

Và những thứ khác cũng vậy_ làm sao nàng có thể cho rằng mình có thể chống lại sự cám dỗ của lụa cashmere đệm thêm vào làm tôn lên trên cái màu be ấm áp yêu thích của nàng trên chiếc váy và quần như nàng đã thấy? Áo choàng, thì màu trắng nhạt_ không phải màu xám, và cũng không phải màu be_ mang nhãn hiệu rất nổi tiếng, là chính xác loại áo choàng nàng thầm khao khát sau khi nàng biết được quần áo tuyệt thế nào, và nó vừa vặn hoàn hảo với nàng.

Rồi đến áo len, áo sơmi, áo cánh, đồ đi biển, quần áo cho tiệc tối, quần jeans mới của những nhà thiết kế thời trang nổi tiếng hiện nay, và giày đế bằng đơn giản và cũng rất xinh đẹp mà Lizzie chỉ muốn ôm lấy chúng thật chặt vào người. Đây là quần áo mà mọi người trên toàn thế giới đều có thể ngôn ngữ của nó_ và ngôn ngữ của nó là ngôn ngữ của phong cách kín đáo và thanh lịch và rất nhiều tiền.

Lizzie khoác lên cái áo khoác màu trắng đen của Chanel dài đến $\frac{3}{4}$ cơ thể bằng lụa tuyết, với nhãn hiệu Chanel camellia đính lên. Làm sao nàng có thể chấp nhận được tất cả chúng đây? Nàng không thể. Nó quá nhiều. Nàng cần quần áo, vâng_ nhưng là ít hơn thế này nhiều.

Thở dài nhẹ nhàng nàng bắt đầu đóng gói lại những gì mà nàng nghĩ là đắt tiền hơn, giữ lại những thứ mà nàng cảm thấy thật sự cần. Đóng gói cất hết những thứ áo váy lụa cashmere và quần dài và áo khoác Chanel và váy rồi áo kiểu đi hết là không hề dễ dàng gì, nhưng phải làm thế thôi, Lizzie tự bảo mình dứt khoát.

Nàng vừa mới xong, và định mang những cái thùng ra trước cửa, thì nàng nghe một tiếng gõ cửa dứt khoát vào cửa phòng ngủ của mình.

Maria, người lau dọn chắc hẳn đã đến, Lizzie đoán thế_ nhưng khi nàng đi đến mở cửa thì đó lại là Ilios, đang đứng ngay hành lang, trông có vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Tôi sẽ gọi chúng lại,” Lizzie bảo với chàng, chỉ vào những cái thùng nàng mới đóng gói xong.

Ilios kiểm tra chúng, nhận ra rằng những cái thùng được chất lên còn cao hơn khoảng cách từ cửa đến giường ngủ nữa.

“Chúng không vừa à? Hay cô không thích cái phong cách?” Giọng chàng sắc lẹm nhẹ nhàng. Chàng vẫn không hiểu tại sao mình lại đối ý vào phút cuối và bảo dịch vụ bán hàng chuyển đến tận nhà là phải chọn những quần áo cho phụ nữ thích phong cách kín đáo và thanh lịch chứ không phải sexy.

Đây không phải loại đàn ông thích bị chứng minh là mình sai trái_về bất kì thứ gì, Lizzie nhận biết thế, thậm chí khi nó là kích cỡ quần áo cho phụ nữ mà anh ta chỉ mới gặp. Bởi chàng cảm thấy rằng chàng bị phán xét và thấy không hoàn hảo? Bởi nó là quan trọng cho chàng thể hiện bản thân như một sự thành công trong mọi khía cạnh của cuộc sống? Bởi vì bên trong đó vẫn còn một phần con người chàng không ngừng nhận thức được rằng cha mình đã hy sinh vì tòa nhà, với tất cả nỗi sợ về sự an toàn và an ninh mà chắc phải gây ra? Ngừng cái cảm giác thông cảm cho chàng lại, nàng cảnh báo mình. Nó chỉ làm mọi thứ tệ hơn thôi.

“Không, chúng hoàn hảo_cả kích cỡ và phong cách,” nàng đảm bảo.

“Vậy tại sao cô gọi chúng trả lại?”

“Tôi không cần chúng, và... À, chúng quá đắt tiền. Loại quần áo tôi không bao giờ có thể mua được. Tôi sẽ thích hơn nếu chúng ít đắt đỏ đi”

Ilios mất vài giây để xác định suy nghĩ của mình và đánh giá những lời nàng nói. Một phụ nữ thật sự không muốn một người đàn ông trả tiền mọi thứ cho cô ta sao? Cô ta nghĩ cô ta đang đùa với ai vậy? Ilios không tin là có loại phụ nữ ấy tồn tại.

“Tôi sẽ không sống theo cách sống mà cô hay sống. Là vị hôn thê rồi sau đó là vợ tôi, tôi mong đợi cô ăn mặc và cư xử như kiểu phụ nữ mà biết rõ tôi sẽ mong đợi tôi kết hôn. Cô phải nghĩ về bản thân mình như một diễn viên và những quần áo này như trang phục sân khấu của mình. Cô sẽ không cảm thấy tự tin giữa những bạn bè tôi nếu cô không ăn mặc phù hợp.”

“Quần áo là chỉ để ngắm. Sự tự tin thật sự đến từ niềm tin cá nhân bên trong họ như giá trị của họ vậy.” Lizzie cảm thấy buộc phải chỉ ra một cách nhẹ nhàng.

“Tôi đồng ý.” Ilios bất ngờ nói thế. “Nhưng chúng ta sống trong một xã hội mà chúng ta bị phán xét bởi những người không biết rõ chúng ta chỉ thông qua bề ngoài nhếch nhác của chúng ta được. Bởi vợ của tôi sẽ bị sấm soi vào thương hiệu của quần áo nên có thể gây ra những chuyện bàn tán mà có thể cuối cùng sẽ dẫn đến việc báo chí tung tin rằng Công ty xây dựng Manos đang gặp khó khăn về tài chính đấy. Nó không chỉ là tiền bạc của riêng tôi phụ thuộc vào sự thành công tiếp diễn của việc kinh doanh của tôi không đâu. Nó là công việc làm ăn của những người làm việc cho tôi. Trong kinh doanh, một tiếng tăm tốt có thể tạo ra đến 90% thành công của một người_mất nó và cô sẽ mất mọi thứ. Cô phải biết điều đó”

Sự thật mà chàng đang nói là quá đủ cho Lizzie phải gật đầu.

“Tôi có mang về một bộ sưu tập nhấn theo nhiều phong cách và kích cỡ khác nhau cho cô nhìn qua. Bất kì thứ nào cô chọn cũng có size phù hợp cho cô”

Nhận ra rằng Ilios đang chờ nàng đi trước chàng ra khỏi phòng, Lizzie lách đường sang một bên đến cuối cái giường ngủ, tuyệt vọng nhằm tránh va chạm vào thân thể với chàng đến nỗi nàng tông vào cái giường và lảo đảo, và gây ra chính xác cái điều mà nàng sợ nhất. Ilios vững vàng vươn tới, tay chàng nắm chặt lấy cổ tay của nàng. Dù vậy, sự chú ý của chàng lại tập trung vào sàn nhà. Theo ánh mắt chàng, tim của Lizzie cũng chùng xuống. Ngay đấy, sàn nhà dưới chân chàng là cái áo ngực nàng đã xem lúc trước, và nàng hẳn đã đá văng nó ra khi nàng loạng choạng. Vẫn giữ chặt cổ tay Lizzie, Ilios cúi xuống và nhặt nó lên. Chàng nhìn nó.

“Nó sẽ được trả lại,” Lizzie ngay lập tức nói với chàng. “Tôi không thể có khả năng mặc nó được”

Ilios nhìn nàng. “Tại sao không?”

“À, thứ nhất là nó không phải loại mà tôi sẽ mặc, và thứ hai nữa là tôi cần có ai đó kéo dây xiết nó lại cho tôi_cái dây cột là ở phía sau,” nàng giải thích. Và đó có nghĩa là tôi cần...”

“Một người?” Ilios bổ sung

“Một đôi tay nữa” Lizzie chỉnh lại. Sự ầm ập của bàn tay chàng trên cổ tay nàng đã gây ra một sự tàn phá bên trong cơ thể nàng. Một sự run rẩy rất khẽ, những mũi tên bốc lửa dọc vòm họng như tuôn chảy vào cơ thể nàng, giải phóng ra hàng ngàn gim nhọn của các giác quan_như câu nữ giới như tuổi của nàng đã nhanh chóng chảy tràn vào những thứ khác nhằm tạo ra một dòng lũ nguy hiểm của sự khao khát thể xác.

Bên trong đầu nàng cái khao khát đó đang vẽ ra những hình ảnh nguy hiểm. Như thể là có phép thuật những gì nàng đang mặc trên người đã được cởi ra và nàng chỉ còn mặc một mỗi bộ đồ lót satanh mà nàng ngưỡng mộ trước khi Ilios đến. Cùng lúc đó, cũng gần như có phép, tay của Ilios đang vuốt ve từ hông lên đến ngực nàng, trong khi môi của chàng mơn trớn cũng hăm hở tương tự lên những đường cong nơi vai gần đến cổ của nàng và bàn tay còn lại của chàng thì lướt vào bên trong tấm vải lụa satanh để ôm trọn lấy phần thịt phồng lên ở bên dưới của nàng.

Thành thật mà nói thì Lizzie đã đánh bật ngay sự chú ý của nàng ra khỏi những gì đang diễn ra trong đầu mình. Ilios là người đàn ông rất hấp dẫn, và đã rất lâu rồi nàng... Thôi được, nó đã quá lâu rồi. Nhưng điều đó không mang lại cho tâm trí nàng tự tung tự tác cho phép nó hình dung ra những hình ảnh hoàn toàn là không thể nào ấy được cả_ đặc biệt với cái nhìn về những gì chàng đã nói với nàng về việc chàng muốn và không muốn trong mối quan hệ của họ.

Lizzie giật mạnh tay về và tiến ra cửa, bỏ mặc Ilios nhìn vào cái áo ngực đầy cân nhắc và sau đó nhìn vào sau lưng đang biến mất của nàng, rồi bỏ cái áo ngực xuống giường rồi quay người đi theo nàng.

“Đây là nhẫn. Tôi đã yêu cầu người thợ kim hoàn gửi đến nhiều loại cho cô chọn”

Mắt Lizzie mở to khi nàng nhìn vào những chiếc nhẫn trên một cái thùng bằng da rất lớn mà Ilios đã mở ra.

Chúng đều là những nữ trang có đính hột là những viên kim cương nhiều hình dạng và góc cắt khác nhau được bao quanh cũng bởi những viên kim cương tầng tầng lớp lớp_ thực tế là quá nhiều, đến nỗi ánh sáng phản chiếu vào những viên kim cương đã làm lóa mắt nàng.

“Chúng thật xinh đẹp” nàng bảo với Ilios. “Nhưng chúng quá... quá bắt mắt và to. Tôi không thể lấy thứ nhỏ hơn được hả?”

“Nhỏ hơn bao nhiêu?” Ilios khô khan hỏi

Lizzie chỉ ra một chiếc nhẫn vào bảo chàng, “Khoảng ¼ của cái này. Và trơn thôi. Chỉ đính một viên”

“Ý của cô là thứ gì đó giống thế này hả?” chàng hỏi, cho tay vào túi và lôi ra một cái hộp nhỏ và mở ra làm lộ một chiếc nhẫn kim cương đơn giản, hoàn hảo mà Lizzie đoán chừng là bằng bạch kim, gắn trên một cái nẹp bằng bạch kim.

Ilios không thật sự hiểu sao chàng lại chú ý đến chiếc nhẫn này, cũng không hiểu là để làm gì mà nó chỉ làm chàng nghĩ đến Lizzie, không bận tâm là tại sao chàng đã yêu cầu bỏ nó vào một cái hộp riêng, nhưng chàng không thể biết được Lizzie cảm thấy thế nào về nó thông qua biểu hiện của nàng.

Chiếc nhẫn thật đơn giản và hoàn hảo đến nỗi Lizzie yêu thích nó ngay lập tức.

“Chính xác hoàn toàn là như thế này” nàng bảo với chàng

Ilios lấy chiếc nhẫn ra khỏi cái hộp và cầm nó đưa đến tay nàng, và vì vài lí do gì đấy_ tự động thật sự mà không hề suy nghĩ về việc nàng đang làm_ không cầm lấy nó từ tay chàng mà Lizzie lại đưa ngón tay đến cho chàng.

Ilios cầm lấy tay nàng, và nàng nhìn lại chàng, và một sự run rẩy của một thứ gì đó xưa cũ và không theo logic bắn vào người nàng. Cả hai người đều không nói gì. Thay vào đó Ilios nắm lấy cổ tay nàng và sau đó chậm chậm trượt chiếc nhẫn vào ngón tay đeo nhẫn của nàng.

Nó vừa khít với ngón tay của nàng. Nó trông và cảm thấy như thể được làm ra là dành cho nàng_ mặc dù nó không hề có ý như thế

“Nó hoàn hảo”

Cảm xúc nghẹn ngào trong giọng nói của nàng và dâng tràn lên mắt nàng. Chiếc nhẫn là một biểu tượng đã cũ của con người về tình yêu và sự cam kết gắn bó, mang hai con người lại với nhau, và đột nhiên nó dường như sở hữu một điều kì diệu làm nàng xúc động sâu sắc hơn cả mong đợi của mình.

“Tôi không nghĩ anh trở lại. Anh nói là anh có một cái hẹn ăn trưa” Nàng nghe có vẻ căng thẳng và dễ xúc động làm sao_ giống như ai đó cố gắng tạo ra một cuộc nói chuyện lịch sự khi có ý che lấp đi cái hồ sâu to lớn và nguy hiểm chết người đang ngoác ra đột ngột giữa họ.

“Bữa trưa đã bị hủy” Chàng không định nói cho nàng biết rằng chàng là người đã hủy nó.

“Buổi khai trương phòng triển lãm mà anh nói chúng ta sẽ tham dự tối nay ấy, thì sẽ_?” Lizzie bắt đầu

“Nó sẽ là một sự kiện có nhiều hãng truyền thông và báo giới_ có nhiều khuôn mặt của xã hội và những tay máy” Ilios ngắt lời “ Có rất nhiều chuyện tào lao và sâm banh_ cô biết loại đó rồi đấy. Tôi phải đi. Tôi có một cuộc họp tại công trường trong nửa tiếng nữa”

Lizzie chỉ gật đầu

7. Chương 7

Nàng không làm điều này vì Ilios, nàng làm nó là vì chính mình_ nhằm chứng tỏ cho bản thân rằng nàng có sức mạnh để giải quyết được với trở ngại cuối cùng trong đời nàng theo cùng với cái cách mà nàng đã xử lí tất cả những thứ khác: nó là với can đảm và ngoan cường và một quyết tâm mà những ai cần đến nàng và phụ thuộc vào nàng sẽ không thấy nàng tỏ ra yếu kém, Lizzie bảo với mình một cách vững vàng khi nàng nghiên cứu kĩ phản ứng của mình qua cái gương trang điểm trong phòng ngủ của nàng.

Áo nịt bó màu đen kiểu xẻ vai 1 bên ôm gọn thân hình nàng từ cổ dài đến gối, cái đầm này có tay áo dài đến tận cổ tay nàng. Những hạt nhỏ dính thành hình bông hoa đen nhánh sáng lấp lánh kín đáo bên dưới vai trái của nàng là vật trang sức duy nhất trên cái váy áo, nhưng cái đầm của Armani này lấp lánh mỗi khi nàng di chuyển đã thật sự nói lên mọi thứ mà nó cần nói, Lizzie biết thế.

Có nguyên cả buổi chiều với nó để chuẩn bị sẵn sàng, và cũng đã ra ngoài để mua một tuyển tập tạp chí thời trang bóng bẩy để nàng có thể học hỏi trên các trang xã hội, Lizzie giờ đã có thể hiểu được tại sao Ilios lại cho rằng thay đổi quần áo nàng đang có là cần thiết. Phụ nữ Hy Lạp nàng thấy thì không tin vào đồ rẻ tiền hay tiết kiệm khi phải bày tỏ phong cách của mình. Nhân hiệu của các nhà thiết kế, những đồ kim hoàn đắt tiền, trang điểm hoàn hảo và tóc tai thì bóng loáng đáng ganh tỵ, thì dường như là có tính bắt buộc, và nó là thứ gì đó mà nàng quyết định rằng nàng không thể làm được mà không có chuyên gia giúp đỡ.

Kết quả là, và với sự cảnh báo của Ilios luôn xuất hiện hàng đầu trong tâm trí nàng nhiều lần, nàng đã ra ngoài lại lần nữa để tìm một cửa hiệu làm đầu. Giờ đây, nhờ vào những đồng euro của Ilios và kĩ năng chào mời của một tiệm làm đầu của Hy Lạp, tóc của nàng đã được chỉnh khung với khuôn mặt nàng trong một kiểu đầu mềm mại bởi cao mà trông vừa thanh lịch và có vẻ nữ tính mềm mại, với những lọn tóc thanh nhã thả xuống ngay thái dương và ôm lấy cổ nàng, và móng tay nàng cũng được cắt giữa không chút tỉ vết. Lizzie đã từ chối sơn móng màu đỏ đậm như người làm móng đã đề nghị_ như thế nào đó nó dường như không thích hợp với một phụ nữ mới đính hôn: quá thách thức và dữ dội. Tuy nhiên, phải thừa nhận rằng bất kì ai thật sự mới đính hôn với Ilios cũng đều muốn cả thế giới biết điều đó bằng cách khoe ra nhẫn của mình, nàng đồng ý sơn màu hồng lì, bởi vì nó hợp với màu son yêu thích của nàng.

Nàng nhìn vào đồng hồ. Nó không phải là chiếc Cartier xinh xắn mà ba mẹ nàng đã cho nàng khi lấy được bằng đại học_ nàng đã trao nó cho Ruby khi cặp sinh đôi mới được sinh ra_ mà là một chiếc đồng hồ đơn giản của chuỗi cửa hàng phục vụ. Đã 6h30'. Ilios chắc sẽ trở về mau thôi, và nàng không muốn chàng phải đến gõ cửa phòng ngủ của mình lần thứ hai để tìm nàng.

Nhặt lấy cái túi xách tay màu đen đi theo tông với đôi giày cao gót da của mình, và cái áo khoác trắng bằng lụa cashmere thuần khiết mà chắc chắn là đã tạo ra một vỏ bọc huyền ảo nhất có thể, Lizzie mở cửa và bước ra hành lang, làm cho Ilios, người giờ này đang đứng tại cuối đầu hành lang đến phòng của chàng, có được một cơ hội hoàn hảo để chiêm ngưỡng và đánh giá vẻ ngoài của nàng.

“Tốt chứ?” nàng thách thức. “ Tôi trông có vẻ chăm chút phù hợp và đáng giá là vị hôn thê của anh phải không?”

Để nói rằng chàng không nói nên lời thì sẽ là một sự thổi phồng, Ilios quyết định, nhưng phải thừa nhận trong suy nghĩ riêng của mình thì Lizzie đang đứng chờ câu trả lời của chàng ngay cuối hành lang là một

phụ nữ tao nhã gọi cảm một cách thanh lịch đã lấy đi hơi thở của chàng làm chàng không thể nào thở nổi.

Khi Lizzie nhìn thấy Ilios cau mày thì tim nàng chìm xuống, thậm chí ngay trong lúc niềm kiêu hãnh của nàng đông cứng lại. Nếu nàng không đủ tốt cho chàng, vậy thì quá tệ rồi. Sau cùng thì, nàng không phải là người mà đã khẳng khẳng vào mối quan hệ giả tạo của họ.

“Cô sẽ cần thứ này” Ilios tuyên bố khắt nghiệt, đưa ra cho nàng rất nhiều hộp nhỏ mà không trả lời câu hỏi của nàng, và sau đó bỏ đi thẳng đến phòng ngủ lớn của chàng.

Miễn cưỡng, Lizzie nhận lấy những cái hộp nhỏ từ tay chàng. Mày không được phép khóc, nàng cảnh báo mình khi bước một mình vào khu vực phòng khách. Nàng không dám làm thế, với một số lượng lớn mascara trên mắt mình.

Nó thật sự khó khăn cho chàng khi nói với nàng rằng nàng trông rất ổn ư, thậm chí cho dù là chàng không thật sự nghĩ thế? Chàng hẳn phải biết nàng cảm thấy lo lắng bất an như thế nào. Nàng cần biết bao sự tự tin mà chàng có thể trao được cho nàng.

Thả cái áo khoác lên trên ghế sofa, Lizze mở cái hộp đầu tiên, mắt nàng mở to không tin nổi khi nhìn thấy thứ gì bên trong. Chiếc vòng cổ sáng lấp lánh trên tấm đệm nhung không thể nào là thật được, đúng không? Tất cả những viên kim cương đó_ và cái vòng đeo tay đồng bộ của nó nữa. Nàng đóng nhanh cái hộp lại. Cái áo đầm của nàng có thể trông hơi giống theo kiểu áo của cô đào Audrey Hepburn của phim *Breakfast at Tiffany's*, nhưng nàng đương nhiên sẽ không liều lĩnh mà mang vào những thứ có thể đáng giá bằng tiền chuộc của một ông hoàng chỉ để làm tăng thêm cái hình ảnh đó.

Nàng đang định mở cái hộp tiếp thì Ilios quay lại.

Chàng rõ ràng là đã tắm xong, bởi tóc của chàng vẫn còn ẩm ướt_ và không chỉ ở trên đầu. Lizzie phải chiến đấu để kéo lê cái nhìn của mình ra khỏi đám lông ướt mềm trên cái cơ thể đậm màu và trơn láng như lụa của chàng khi chàng hoàn thành xong việc cài nút áo sơ mi. Một câu đề nghị giúp đỡ bất ngờ từ chàng khi chàng xòe tay ra cho thấy một cặp khuy măng-sét làm nàng giật bắn người và tập trung chú ý ánh mắt của mình lại. Miệng nàng ngay lập tức trở nên khô khốc khi một cơn đau nhức cuộn lên chậm chậm bên trong thân thể nàng_ như khói đốt củi, và tỏa ra khắp nơi một cách nguy hiểm.

Bằng cách nào đó nàng đã xoay sở được để lết chân và đi đến phía chàng, cầm lấy cái khuy từ chàng. Chúng thật mềm và ấm áp trong lòng bàn tay nàng, trơn và được làm từ vàng hồng. Những chữ cái khắc trên đó đã hơi nhạt, dù vậy nàng vẫn có thể nhận ra được hai chữ A và M lồng vào nhau. Gần như lơ đãng nàng chà mạnh đầu ngón tay lên chúng.

“Chúng là của cha tôi.” Nàng nghe giọng của Ilios đầu đó trên đầu mình. “Kiểu thiết kế là của Venice. Truyền thống trong gia đình tôi là khi một cậu bé đến tuổi trưởng thành thì anh ta sẽ được nhận một cặp khuy măng-sét như thế này từ cha của mình_ một dấu hiệu của thời kì trưởng thành của anh ta. Bởi cha tôi không thể làm thế cho tôi được, nên tôi mang cái của ông.”

Đây là lần thứ hai trong ít hơn nửa tiếng đồng hồ Lizzie đã phải nhắc nhở mình về những giọt nước mắt chết tiệt sẽ làm trôi mất trang điểm trên mắt nàng.

Ngắm nhìn đầu của Lizzie đang cúi xuống cổ tay chàng, làm cho cái gáy sau cổ nàng bị phơi ra trước mắt chàng, Ilios phải ngăn lại sự cám dỗ muốn vươn ra và xoắn lấy một lọn tóc nhỏ đang chảy xuống trước bằng ngón tay của mình. Chàng hoàn toàn có thể dễ dàng cài nút măng-sét cho mình_ còn dễ hơn cả Lizzie làm, thực tế là vậy_ nhưng vì vài lí do nào đó chàng lại quyết định yêu cầu nàng làm nó cho mình. Như là một bài kiểm tra về sự thích hợp làm vợ của chàng chăng? Chàng tự chế giễu mình. Hay là một bài kiểm tra cho chính chàng, để chứng tỏ chàng không dễ gì bị dính vào nàng như là cơ thể chàng cứ khẳng khẳng khẳng định thế.

Nàng thật sự ước rằng nàng không phải làm việc này, Lizzie thừa nhận. Những ngón tay của nàng cứ lóng ngóng do căng thẳng và run rẩy cùng lúc với nhau. Nàng có thể ngửi thấy mùi hương tươi mát trên cơ thể đã tắm gội của Ilios, trộn lẫn vào với vài mùi nước hoa cao râu thanh lịch nam tính, và trong khi nàng sẽ không nói rằng sự ảnh hưởng đó tác động lên những cảm giác của mình nó làm cho nàng muốn xé toạc cái áo sơ mi của chàng ra và vùi mặt mình vào thân người chàng, thì nó cũng không khác biệt gì cả.

Nó là một sự nhẹ nhõm khi cuối cùng cũng hoàn thành xong nhiệm vụ của mình và có thể đứng cách ra xa chàng, thu lại một ngậm không khí vững vàng đầy hy vọng và không có mùi của Ilios.

“Cô không định đeo nữ trang của mình.”

“Tôi...tôi nghĩ nó có thể là hơi quá nhiều”

Cặp lông mày sẫm màu nhướng lên, “Tôi không đồng ý. Cô nên đeo nó vào”

Bởi nếu nàng không làm thế thì nàng sẽ trở nên lạc lõng. Đó là một nhắc nhở không nói ra mà chàng đang gửi đến cho nàng, Lizzie nhận ra khi nàng nhặt hai cái hộp nhỏ hơn lên và mở chúng ra. Nàng phải chớp mắt nhìn vào sự lộng lẫy của đôi hoa tai kim cương trước mặt mình. Chúng ít nhất cũng phải là 1 cara cho mỗi bên, và quá sáng chói chiếu vào nàng.

Nhanh chóng Lizzie lồng nó vào tai mình. Với mái tóc được búi cao nàng cần mang thứ gì đó, nàng biết thế. Nhưng chỉ là “thứ gì đó” — chứ không phải đôi hoa tai lấp lánh và không nghi ngờ gì là rất đắt tiền này.

“Có gì không ổn à?” Ilios gặng hỏi.

“Tôi chỉ đang nghĩ cái giá của chúng sẽ nuôi sống được bao nhiêu gia đình. Nó dường như là sai trái khi đeo những thứ như thế này trong khi có quá nhiều người đang gặp vất vả khó khăn. Nó làm tôi cảm thấy không thỏa mái.”

“Thế nếu tôi đề nghị tặng chúng như một món quà thì cô sẽ thích đổi nó ra tiền để làm từ thiện hơn à? Đó là những gì cô muốn nói phải không?” Ilios chế giễu nàng.

“Vâng” Lizzie đáp lời — chân thành và không chút lưỡng lự.

“Đeo đồng hồ vào, và sau đó chúng ta sẽ đi,” đó là những gì Ilios nói để đáp lời.

Cô ta nói dối, đương nhiên; cô ta phải làm thế. Chàng không ngu ngốc hay bị gạt gẫm bởi cô ta được, và cũng sẽ không bao giờ cả — dù là cô ta hay bất kì phụ nữ nào khác.

Cái đồng hồ thật trang nhã và đắt tiền: dây đeo trơn bằng da thuộc màu đen và mặt bằng vàng trắng đính viền quanh bởi những hạt kim cương nhỏ.

Bởi Ilios đã sắp sửa nhún vai trong bộ vét của chàng, thì Lizzie vội cài nhanh cái đồng hồ và bước đến nhặt cái áo khoác lên — Ilios cũng đang tiến đến để lấy nó. Ngón tay họ chạm vào nhau, tay chàng đặt trên tay nàng, ấm và mạnh mẽ, phủ đầy Lizzie một nhu cầu được cuộn những ngón tay của mình vào trong tay chàng với một khẩn nài im lặng của sự chấp nhận và thư giãn.

Điên cuồng nàng rút tay về, chộp lấy cái áo khoác bằng tay kia và nói thật nhanh với Ilios, “Nó ổn thôi. Tôi không cần mặc nó đâu, Tôi chỉ mang theo đến khi chúng ta ra khỏi xe”

Nàng thật sự không nghĩ là mình muốn có thêm bất kì một sự va chạm nào về thân thể ngay lúc này nữa cả, với một người đàn ông chỉ cần có vẻ mặt thôi cũng dường như là có đủ khả năng làm cho cơ thể nàng nhận thức được anh ta ở tận tầng sâu cùng rồi.

Phòng triển lãm, khi họ đến nơi, đã sáng chói đèn đuốc, và với ánh sáng phản chiếu từ số nữ trang kim cương lộng lẫy đang được đeo. Tay của Ilios đang đặt ở trên cánh tay của Lizzie khi chàng dẫn nàng đi xuyên qua đám paparazzi, đang chờ để chụp ảnh những người giàu có và nổi tiếng khi họ đi từ lễ đường đến cửa.

“Tôi có thể hiểu được lúc này lí do tại sao anh không hăng hái với bộ đồ của tôi. Rõ ràng bị xem xét như bất kì thứ gì đáng giá của anh thì tôi phải ăn mặc thật khác biệt” Lizzie bị ép phải thừa nhận miễn cưỡng ngay khi họ bước vào trong. Nàng đã nhìn thấy không biết bao nhiêu là những phụ nữ đang mặc những cái đầm bé xú, quần — hoặc dường như là thế — băng quanh người của họ. Những cái đầm lộ ra chiều dài của những đôi chân khẳng khiu bóng loáng và những bộ ngực tròn trịa căng phồng lên hoàn toàn đáng ngờ.

Không bận tâm chàng đã chế giễu việc lựa chọn quần áo của mình thì thứ này là thứ chàng xem là quần áo bình thường dành cho thân thể của nữ.

“Những người phụ nữ cô đang nhìn là những ả trang điểm lòe loẹt để bán đầy_họ đang sẵn bẫy những người chồng giàu có nhất cho mình” Ilios bảo với Lizzie một cách chắc chắn. “Quần áo họ đang mặc đã chỉ rõ nghề nghiệp của họ, cũng như khao khát của họ là được lên bìa tạp chí. Nó là hình ảnh để quảng cáo trên báo của họ. Đi theo tôi”

Như có phép thuật đám đông của những da thịt bóng bẩy đều dạt ra tránh đường cho họ đi_mặc dù không phải là không có vài cái nhìn soi mói và mời mọc được chiếu thẳng đến hướng của Ilios, Lizzie nhận thấy.

Không cần những cô gái gọi và những người đàn ông bao vây họ, thì bên trong của phòng triển lãm cũng có rất nhiều nhóm người: những người đàn ông mặc comple công việc, và những phụ nữ thanh lịch và đầy tự tin trong những bộ quần áo thiết kế rất xinh đẹp.

Một người đàn ông trong số đó tiến lên, chìa tay ra.

“Ilios, bạn của tôi. Thật tốt là được gặp cậu”

“Cậu chỉ nói thế, Stefanos, bởi cậu hy vọng thuyết phục tôi mua thứ gì đó” Ilios đáp lời, quay sang Lizzie nói, “Agapi mou (em yêu), cho phép anh giới thiệu Stefanos với em. Anh nên cảnh báo em, dù vậy, rằng anh ta sẽ cứ khẳng khái đòi giới thiệu với vài món hàng gồm guốc và cho là nghệ thuật để làm quà cưới đấy”

Agapi mou_ không phải nó có nghĩa là my love sao? Nhưng đương nhiên là nàng không phải rồi, Lizzie nhắc nhở mình, khi nàng ngưỡng mộ cái cách khéo léo mà Ilios đã nói để vừa tuyên bố mối quan hệ của họ và vừa nhắc đến việc kết hôn sắp xảy ra của họ nữa

Chỉ trong vài giây mọi người đã tụ tập lại quanh hai người, mỉm cười và tổ cáo ầm ĩ, và Lizzie không cần phải giả vờ xấu hổ để theo bản năng nhích đến gần sát với Ilios, đến nỗi chàng phải nắm lấy tay nàng và nhét nó qua cánh tay của chàng.

“Ilios, làm sao chuyện này có thể được? Anh luôn thề rằng không bao giờ kết hôn mà.”

Người nói là một phụ nữ cỡ tuổi của Ilios; cô ta mỉm cười, nhưng vẫn có chút cứng nhắc trong giọng của cô ta đã cảnh báo Lizzie rằng cô ta phải là người nào đó đã từng có dính dáng đến Ilios trước đây. Cô ta có thể không hoàn toàn chào đón tin chàng sắp có ý định kết hôn, thậm chí là cô ta còn đang mang nhẵn cưới và được tháp tùng bởi một người đàn ông mặt vuông, chắc khỏe, hình như là chồng của cô ta.

“Lizzie đã làm tôi thay đổi ý kiến, Eleni,” Ilios trả lời cô ta, và nụ cười chàng trao cho Lizzie khi chàng quay lại nhìn vào nàng đã làm nàng nghi ngờ rằng không biết chàng có tặng nàng cái nụ cười ấy hay không và nghĩ thế làm nàng đã bị sưng sờ tại chỗ với sự vui mừng khôn xiết.

“À, hai người không thể bám lấy nhau cả buổi tối nay như một đôi chim bồ câu được” Eleni đáp lại. “Em muốn anh phải thuyết phục Michael rằng anh ta nên xây cho em một tòa villa mới trên đảo_ và anh, đương nhiên, phải xây nó. Không còn người nào khác mà bọn em có thể tin tưởng để giao phó nhiệm vụ này được. Em có ý định cái Villas Manos của anh cho bọn em, bởi anh cứ khẳng khái không chịu bán cho tụi em cái thật của anh”

Ngay lập tức Lizzie cảm thấy Ilios cứng người lại, tay chàng ép cứng vào tay nàng.

Vậy, nếu họ đã từng là người tình thì việc chia tay không phải tốt đẹp rồi, Lizzie đoán thế. Bởi vì có một cảm giác rõ ràng rất xấu giữa họ lúc này. Eleni chắc phải biết chính xác rằng Ilios không bao giờ bán cái nhà của gia đình chàng.

“Ilios đã cho cô xem Villas Manos chưa, Lizzie? Có kể với cô rằng anh ấy sẽ mong cô biến nó thành nhà của mình khi hai người kết hôn chứ? Cá nhân mà nói, tôi có thể không bao giờ sống ở nơi nào quá hẻo lánh như thế. Đương nhiên không phải là cả năm này qua năm khác. Và vậy thì, đương nhiên, một người phải tự hỏi chồng của mình đang tính làm gì khi anh ta thì ở Thessaloniki và cô thì bị kẹt ở Peninsula giữa nơi xa lạ”

“Tôi sẽ không bao giờ kết hôn với một người đàn ông mà tôi không thể tin tưởng hoàn toàn được” Lizzie trả lời bình tĩnh, và với một thái độ hoàn toàn chừng chặc.

“Em gái ơi, em thật dũng cảm làm sao” Eleni kêu lên gừ gừ thích chí. “Tôi ghét phải nói với em chuyện này, nhưng trong khi một người đàn ông hứa hẹn bất kì thứ gì thì anh ấy cũng là do đang vật vã vì.. yêu, hôn

nhân thường mang lại những thay đổi nhiều như biển vậy. Khi một phụ nữ chiếm giữ tổ ấm và những đứa con thì ông chồng của cô ta có thể bắt đầu tìm kiếm nơi khác để giải trí. Đặc biệt là đàn ông Hy Lạp. Sau cùng thì, họ đã có ví dụ là những vị thần Hy Lạp cho họ rồi đấy. Chính Zeus cũng không thể trung thành với vợ được. Ông ta có rất nhiều cuộc phiêu lưu tình ái bên ngoài cuộc hôn nhân của mình, nếu truyện thần thoại là đáng tin tưởng được”

“Một người đàn ông thật sự hạnh phúc trong hôn nhân không tìm kiếm lạc thú bên ngoài nó đâu, Eleni, và tôi biết rằng với Lizzie tôi sẽ tìm thấy tất cả những hạnh phúc mà mình cần” Ilios bảo vệ mối quan hệ của họ, quay sang nàng và nâng bàn tay nàng lên môi và nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên những ngón tay của nàng trong khi vẫn nhìn vào mắt nàng.

Ilios thật sự nên là một diễn viên, Lizzie quả quyết thế, đấu tranh chống lại cơn thủy triều của sự khao khát tràn lên bao trùm nàng. Nàng phải mạnh mẽ, nàng tự nhắc nhở mình. Nàng phải đấu tranh chống lại ảnh hưởng mà chàng gây ra. Nàng phải chứng tỏ với mình rằng nàng có thể chống chọi được và vượt qua những tác động do sự gần gũi của chàng mang lại.

“Một người cũ, tôi đoán thế đúng không?” nàng không thể ngăn được lăm bầm hỏi Ilios ngay khi họ thoát ra được.

“Đại loại thế,” chàng đồng ý, một chút ngạc nhiên với nàng. “Mặc dù con mồi cô ta sẵn là anh họ tôi chứ không phải tôi. Khi cô ta phát hiện ra rằng hẳn không được thừa kế Villa Manos thì cô ta đã hẳn”

“Và quay sự chú ý sang anh?”

“Cô ta đã cố,” Ilios đồng ý. “Nhưng không thành công. Cô đã xử lí Eleni cực tốt đấy,” chàng nói, sau đó ngừng lại. Không thể ngăn mình được, chàng nói với nàng một cách cộc cằn, “Cô đóng vai của mình rất tốt đấy. Tôi nghi ngờ rằng mọi đàn ông ở đây đều ghen tỵ với tôi”

Cái quái gì làm chàng nói thế, thậm chí nó có là sự thật đi nữa? Tại sao chàng lại quan tâm những người đàn ông khác có muốn nàng hay không? Sự ngưỡng mộ mà chàng có thể thấy trong mắt họ là một lợi ích đối với chàng, bởi nó có nghĩa rằng nàng được chấp nhận và cũng được chấp nhận là vợ của chàng.

Lizzie không thể cưỡng được đã mỉm cười với chàng. Có một cảm giác ấm áp êm dịu bên trong thân thể nàng— một thứ gì đó ngọt ngào, êm ái nảy nở ra, hạnh phúc, nó nâng nàng lên. Chỉ vì Ilios đã— gì nhỉ?— khen ngợi nàng ư? Nàng phải không được cảm thấy thế này. Nàng không được phép.

Những gì chàng nói với nàng là sự thật, Ilios biết. Nhưng còn hơn thế nàng còn có một sự ấm áp đã thu hút mọi người đến bên nàng. Chàng nhìn thấy nó trong mắt của những người bạn mình và trong cách họ đối xử với nàng. Có thể chàng không công bằng với nàng, sai lầm về nàng và cái cách chàng đã phán xét nàng ban đầu chẳng? Chuyện gì nếu chàng đúng là thế? Chàng không nợ nàng thứ gì cả, sau cùng là vậy. Nàng là người mắc nợ chàng, chứ không phải cách nào khác.

Lizzie không thấy tiếc khi đến giờ rời khỏi nhà hàng mà họ đã ăn tối với những người bạn của Ilios, ngay gần bên phòng triển lãm. Trong khi những người khác mà nàng đã gặp đã làm nhiều hơn để đền bù cho cái ác ý của Eleni bằng sự ấm áp của họ và sẵn sàng làm bạn với nàng, và thức ăn ở nhà hàng nhỏ này rất ngon, nàng đã cảm thấy bức mình— biết rằng nàng chỉ đang đóng kịch thôi, e sợ rằng có chút lỗ lị sẽ làm lộ ra sự thật, và cùng lúc cảm thấy không thỏa mái với sự giả dối nàng đang phải làm.

Người phục vụ đã mang xe đến, và chỉ trong vài phút đi, hay dường như thế, họ đã quay lại căn hộ.

“Tôi đã sắp đặt mọi thứ trong không khí cho lễ cưới của chúng ta,” Ilios bảo nàng. “ Nó sẽ là một buổi lễ kỉ niệm trang trọng, được tổ chức ở tòa thị chính thành phố. Thông thường thì các cặp kết hôn không theo tôn giáo sẽ tổ chức theo truyền thống là tiệc tại gia, nhưng trong trường hợp chúng ta là sẽ không cần thiết. Tôi đã cho mọi người biết rằng mình không thể kiên nhẫn chờ đến lúc cô trở thành vợ mình đến nỗi chúng ta sẽ không cần đến nhiều công đoạn phức tạp.”

Lizzie gật đầu, an tâm rằng nàng đã quay lưng lại với chàng và chàng sẽ không thể thấy được những tác động của lời chàng đã gây ra cho nàng. Đêm nay, đóng vai vợ chàng, thỉnh thoảng gần như quên mất rằng nàng chỉ đang đóng giả, nàng đã cảm thấy ngập tràn hạnh phúc và...

Và gì?

Và không gì cả, Lizzie đảm bảo với mình vội vàng khi nàng tháo đồng hồ và sau đó tháo đôi bông tai kim cương. Tay nàng run rẩy nhẹ nhàng khi nàng nhớ lại mình đã cảm thấy thế nào tối nay, khi đứng bên cạnh Ilios, khao khát chàng, mong ước rằng chàng sẽ quay lại và nhìn nàng với cùng cái khao khát và mong muốn như nàng đã dành cho chàng.

Những gì nàng cảm thấy với chàng là một sự thèm khát giản đơn hoàn toàn. Rất choáng, đương nhiên, nhưng thậm chí còn không hề an toàn hơn là trở nên bị thu hút một cách xúc động với người đàn ông mà không hề muốn nàng.

Một chiếc bông tai kim cương trượt khỏi ngón tay nàng. Cùng đúng lúc Ilios đưa lòng bàn tay ra bên dưới thân nàng để bắt lấy nó. Đón lấy nó, như thế nào đó chàng đã tóm được nàng vào lưới. Nếu chàng biết chàng hẳn đã ném nàng qua một bên, như người đánh cá ném đi một mẻ lưới không mong muốn. Lizzie ngược lên nhìn chàng__ và sau đó nàng ước rằng mình đã không làm thế.

Không đủ tin tưởng mình để nhận lấy chiếc bông tai từ tay chàng__ bởi điều đó nghĩa là chạm vào chàng__ Lizzie đành đưa cái hộp nữ trang ra cho chàng.

Chính xác là nàng đang cố làm việc gì bằng cách từ chối nhận lấy chiếc bông tai từ chàng? Ilios thắc mắc khi chàng thả nó vào hộp. Rằng nàng không hề quan tâm đến chàng về mặt tình dục ư? Nếu thế, tại sao nó làm cho chàng muốn ôm lấy nàng và hôn nàng cho đến khi miệng nàng mềm đi bên dưới miệng chàng và làm nàng nài xin chàng nhiều hơn chỉ là những nụ hôn?

Lặng lẽ Lizzie nhặt lấy cái hộp nữ trang rải khắp nơi và đưa chúng cho Ilios.

“Tự cô giữ lấy chúng đi. Cô sẽ cần mang chúng lại đây” chàng bảo với nàng sắc ngọt.

Lizzie lắc đầu. “Tôi tốt hơn là không nên. Như tôi nói trước đây, chúng quá giá trị, và chúng nên được ở nơi an toàn.”

Đã qua nửa đêm. Không có lí do gì cho nàng vẫn còn ở đây trong phòng khách với chàng__ không phải khi ở bên chàng là rất nguy hiểm, nàng tự nhắc mình nghiêm khắc, chỉ phòng khi nàng bị cảm dỗ muốn kéo dài lâu hơn. Sức mạnh ý chí của nàng dường như trở nên mong manh. Nàng trải qua buổi tối giả vờ rằng họ đã gần gũi về thể xác, như những người tình, trợ giúp cho việc làm thế bằng 2 ly rượu sâm banh nàng đã uống trong phòng triển lãm. Tất cả những cái bọt sủi đó sôi lên gây tác động lên bất kì ai, không quan tâm là có ai đó nhanh chóng phát hiện ra nàng yếu đuối thế nào với người đàn ông trước mặt mình.

Nàng nói nhanh “tôi sẽ nói chúc ngủ ngon” chỉ moi ra được một cái gật đầu ngắn từ Ilios. Lưng chàng đã quay về phía nàng khi nàng mở cửa bước vào hành lang.

Maria rõ ràng đã vào bên trong, Lizzie nhận ra, bởi cái giường được dọn dẹp gọn gàng sạch sẽ, như thể cho một vị khách mới.

Nàng bước vào phòng thay đồ và mở một cái tủ quần áo, định sẽ thay đồ và treo lên, thì thấy tủ đồ trống rỗng. Nhanh chóng Lizzie kiểm tra những cái tủ khác, và sau đó là đến những ngăn kéo. Chúng cũng trống không. Và vali của nàng cũng đâu mất. Đi cùng với những đồ vệ sinh cá nhân và bàn chải.

Nàng bắt đầu hoảng hốt. Có chuyện gì đang xảy ra? Nàng phải nói cho Ilios biết.

Nàng tìm thấy chàng trong phòng khách, đang đứng trước bức tường kính trong cái quần tây của bộ comple và áo sơ mi, một ly rượu trên tay chàng. Khi chàng quay ra lúc nàng tiến đến thì cái áo sơ mi kéo căng những cơ bắp trên lưng chàng, gây ra một cơn đau nhức nhối trượt qua bên dưới thân nàng.

“Tôi không thể tìm thấy bất kì món đồ nào của mình” nàng nói một cách vô vọng. “Chúng đã đều biến mất__ mọi thứ, bao gồm cả vali và thậm chí là bàn chải. Người giúp việc đã vào trong, bởi cái giường đã được dọn dẹp sạch sẽ.”

“Tôi biết”

“Anh biết?” Lizzie nhìn chàng không chắc chắn. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chàng đã quyết định không thích quần áo mới của nàng và đã trả lại hết rồi ư?

“Chúng trong phòng tôi”

“Cái gì?”

Ilios nhún vai về bực mình. Nó đã là sự khám phá không mong muốn của chàng khi thấy đồ đạc của Lizzie trong phòng của chàng và rõ ràng cũng nhiều như đối với nàng khi phát hiện ra chúng bị đặt nhầm từ phòng ngủ khách. Nguồn cơn của cơn giận của Ilios, dù vậy, lại là sự lỡ lầm của chàng không nhận ra được rằng nó có thể xảy ra.

“Maria rõ là đã tự ý mình chuyển chúng đến đó. Cô ấy đã nghe rằng chúng ta sắp kết hôn, và nó dường như là cô ấy đã cho rằng chúng ta đã ngủ với nhau, nên cô ta cũng có thể làm cho nó dễ dàng hơn bằng cách chuyển đồ của chúng ta vào phòng tôi.”

“Nhưng chúng ta không có. Ý tôi là chúng ta không thể” Lizzie thất kinh. “Mọi thứ sẽ phải được trả lại như cũ. Tôi sẽ tự mình làm__ ngày mai__ khi anh đi khỏi__ nhưng anh sẽ phải nói với cô ấy”

“Tôi không nghĩ đó sẽ là ý kiến hay đâu”

“Tại sao?”

“Bởi điều cuối cùng chúng ta muốn là cô ta sẽ đi nhiều chuyện rằng chúng ta đang ngủ riêng”

“Nhưng anh đã nói là cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ... rằng nó sẽ không... rằng chúng ta sẽ không ngủ chung giường mà”

“Vậy thì tôi đã không suy nghĩ chu đáo rồi” Ilios buộc phải thừa nhận.

Chàng thật sự thú nhận rằng chàng đã làm sai gì rồi ư? Lizzie có thể khó mà tin nổi.

“Nếu anh lo về những điều Maria có thể nói, vậy tại sao anh không bảo cô ấy đừng đến nữa? Tôi có thể làm việc của cô ta trong khi tôi ở đây” nàng đề nghị giúp.

Ilios vẫn lắc đầu.

“Và lấy đi của Maria số tiền cô ấy kiếm được sao? Không. Gia đình của Maria phụ thuộc vào số lương cô ấy kiếm được, và Maria có được cái vị trí này trong xã hội của mình là bởi cô ấy được làm việc cho tôi. Nó sẽ không đúng đắn hay công bằng khi lấy đi của cô ấy những thứ đó”

Lizzie phải nuốt xuống cái chuyện này nàng cảm thấy bị khiển trách bởi Ilios vì sự thiếu quan tâm đến nhu cầu của người khác của nàng__ chuyện rằng tất cả những thứ đó đều mạnh mẽ bởi trước đó nàng đã từng là người chỉ ra sự thiếu quan tâm đến người khác của chàng.

“Nhưng tôi không muốn dùng...chung giường,” nàng phản đối. Thật nực cười làm sao rằng nàng phải đấu tranh để ép mình nói ra từ giường. Nàng, một nhà thiết kế nội thất, người theo nguồn công việc là hoàn toàn tương quan với cái từ bé nhỏ đó hàng ngày. Quen với từng từ, nhưng không quen chút nào với các cách mà từ ‘giường’ đã làm nàng cảm thấy khi nàng xuất hiện trước mặt Ilios Manos.

“Vậy cô nghĩ là tôi muốn chắc?” Ilios thách nàng, ngay lập tức làm cho nàng cảm thấy thật bẽ mặt. “Chúng ta không có lựa chọn nào. Thật may là đây là cái giường rộng,” chàng nói dứt khoát.

Nàng nên, đương nhiên, là nên bị khinh thường và an tâm rằng sự có mặt của nàng trên giường của chàng là không hề được chào đón, Lizzie tự nói với mình. Nàng muốn và cần rằng chàng không hề mong muốn nàng__ chỉ là để bảo vệ nàng khỏi những cảm xúc của chính nàng mà thôi. Nhưng thay vào đó nàng lại tràn ngập với những pha trộn giữa cảm xúc và cảm giác__phản kích bốc lên đầu, ngứa ran lên hồi hộp, một sự khao khát nhức nhối nổi loạn và đáng bực mình đang bất chấp tất cả những nỗ lực của nàng nhằm làm dịu chúng, và đó mới chỉ là bắt đầu mà thôi. Nàng có thể viết ra một danh sách dài ngoằng ngoằng tất cả những tác động mà Ilios đang gây ra cho nàng như một người phụ nữ.

Nàng không phải là chưa trưởng thành hay dốt nát gì; nàng biết những trải nghiệm khao khát nhục dục mà không cần thiết phải yêu người mà mình ham muốn thì hoàn toàn có thể xảy ra đối với loài người. Tuy nhiên, nàng chưa bao giờ có lần nào mong đợi mình là một trong những người có cảm giác như thế cả. Nàng luôn cho rằng chỉ những phụ nữ mà ham muốn cao độ mới muốn để cho hooc-môn của mình lò ra để khao khát một người đàn ông mà họ không có ý định gắn kết tình cảm lâu dài. Nhưng bây giờ, nàng biết nhiều hơn. Rất, rất nhiều. Và điều nàng biết đã nói với nàng rất chắc chắn rằng nàng không thể liều lĩnh ngủ

chung giường với Ilios. Không cho dù bất kì tình huống nào. Đương nhiên- nàng có thể và sẽ nỗ lực kiểm soát những cảm xúc của mình, nhưng ai biết chuyện gì xảy ra nếu nàng thất bại? Chuyện gì nếu nàng bị cám dỗ sai khiến phải? Nhưng, không_ nàng phải không, dù bất kì tình huống nào, cho phép những hình ảnh phiền nhiễu mà nàng đã thấy trước được phép trượt vào đầu nàng.

Đó là một cái giường rộng, Ilios đã nói thế. Nhưng không tránh được việc nhồi lửa vào trong thân nàng, những lời của chàng đã cho nó sống dậy. Một cái giường thật rộng có nghĩa là có nhiều không gian để tận hưởng sự lạc thú của tất cả mọi thứ khoác lạc mà cơ thể con người có thể tạo ra được.

Lizzie có thể cảm thấy gai nhọn của sự căng thẳng đang châm vào da nàng. Điều này không thể tiếp diễn. Nếu nó làm thế thì nàng có thể kết thúc bằng việc làm một thứ gì đó mà nàng sẽ không chỉ thấy hối tiếc mà nó còn sẽ gây ra cho nàng sự nhục nhã và xấu hổ nữa. Nàng cảm thấy muốn bệnh vì lo lắng. Nàng không thể ngủ cùng giường với chàng được. Nàng đơn giản là không thể tin tưởng bản thân mình để có thể làm thế mà không chịu thua sự cám dỗ. Thậm chí nếu nhờ vào những phép lạ nào đó nàng có thể kiểm soát được mình trong lúc còn thức, thì ai mà biết chuyện gì có thể xảy ra trong khi nàng ngủ? Nó thật dễ dàng đến kinh khủng cho nàng hình dung ra mình tiến đến áp sát vào chàng, tìm kiếm thân thể chàng trong lúc ngủ, ham muốn chàng, và sau đó tiếp tục vuốt ve chàng.

Nàng rùng mình hít một hơi tuyệt vọng. “Tôi thật sự không nghĩ rằng chúng ta nên dùng chung một giường” nàng cẩn thận nói với Ilios.

Và ngay lập tức nàng có thể thấy được rằng chàng không thích những gì chàng nói.

“Tại sao?” Ilios gặng hỏi. Có phải cô ta cho rằng mình đang khơi gợi chàng? dù cho sự cương quyết của chàng không chịu thừa nhận điều đó thậm chí là với bản thân mình. Có phải cô ta nghĩ rằng cô ta quá khêu gợi, quá hấp dẫn không thể cưỡng được, và chàng thì quá yếu đuối đến nỗi chàng sẽ không thể ngăn được mình khỏi việc biến sự khơi gợi ấy thành một thứ gì đó xác thịt hơn không?

“Tôi không nghĩ rằng nó sẽ là một ý hay,” Lizzie đáp lại, ao ước một cách tuyệt vọng rằng chàng sẽ thôi không ép nàng.

“Bởi vì cô dám tưởng tượng rằng tôi có thể ham muốn cô sao?” Ilios buộc tội nàng. “Mặc cho những gì tôi đã nói là không hề có một sự chung đụng thể xác nào giữa chúng ta?”

“Không,” Lizzie phản đối ngay lập tức “Nó không phải thế”

“Vậy nó là thứ gì?”

“Tôi e rằng tôi không thể nói ra”

“Và tôi e rằng cô sẽ phải làm thế_ hoặc là nhận lấy hậu quả,” Ilios cảnh báo nàng lạnh lẽo đáng sợ.

Lizzie thở ra chậm chạp. Ý của chàng là rằng nàng sẽ phải ngủ cùng giường với chàng trừ phi nàng đưa ra một lí do vững chắc như thép là tại sao nàng không làm. Lí do của nàng có thể là rất chắc chắn, nhưng can đảm của nàng đương nhiên là không. Trong tất cả những tình huống không mong đợi mà nàng đã có thể đối mặt, thì cái này là cái tồi tệ nhất trong số chúng. Nàng giờ ở trong một vị trí mà nàng phải tự bảo vệ mình khỏi những khao khát của chính mình với một người đàn ông mà không hề muốn nàng bằng cách tiết lộ cái khao khát đó với anh ta. Nó là phương tiện duy nhất của nàng để bảo vệ mình khỏi thứ đó.

Nàng chưa bao giờ cảm thấy ngượng ngùng và dễ bị tổn thương hơn thế, nhưng sự thật là nàng cần sự giúp đỡ của Ilios để ngăn nàng khỏi làm cho tình huống này thậm chí còn tồi tệ hơn. Ngay khi chàng nhận biết được nàng cảm thấy thế nào, nàng biết chàng sẽ làm tất cả những bước cần thiết để đảm bảo sự cám dỗ này sẽ được lấy ra khỏi nàng ngay. Những tình huống tuyệt vọng được cần đến những biện pháp mạnh mẽ, và chắc rằng không có biện pháp nào mạnh mẽ hơn là cái mà nàng sẽ phải dùng lúc này. Giống như người lính cứu hỏa xông vào trong lửa đang đe dọa phá hủy hết mọi thứ trên đường đi của nó, nàng sẽ phải tạo ra một cái chắn lửa bằng cách can nhắc thận trọng phá hủy đi cái phần tự vệ của chính mình với hy vọng rằng đang làm ra sự bảo vệ sau cùng của nàng khỏi bản thân mình.

“Nó không phải là sự khao khát của anh làm tôi lo lắng,” nàng nói một cách chân thật với chàng, cẩn thận nhấn mạnh vào từ “của anh”.

8. Chương 8

Sự thú nhận của Lizzie thật quá bất ngờ, quá thẳng thừng và thành thật một cách nghệt thờ, đến nỗi nó mất đến rất nhiều giây để Ilios có thể chấp nhận được một cách chính xác điều nàng nói.

Chàng nhìn nàng, ngắm nghía cái cách mà màu sắc đến và đi trên khuôn mặt nàng, nhìn thấy được cái vẻ méo mó đau khổ tối sầm đôi mắt nàng, và thứ gì đó xuất hiện bên trong chàng mà chàng không nhận ra.

Tại sao chàng không nói gì_ bất kì thứ gì? Lizzie lo lắng hỏi, thậm chí nó có là bác bỏ nàng.

Tuy nhiên, khi chàng nói thật chậm rãi, từ từ ra từng lời một.

“Có phải cô đang cố gắng nói với tôi rằng cô không muốn ngủ chung giường với tôi bởi vì cô muốn tôi?” chàng hỏi mà không tin nổi.

Cổ họng Lizzie thắt chặt đến nỗi nó là nàng đau đớn vì căng thẳng.

“Vâng. Đó là thế, tôi nghĩ là tôi như vậy. Tôi không quen cảm thấy ... đó là mong muốn... Tôi chưa bao giờ thật sự thèm khát bất kì ai trước giờ,” Nàng thú nhận, mặt đỏ bừng lên.

“Thèm khát?”

Giờ thì Lizzie có thể thấy rằng mình đang làm chàng bị sốc.

“Tôi xin lỗi!” nàng vội xin lỗi, “Tôi không muốn nó xảy ra, nhưng giờ thì anh có thể hiểu phải không, thật khó khăn thế nào mà? Tôi thật sự cố gắng không...không nghĩ đến nó, nhưng thỉnh thoảng nó lại áp đảo tôi. Tôi e rằng nếu chúng ta ngủ chung một giường, vậy...À, ý tôi là tôi biết rằng anh không muốn bất kì thứ gì xảy ra giữa chúng ta. Tôi không muốn phải nói ra bất kì thứ gì”

Nàng nở một nụ cười vụn vụn, trong lúc đó Ilios lắng nghe nàng với một cảm xúc không thể tin nổi và hoài nghi tăng dần.

“Một phụ nữ sẽ làm thế nào?” Lizzie tiếp tục một cách tự ti. “Nhưng ít nhất thì giờ này anh đã biết, tôi có thể tin tưởng dựa vào anh để... để giúp tôi... để đảm bảo rằng_ thôi được, rằng không có gì xảy ra”

Ilios khó có thể tin vào tai của mình. Có phải nàng thật sự đứng đó và nói với chàng rằng nàng sẽ không ngủ trên giường chàng bởi vì nàng e sợ rằng sự cảm dỗ về thể xác của sự gần gũi với chàng sẽ quá nhiều làm nàng không thể tự kiểm soát nổi? Có phải nàng thật sự nghĩ rằng chàng là loại đàn ông mà sẽ cho phép phụ nữ đóng vai trò là kẻ đi săn trong cuộc săn đuổi về tình dục sao? Ngay lập tức Ilios ước gì chàng đã không dùng phép ẩn dụ như thế, bởi vì nó đã như thế nào đấy hoặc có gì đó đã gây ra vài hình ảnh rất gợi dục thật sự đã phá vỡ hàng rào để xâm nhập vào trí tưởng tượng của chàng_ những hình ảnh mà đã chính xác gây ra những tác động lên chàng ngược lại với điều mà chàng cho rằng Lizzie đã mong sự thú nhận của nàng sẽ có được.

Đầu nàng cúi xuống, Lizzie thừa nhận “Tôi biết là anh chắc chắn sẽ sốc. Tôi cũng sốc nữa mà. Đó là một phần lí do tại sao tôi không muốn đồng ý với việc kết hôn”

“Vậy cô đã biết từ trước?” Ilios thách thức nàng.

Lizzie nuốt xuống cục đau khổ chẹn ngang cổ họng nàng. Tôi biết vào cái phút tôi gặp anh, nàng có thể nói thế. Nhưng đương nhiên là nàng không được nói.

“Tôi đã biết rằng có thứ gì đó...” nàng nói cẩn thận. “Nhưng tôi đã nghĩ là nó sẽ qua thôi”

“Và nó không qua à?”

Nàng lắc đầu. “Tôi đã nghĩ rằng tôi có thể chiến đấu chống lại nó, rằng nó sẽ như chiến đấu lại các chương ngại mà tôi phải vượt qua khi cha mẹ tôi mất, và tôi sẽ làm được, chỉ là ngay lúc này, sau đêm nay và rượu sâm-banh, tôi đã không nghĩ...”

“Vậy là nó chỉ có đêm nay thôi cô không muốn ngủ trên giường tôi?”

“Không, nó không phải chỉ là đêm nay”

“Vậy nó cũng không phải là sâm-banh chứ?”

Lizzie không thể nói. Nàng không thể nhìn vào chàng, và nàng cũng không thể chạy trốn khỏi chàng được. Tất cả mà nàng có thể làm là chỉ đơn giản lắc đầu.

“Tôi sẽ là nói dối nếu tôi nói rằng tôi chưa từng được đề nghị quan hệ tình dục bởi phụ nữ trước đây, và tôi sẽ là nói dối hơn nữa nếu tôi nói rằng tôi cũng hoan nghênh hay thích thú cái kinh nghiệm đó” Ilios nói thô lỗ. “Về phần tôi, tôi là một người đàn ông mà nắm giữ cuộc đi săn của mình, người mà thích chọn phụ nữ mình muốn và thuyết phục cô ấy_ chứ không phải theo cách nào khác cả”

Lizzie ngẩng đầu lên. “ Tôi không đề nghị quan hệ tình dục với anh,” nàng phản đối dữ dội. “Tôi chỉ đang cố gắng giải thích_ để cảnh báo anh.” Khi chàng không trả lời gì thì nàng tiếp tục quả quyết, “Tôi có thể ngủ trong phòng ngủ khách, và sau đó vào sáng mai...”

Ilios lắc đầu.

“Không. Giờ tôi nhận ra được tình huống cô có thể hoàn toàn được đảm bảo rằng cô cứ an tâm để nó cho tôi đi bước đi đúng đắn để xử lí nó. Đó là những thứ cô muốn đúng không? Để tôi chịu trách nhiệm giải quyết tình huống này?”

“Vâng,” Lizzie buộc phải đồng ý.

“Tốt. Tôi có vài việc phải làm_ kiểm tra dự toán_ và vài e-mail phải gửi đi. Vậy sao cô không tự nhiên như ở nhà ở trong cái phòng ngủ giờ là của cô và thôi lo lắng đi? Đây là nhiệm vụ của một người chồng là bảo vệ vợ mình đúng không?” Toàn bộ dáng vẻ của Ilios là thô bạo và cho thấy rằng chàng không còn cảm thấy có vấn đề nào đáng thảo luận nữa cả.

“Tôi không phải vợ của anh_ và dù sao đi nữa, rất nhiều phụ nữ sẽ chấp nhận lấy ngoại lệ cho ý kiến rằng họ có thể cần được bảo vệ đây” Lizzie cảm thấy một thôi thúc muốn làm rõ ra.

“Đây là Hy Lạp” Ilios vững vàng nói với nàng. “Và cô cũng lo lắng một cách không cần thiết và tưởng tượng ra những vấn đề mà không hề tồn tại”

Nếu nàng đã đi ngủ lúc này, với bất kì may mắn nào đó thì nàng sẽ ngủ trước khi Ilios vào ngủ cùng nàng. Trong tất cả các khả năng đó là lí do chàng phải thức khuya để làm một số việc, Lizzie nhận ra thế, khi nàng nhặt áo khoác lên và gặt đầu về đã hiểu những gì chàng đã nói.

Phòng ngủ của Ilios rộng gấp 2 lần phòng ngủ khách, với cả phòng tắm lẫn phòng ướm dính kèm với nó. Không phải Lizzie cho phép mình bỏ ra chút thời gian nhiều hơn là cần thiết trong phòng tắm hiện đại này, với sàn và tường bằng đá vôi, và cái bồn tắm giống hình một cái tô khổng lồ.

Cái giường, như Ilios đã bảo nàng, là rất lớn_ rộng đủ, chắc chắn, cho cả 2 cha mẹ và ít nhất là 4 đứa con, rộng đủ cho 2 người lớn ngủ hoàn toàn cách biệt. Thậm chí là vậy, Lizzie cũng nhìn vào cái ghế sofa rộng lớn ở phía bên kia của phòng ngủ và khi đó, vẫn quần quanh mình chiếc khăn tắm, nàng bước đến đó. Lần lượt từng cái một nàng mang cái gối của nó đến bên giường, nơi nàng đặt chúng là tỉ mỉ ngay đúng chính giữa của tấm phủ cotton và lựa màu xám nhạt không một nếp gấp.

Đó! Điều đó nên ngăn nàng, tránh cho nàng khỏi làm bất kì điều gì ngu ngốc trong giấc ngủ.

Giờ mọi thứ nàng phải làm là tìm ra bộ pyjamas bằng cotton mà nàng đã mang theo từ nhà mình.

Mười phút sau, đã mặc xong cái áo thun và quần ngắn, Lizzie lôi ra bộ đồ giường và chui vào ‘nửa’ của mình.

Ilios xoa tay lên mặt để giảm bớt mệt mỏi và sau đó nhìn vào đồng hồ. Gần 2 giờ sáng. Lizzie chắc đã ngủ say lúc này rồi. Chàng thật sự cần làm việc này sao? Một giọng nói bên trong đùa cợt chàng. Sau cùng thì, chàng hoàn toàn có khả năng đảm bảo rằng không có gì xảy ra mà chàng không muốn nó xảy ra. Có phải không? Hay có lẽ, dựa vào sức mạnh của mình chàng sẽ tránh được việc tham gia cùng nàng, chàng không chắc là chàng thích thế.

Chàng nhìn vào cái ghế sofa. Nếu đó là điều chàng đang cảm thấy thế nào, vậy thì chàng tốt hơn hết là không nên mạo hiểm, đúng không? Nhặt lên tấm vải cashmere đã bị quăng ra mà đã phủ lên một trong những chiếc ghế sofa, Ilios nằm xuống với nó phủ lên người chàng, cầm cái điều khiển để tắt các ngọn đèn.

Điều này đương nhiên không phải là thứ gì mà chàng dự tính được khi chàng quyết định rằng Lizzie sẽ làm một người vợ hờ hoàn hảo của mình, Ilios nghĩ một cách dứt khoát. Ngủ trên ghế sofa trong khi nàng thì chiếm lấy giường của chàng để mà bảo vệ nàng khỏi chính mình...

9. Chương 9

“Cà phê”

Đó là lời khẳng định chứ không phải là câu hỏi, và giọng đàn ông quen thuộc ám khói và không rõ đã đánh thức Lizzie đột ngột khỏi giấc ngủ.

Ilios, mặc một cái khăn tắm trắng quấn quanh và có mùi thanh tao của da thịt một người đàn ông và sạch sẽ, ẩm áp, đang đứng bên cạnh giường—phía giường bên nàng—đưa ra một cái cốc sứ rất xinh, rõ ràng là muốn nàng cầm lấy nó. Ngoan ngoãn Lizzie chiến đấu để tách ra khỏi cái kén ẩm áp của bộ đồ giường để ngồi dậy, vươn tay lấy cái cốc với một tay trong khi vẫn giữ bộ chăn giường ấn vào người bằng tay kia.

“Vậy, tôi vẫn không an toàn à?” Ilios kéo dài giọng, một vẻ rạng ngời của thứ gì đó nhích đến sự thích thú trong đôi mắt bằng vàng của đại bàng đã giữ lấy Lizzie như bị mê hoặc.

Chàng đang thật sự mỉm cười! Niềm vui sướng tràn qua nàng, làm cho nàng mỉm cười lại với chàng trước khi nàng có thể ngăn mình lại khi nàng cầm lấy cái cốc mà chàng đưa tới cho nàng. Đến khi nhớ lại cuộc nói chuyện tối hôm trước làm cho Lizzie rên thầm trong bụng, và nguyên rửa bất cứ thứ gì chịu trách nhiệm cho sự hấp tấp đại đột của nàng.

Không thể nói lại được với một câu trả lời nào có thể nghiền nát đối phương một cách thích hợp và chính chắn, nàng lảng tránh ánh mắt chàng, gần như làm sánh cà phê ra bộ drap giường và chăn gối khi nàng thấy cái gối dựa của ghế sofa nàng đã cẩn thận đặt vào đúng chỗ tối qua đã bay mất.

Mắt nàng mở to không tin nổi và khiển trách, nàng đổ tội Ilios, “Anh đã lấy những cái gối tựa đi”

“Tôi không còn lựa chọn nào khác. Tôi là người Hy Lạp! Tôi phải nghĩ đến việc nó sẽ gây ra tai tiếng gì cho tôi như một người đàn ông nếu Maria đến và thấy rằng cô ngăn mình ra một bên giường cách biệt với tôi.”

“Anh có thể nói với cô ấy rằng chúng ta đã cãi nhau”

“Tôi có thể,” Ilios đồng ý. “Nhưng có một câu nói là bạn không bao giờ được đi ngủ với cơn giận hay đi ngủ mà không có vợ bên cạnh. Maria là lớp người cũ, và cô ấy sẽ tin rằng cuộc cãi cọ càng căng thẳng bao nhiêu, thì đam mê để bù đắp cho nó càng lớn bấy nhiêu. Trong mắt của Maria một cuộc cãi nhau giữa đàn ông và vợ của mình có thể chỉ có một kết quả duy nhất—sự ra đời của một em bé sau 9 tháng nữa”

Lizzie giật mình thẫn và run rẩy thể hiện ra bên ngoài. Tại sao chàng lại nói thế? Chàng hẳn phải biết cái ảnh hưởng của nó tác động lên nàng sau những gì nàng đã nói cho chàng biết chứ. Nếu đây là cách chàng thuyết phục rằng nàng sẽ không phải nhượng bộ khao khát của mình dành cho chàng, vậy thì Lizzie không nghĩ là nó sẽ có hiệu quả tốt chút nào.

“Phải có điều gì đó mà anh có thể nói với Maria để làm cho cô ấy chấp nhận rằng chúng ta ngủ trong 2 phòng riêng biệt chứ—sau cùng thì, chúng ta vẫn chưa kết hôn mà.”

“Không, không có gì cả.” Ilios bảo nàng. “Cô phải biết ở Hy Lạp, đặc biệt là trong lĩnh vực này của Hy Lạp, thì nam tính của một người đàn ông là thứ gì đó anh ta phải chứng tỏ với tất cả những người biết anh ta để đạt được sự kính trọng của họ. Nó có nghĩa là trở thành ông chủ của gia đình mình. Không có một người đàn ông Hy Lạp nào mà công bố thừa nhận rằng những lợi thế trong quan hệ tình dục với vợ mình là không được chào đón.”

“Tôi không đề nghị là anh nói thế với cô ấy,” Lizzie thông báo với chàng một cách cảm phần.

Ilios cúi nhìn xuống giường. Không trang điểm, tóc nàng xõa xuống ôm bờ vai và một phần cơ thể nàng không được quần lại trong tấm chăn ra giường che phủ lấp ló đầu đó một cái áo thun tay ngắn quá cỡ, Lizzie không giống gì là một người đàn bà quyến rũ, gợi cảm. Vậy thì tại sao thân thể chàng bảo với chàng một cách chắc chắn rằng nàng là thế, và nó thật sự rất bị mê hoặc bởi nàng?

Lơ đãng liếc quanh phòng, Lizzie nhận ra vài thứ nàng đã không chú ý trước giờ_ bộ nệm giường ở phía bên kia của cái giường vẫn gọn gàng ban sơ như mới. Thực tế, là không hề được đụng vào.

Nàng quay sang nhìn Ilios như trách móc. “Anh không ngủ với tôi đúng không?”

Khi thấy mày chàng nhướng lên nàng vội vã sửa lại.

“Ý tôi là anh đã không ngủ trên cái giường này tối qua.”

“Không, tôi không”

“Vậy thì anh ngủ ở đâu?”

“Trên ghế sofa. Nó đã quá muộn khi tôi làm xong việc, và tôi không muốn quấy rầy cô. Cô xem, cô đã ngủ bên phía của tôi. Tôi có thể di chuyển cô trong khi cô đang ngủ_ mà đương nhiên không đánh thức cô dậy_ nhưng, dựa vào những gì cô đã nói với tôi, tôi không nghĩ nó sẽ là khôn ngoan để thử liều lĩnh làm cô thức dậy trong tay tôi và nghĩ rằng...”

“Rằng tôi đã tìm đến anh trong giấc ngủ của tôi?” Lizzie đoán.

“Thì đại loại là thế,” Ilios đồng ý cụt lủn. Những gì chàng định nói là chàng đã không muốn nàng bị thức dậy và nghĩ rằng chàng đã đáp lại khao khát của nàng và cũng ham muốn nàng. Không phải chàng định thừa nhận rằng cái suy nghĩ về việc ôm nàng trong vòng tay đã giằng vò thân thể chàng với một sự nhức nhối ham muốn dữ dội và hoang dã thế nào đối với nàng trong suốt mấy giờ đồng hồ dài chậm chạp trôi qua của đêm hôm qua đến nỗi chàng không thể nào ngủ được.

“Tôi đang nghĩ là có lẽ chúng ta chỉ nên đính hôn thôi. Không nên thật sự kết hôn. Và vậy thì_ à, anh có thể nói Maria rằng tôi không phải loại phụ nữ mà sẽ ngủ với người chồng mà trước khi anh ta trở thành chồng mình” Lizzie bảo Ilios.

“Tôi cần một người vợ, không phải là một vị hôn thê. Cô phải biết điều đó. Và hơn nữa, nó cũng đã quá muộn rồi”

“Quá muộn?” Tim của Lizzie bắt đầu đập mạnh nặng nề không thỏa mái “Ý anh là sao?”

“Chúng ta sẽ có một cái hẹn lúc 11h30 sáng nay với công chứng viên người mà đã sắp xếp toàn bộ giấy tờ cho đám cưới của chúng ta. Anh ta sẽ đồng hành với chúng ta đến tòa thị chính, vì thế những thủ tục có thể được làm xong lần cuối, và khi đó chúng ta có thể được gọi là đã kết hôn”

“Hôm nay? Quá sớm vậy? Nhưng chắc chắn là điều đó không thể chứ? Ý tôi là, nó phải mất thời gian lâu hơn thế để sắp xếp mọi thứ chứ?”

“Bình thường mà nói thì đúng, nhưng khi tôi giải thích với bạn bè của mình tại tòa thị chính rằng tôi không thể kiên nhẫn thế nào để chờ lấy được vợ, thì họ đã rất tử tế đẩy nhanh tiến độ cho chúng ta. Công ty xây dựng Manos hiện giờ đang hợp đồng làm vài sự tân trang lại cho những phần nào đó của thành phố, và chính quyền địa phương rất háng hái muốn công việc kết thúc trước tiến độ”

“Ý của anh là anh đã hối lộ họ để họ làm mọi thứ giúp chúng ta được mau chóng kết hôn?” Lizzie buộc tội chàng.

“Không, tôi không hề “hối lộ” họ, như cô nói” Sự giận dữ lóe lên trong ánh mắt của Ilios. “Tôi không dẫn dắt công việc kinh doanh của tôi bằng cách hối lộ_ Tôi đã nghĩ rằng tôi nói rõ với cô rồi. Tất cả những gì tôi làm là đồng ý làm những gì tôi có thể để đảm bảo hợp đồng được hoàn thành trước thời hạn và với tiêu chuẩn cao nhất. Là thứ mà tôi luôn duy trì. Chúng tôi luôn có động đất ở đây. Nên luôn luôn rất quan trọng khi tính nó vào trong dự án xây dựng, mặc dù là có một số ít những nhà thầu cẩn thận đã cố làm cầu

thả qua loa. Giờ, tôi sẽ đi mặc đồ trong lúc đó thì cô sẽ uống hết café, và sau đó tôi sẽ để cô lại yên ổn để cô mặc quần áo.”

Yên ổn? Làm sao nó có thể cho nàng có được bất kì sự yên ổn xa xăm nào lúc này được khi đã gặp Ilios rồi? Lizzie tự bảo mình một cách dứt khoát sau 1 tiếng sau, khi nàng đứng trước phòng thay đồ mà hiện giờ nàng đang dùng chung với người chồng tương lai của mình, để nghiên cứu hình ảnh của chính mình.

Nàng đang mặc một cái đầm len trắng mờ với cái váy phồng và đi cùng cái áo khoác ngắn gọn gàng hợp màu với nó_ bộ gần nhất mà nàng có thể tìm thấy giữa đống đồ mới của mình mà trông không có chút nào giống “cô dâu”. Không phải là đây là một đám cưới đúng đắn, hay nàng là một cô dâu nghiêm túc, đương nhiên rồi. Nàng phải nhớ điều đó. Nàng khó mà có thể quên được đúng không? Nó là một cú sốc để biết được là họ sẽ kết hôn rất nhanh, nhưng nàng nghi ngờ rằng nàng nên đoán ra rằng Ilios sẽ không muốn lãng phí thời gian để đưa kế hoạch của chàng thành hành động thực tiễn.

Nàng bước ra tới cửa. Có một cảm xúc lạ lẫm khi biết rằng lần tới nàng nhìn hình ảnh của mình trong gương này nàng sẽ không còn là Lizzie Wareham nữa. Nàng sẽ là bà Ilios Manos.

10. Chương 10

“Hãy nhớ rằng cô đã đồng ý làm thế này,” Ilios cảnh báo Lizzie khi họ đứng cạnh nhau trên bậc thềm dẫn lên tòa thị chính.

Người công chứng viên của Ilios, người đã cùng với bọn họ suốt thời gian xảy ra buổi lễ đơn giản của một người đàn ông và vợ của họ được công nhận, đang đứng lặng lẽ lùi lại khi Ilios nắm lấy cánh tay nàng.

Không tin tưởng bản thân để trả lời, Lizzie gật đầu và cố gượng nở một nụ cười nhanh mím chặt. Tất cả mọi thứ đều nói với chính nàng rằng đó không phải là cuộc hôn nhân thật, không phải là một đám cưới đúng nghĩa, cũng không phải Ilios là chồng thật của nàng_ thì nó vẫn còn là một giây phút khủng khiếp khi họ đứng bên cạnh nhau trước những nhân viên làm chứng nhận kết hôn cho họ và bên trong đầu nàng nàng nhìn thấy được cái nhà thờ nhỏ trong làng nơi nàng đã từng lớn lên, và nàng mặc đồ trắng, có cha nàng đứng bên cạnh đầy tự hào, mẹ nàng thì nhặng lên với cái váy của nàng và các em gái nàng thì cười khúc khích, Ilios ngẩng nhìn họ và cũng mỉm cười, và nàng đã cảm thấy một cảm giác đau nhức muốn khóc của sự mất mát đánh mạnh vào ngay tim mình.

“Đến đi” Ilios dịu dàng.

Mặt trời đang tỏa sáng, hong khô những vĩa hè vẫn còn ẩm ướt từ cơn mưa đã rơi xuống khi họ bước vào trong tòa nhà, và cơn gió nhẹ thổi qua hơi lạnh. Mùa hè, với cái nóng của nó, thì vẫn còn rất nhiều tuần nữa mới đến, và lần đầu tiên từ khi nàng đồng ý kết hôn với Ilios, Lizzie ao ước tuyệt vọng cho những tuần đó trôi qua thật nhanh, để nàng sẽ được tự do về nhà với gia đình mình. Nó có cảm giác thật sai trái, thật đơn độc khi kết hôn mà không có họ_ thậm chí là một cuộc hôn nhân giả vờ_ và nàng đau đớn nhớ lại thời thơ ấu và nỗi nhớ nhà cùng các em gái và cặp cháu trai sinh đôi của mình.

Mặt trời tỏa sáng rực rỡ trên chiếc nhẫn cưới mới nhất của nàng. Nàng phải ngừng cảm giác hối tiếc cho bản thân và nhớ lại tại sao nàng đồng ý kết hôn với Ilios, nàng tự nói với chính mình_ tại sao nàng lại kết hôn với chàng. Chàng vẫn còn ôm khủy tay của nàng, một cặp cô dâu-chú rể rất ân cần_ không nghi ngờ gì là để mang lại lợi ích cho người công chứng người mà giờ chàng đang nói tiếng Hy Lạp với anh ta. Cả hai người họ đều nhìn nàng, cuộc nói chuyện của họ có đề cập đến nàng, nhắc nhở nàng rằng mình đang ở nước ngoài trong một đất nước xa lạ và rất, rất đơn độc.

Cái áp lực của cái ôm của Ilios trên cánh tay nàng đã thúc nàng đứng gần hơn vào chàng, như thể... như thể chàng đã cảm nhận được những gì nàng đang cảm thấy và muốn trấn an nàng_ như là một người chồng thật sẽ làm. Điều đó, đương nhiên là rất lố bịch. Cho dù chàng đã đoán ra được nàng cảm thấy thế nào thì chàng khó mà quan tâm đến, không đúng sao? Nàng có thể cảm thấy ngón cái của chàng xoa nhẹ lên da nàng qua cái áo khoác. Chàng có thể đã quá quen với việc mơn trớn những người tình của mình đến nỗi

chàng đã thậm chí không nhận ra việc chàng đang làm, Lizzie nghĩ một cách gắt gỏng, khi nàng cố phớt lờ đi cái tác động của việc mơn trớn lơ đãng đang gây ra cho cơ thể mình. Chàng quay lại phía nàng, mỉm cười ấm áp với nàng__ một nụ cười giả dối, đương nhiên là để cho các khan giả của chàng xem rồi.

“Tha thứ cho bọn anh đã nói tiếng Hy Lạp, agapi mou,” chàng bảo với nàng. “Bọn anh chỉ đang thảo luận vài chuyện công việc thôi. Nhưng bây giờ, Nikos, tôi đang mất hết kiên nhẫn nóng lòng muốn đưa người vợ xinh đẹp của mình đi ăn trưa để kỉ niệm rồi đây”

Người công chứng viên chẳng bao lâu đã đi mất, và Ilios nắm tay nàng đưa trở lại cái xe hơi của chàng.

Lizzie đã cho rằng Ilios sẽ đưa nàng thẳng về căn hộ, và để nàng ở đó để đi đến văn phòng của chàng, nhưng thay vì thế chàng lại đỗ xe vào một nơi sang trọng bên ngoài một nhà hàng rất thanh nhã.

“Tôi không nghĩ là anh lại nghiêm túc về buổi lễ kỉ niệm của chúng ta” Lizzie nói.

“Tôi không có__ nhưng chúng ta vẫn phải ăn mà” chàng phản bác chỉ rõ, trước khi ra khỏi xe và vòng qua cửa xe phía nàng để mở cửa cho nàng.

Họ có thể là không công khai kỉ niệm lễ cưới của mình, nhưng ánh mắt hăm hở của người chủ nhà hàng mà đã chào hỏi Ilios thật ấm áp khi họ vừa đến đã chú ý thấy thứ gì đó__ có lẽ, cái nhẫn cưới mới của nàng chẳng? Lizzie nhận biết. Tim nàng chìm xuống khi anh ta tiến đến bàn của họ, với một nụ cười rạng rỡ và một chai sâm-banh. Đương nhiên nàng không thể xúc phạm anh ta bằng cách từ chối sự tử tế đó, nhưng thậm chí là thế nàng cũng không thể ngăn mình liếc qua Ilios khi những cái ly của họ đều được rót đầy chất lỏng sủi bọt ấy.

Nàng lại ước rằng mình đã không làm thế khi chàng nâng ly của mình về phía ly của nàng và dịu dàng, và đầy ý nghĩa. “Vì chúng ta”

“Vì chúng ta” Lizzie lặp lại yếu ớt, nhanh chóng nhấp lấy ngụm của mình để che giấu đi sự thật rằng tay nàng đang run rẩy. Nàng không được trách mình quá nhiều cho cái phản ứng đó, Lizzie cố an ủi mình. Sau tất cả một cuộc kết hôn, thậm chí là một cuộc kết hôn giả vờ, thì cũng đều gây ra một vài tác động lên cảm xúc của một người__ cũng như là một người đàn ông như Ilios sẽ gây ra một tác động lên nhận thức của một phụ nữ đến sự ham muốn tình dục của cô ấy.

Việc nâng cốc chúc mừng không phải là chúc mừng họ thành đôi, và nàng chắc rằng sự cố ý nhấn mạnh mà Ilios đã nói là có ý riêng nhắc nhở nàng rằng chàng đang nâng cốc chúc mừng họ theo từng cá nhân riêng biệt chứ không phải là chúc họ như một cặp mới chính thức gắn kết với nhau.

Nàng nhận thấy rằng thậm chí nàng đã đói ngấu thì những cảm xúc của nàng giờ đây cũng quá khuấy động để nàng có thể cảm thấy ngon miệng với những món ăn tuyệt ngon này. Tuyệt vọng mong muốn có thứ gì đó xao lãng nàng khỏi những nhận thức không mong muốn đang lớn dần lên, mà không cần biết nó phi lí đến mức nào, sự thật rằng nàng và Ilios đã kết hôn đã gây ra bên trong nàng một cảm xúc không mong đợi của việc tận tụy với chàng__ một loại nhu cầu sâu sắc của nữ giới về sự bảo vệ đã vươn đến chàng và gắn kết những tổn thương về cảm xúc đã gây ra trong đời chàng__Lizzie liếc quanh nhà hàng.

Sự chú ý của nàng tập trung vào một nhóm thuộc gia đình đang ngồi ở một cái bàn khác. Cặp cha mẹ, một bà mẹ trẻ xinh đẹp có mái tóc đen và một người cha có vẻ ngoài rất gia trưởng đang mỉm cười, đang đi cùng với 3 đứa con: một cậu con trai nhỏ có vẻ hơi lớn tuổi hơn cặp sinh đôi cháu nàng, một bé gái mà Lizzie đoán là phải khoảng 4 tuổi, và rõ ràng là một em bé đang nằm trong cái nôi đặt cho xe hơi đang được đem vô đặt ngay bàn. Mặc dù các đứa bé không hề cùng chung giới tính, thì mối quan hệ giữa chúng cũng nhắc nàng nhớ đến thời thơ ấu của mình. Cậu bé nhỏ có vẻ mặt nghiêm túc và rõ ràng rất tự hào về sự nhiều tuổi hơn của mình, đang nhìn cô em gái bé bỏng và đứa bé nhất với cặp mắt anh cả, trong khi đó thì cô bé này thì người vào cái cỗ xe nôi, thì thăm với đứa bé nhỏ trong đó. Qua đầu của chúng thì cha mẹ chúng đang trao nhau nụ cười dịu dàng và có vẻ buồn cười với điều đó.

Hấp tấp Lizzie cầm lấy ly sâm banh của mình, và cố gắng để nuốt xuống một cảm xúc đau đớn nghẹn ngào đang hình thành trong cổ của nàng. Không phải vì bản thân mình__ nàng và các em gái đã có kinh nghiệm về loại tình yêu ấy trong gia đình của mình rồi. Không, nỗi buồn và cơn đau của nàng là cho những đứa trẻ khác kia__những đứa con trai của Ilios.

Trước khi nàng có thể thay đổi suy nghĩ thì nàng đã hỏi Ilios, “Anh có chắc là không còn cách nào khác để anh và anh họ mình có thể hàn gắn được những hàng rào đã bị phá vỡ giữa hai người và làm cho mối quan hệ của cả hai hạnh phúc vui vẻ hơn không?”

“Nếu đó là một cách quanh co để cố nói với tôi rằng cô đang lo lắng để đem cuộc hôn nhân của chúng ta kết thúc càng nhanh càng tốt, thì_”

“Không, không phải như thế,” Lizzie ngăn chàng lại. “Đó là những đứa trẻ_ các con anh,” nàng nhấn mạnh, khi nàng thấy Ilios cau mày nhìn đến cái bàn mà nàng đang quan sát.

Ép người tì vào bàn, nàng hỏi chàng một cách lạnh lẽ, “Anh đã từng nghĩ về việc chuyện gì sẽ xảy ra với chúng nếu có bất kì chuyện gì xảy ra cho anh chưa? Chúng không có ai_không cha, không mẹ, rõ ràng là cũng không có cả gia đình nữa Ilios. Không có ai trong đời cho chúng cảm giác của sự an toàn và liên tục và...và... Chúng sẽ không có ai kể cho nghe về lịch sử của chúng, không ai kể cho chúng nghe về anh. Tôi biết rằng về mặt tài chính thì chúng được bảo vệ, nhưng như đó không đủ. Chúng vẫn cô đơn khủng khiếp”

Ilios nhìn xuống đĩa của mình. Nàng đã chọc giận chàng rồi, Lizzie nghĩ thế, và không nghi ngờ gì là chàng sẽ nói với nàng rằng tương lai của các con trai chàng không là việc của nàng.

Khi chàng ngẩng đầu lên và nhìn nàng Lizzie cảm thấy thật không thể đo được những gì chàng đang nghĩ chỉ bằng những biểu hiện nhăn nhó trên vẻ mặt chàng.

“Vậy cô nghĩ rằng tôi nên_ đây là cụm từ mà cô dùng phải không?_ “vá lại hàng rào” với anh họ tôi vì thế trong một tình huống có thể xảy ra cho tôi thì theo di chúc của tôi hẳn ta sẽ mở rộng vòng tay và trái tim hẳn ra cho các con trai tôi và trở thành người cha thứ hai của chúng?”

Với cách nói như thế, làm cho những gì nàng vừa nói nghe như một thứ gì đó trong một bộ phim ủy mị, Lizzie thừa nhận là vậy.

“Gia đình là quan trọng.” Nàng vẫn khẳng khái.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi làm như cô đề nghị và các con tôi sẽ bị kết thúc trong nhục nhã và giày xéo bởi anh họ tôi, như chính tôi đã bị? Chuyện gì xảy ra nếu hẳn ta lạm dụng niềm tin tôi đặt vào hẳn chỉ vì lợi ích về tài chính của hẳn thôi?”

“Đó chính là những gì tôi muốn nói về việc xem xét đến cái khả năng anh có thể hàn gắn được với anh ta hay không đấy” Lizzie tự bảo vệ mình. “Bây giờ, trước khi nó quá muộn”

“Tôi hiểu. Tôi đã hiểu rồi tôi hòa giải với anh họ tôi và cô nhanh chóng thoát khỏi cam kết và thương lượng mà cô rõ ràng đang mong muốn nuốt lời phải không?”

“Không! Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng ở lại cuộc hôn nhân này bao lâu cũng được mà”

Ilios nhướn lông mày lên im lặng mà vẫn không nhằm đi đâu được cái vẻ chế giễu thắc mắc ấy, và sau đó hỏi nàng thật dịu dàng, “Bao lâu cũng được?”

Lizzie cảm thấy như chân nàng bị chon vào một chỗ. Mặc kệ cảm giác ngượng ngập của chính mình, nàng nói mạnh mẽ với chàng, “Tôi biết hoàn toàn rõ những gì mình đang cố nói. Tôi không cố gắng để nuốt lời không thực hiện những thỏa thuận của chúng ta. Nếu tôi làm thế thì anh với cái quyền đứng đắn của mình sẽ đòi lại số tiền mà anh đã đưa cho tôi_tiền mà tôi cần để đảm bảo về tài chính cho gia đình của mình. Tôi biết anh đã nói rằng anh không tin vào tình yêu, nhưng từ chối bảo vệ cảm xúc của các con trai anh mà chúng thật sự cần...” nàng ngập ngừng, và sau đó quyết định mặc kệ sự lo lắng của mình về cơn giận dữ của chàng. Nếu nàng là chiến sĩ bảo vệ các con trai chàng thì nàng phải làm thế mà không suy nghĩ về vị trí của chính mình. “Chắc chắn là anh không thể muốn chúng phải chịu đựng thời thơ ấu như anh chứ?”

Ilios nhìn vào nàng trong im lặng, trong khi nàng thì muốn nín thở_ chờ đợi sự đáp trả của chàng.

Rồi nó đến, nó vừa bất ngờ và vừa nham hiểm.

“Rõ ràng là sâm banh không chỉ khơi gợi những cảm dỗ về tình dục với cơ thể tôi, mà nó còn khơi gợi cảm dỗ nói ra những lời thẳng thắn nữa”

“Những gì tôi nói không có liên quan gì đến việc uống sâm banh của tôi cả” nàng nói dữ dội.

“Không? Vậy những từ trong *vino veritas* (sự thật về rượu vang) không có ý nghĩa gì với cô à?”

Về rượu thì có đúng sự thật. Nhưng đó không phải là sâm banh đã gây ra việc giảm ức chế của nàng. Nó là việc nhìn thấy cái gia đình nhỏ bé hạnh phúc kia. Chỉ bằng cách nào đó Lizzie không nghĩ rằng Ilios sẽ tin nàng—dù cho nàng cố gắng bao nhiêu để sửa lại sự phiến dịch của chàng cho tình huống này.

Hàn gấn rạng nứt với anh họ chàng? Ilios quyết liệt nghĩ lại cái cách mà Tino đã cố tình giầy vò chàng khi còn nhỏ—cái cách mà hắn đã chế giễu chàng bằng cách chỉ ra rằng hắn có mẹ, dì và cậu và các anh em họ, trong khi đó thì mẹ của Ilios ghét bỏ chàng nhiều đến nỗi đã bỏ rơi chàng. Đương nhiên Tino cũng có cây thập giá để mang trên vai của mình. Ông của họ không bao giờ để hắn quên được rằng cha hắn đã chết như một kẻ khiếp nhục.

Theo như ông của họ thì những hậu duệ nam phải tiếp tục kế thừa vận mệnh của Manos: sở hữu Villa Manos, và miếng đất nó được xây dựng trên đó, và tiếp tục kế truyền lịch sử hào hùng của họ. Không có gì và không ai khác quan trọng hơn.

Nhưng Lizzie cũng đã đúng một ý ở điểm này. Không có ai là bất tử, và nếu chàng chết trước khi các con chàng lớn đủ để tự lo cho cuộc sống của chúng thì sẽ có rất nhiều con kền kền đang chờ đợi để mổ lấy miếng thịt yếu đuối của quyền thừa kế của chúng.

Chàng và Lizzie nhìn vào nhân sinh và thế giới từ những góc nhìn khác nhau. Nàng tin mãnh liệt vào sức mạnh của tình yêu, của gia đình và tư cách cha mẹ. Chàng thì không. Khi buộc phải làm thế này nàng đã đặt các em mình lên trước, và mọi lời nàng nói về họ đều thể hiện rằng nàng sẽ làm bất kì thứ gì và mọi thứ mà nàng có thể để bảo vệ và che chở cho họ. Cũng như nàng sẽ làm thế với các con mình, nàng có nên trở thành một bà mẹ không? Ilios nhăn mày. Điều đó không thống nhất với niềm tin của chàng về giới nữ của nàng. Chàng có thể nhìn nhận rằng Lizzie có thể là một ngoại lệ hiếm gặp. Nhưng vậy thì sao chứ?

Cái vấn đề là ngay lúc bắt đầu đã có quá nhiều thứ trong các phản ứng của chàng đối với Lizzie Wareham, Ilios thừa nhận, nhớ lại rằng chàng đã tự hỏi mình cùng câu hỏi đó khi chàng bị ép phải thừa nhận rằng chàng đã có ý thức về tình dục với nàng—ý thức tình dục về nàng và bị khơi gợi bởi sự hiện diện của nàng. Chàng đã không có một giải thích hợp lí nào cho cái cách nàng làm cho chàng nghĩ và cảm nhận, và cố tìm ra một lí do thích hợp nào đó cho cái việc gia tăng nhận thức của chàng về cái tác động mà nàng đã gây ra cho chàng và khao khát của chàng để có thể dẹp tan nó đi.

Và vẫn thế, dù cho chàng muốn buộc ý chí của mình vào cái nhận thức của chàng nhiều bao nhiêu đi nữa, thì cơ thể chàng vẫn từ chối chấp nhận nó. Thực tế là hoàn toàn đối lập. Con đau nhức nhối đã giầy vò chàng đến mức lóe sáng lên khỏi cái sự tăm tối hiện diện để đến một tiếng la hét phản đối cướp bóc bấn loạn. Hoàn toàn chống lại những gì chàng đã tin tưởng là chàng biết về mình, sự thú nhận của nàng về việc khao khát chàng đã làm tăng thêm sự khao khát của chàng chứ không phải là phá hủy nó. Làm tăng nó lên, nâng cao nó, và làm cho chàng muốn nàng với một mức độ đột ngột và mãnh liệt điên cuồng mà chàng chưa bao giờ trải qua trước đây.

Ilios nhìn cái ly sâm banh đã vơi đi một nửa của Lizzie, và sau đó nhìn vào chai vang vẫn còn trong xô đá. Nhắc nó lên chàng bảo với nàng, “Cô tốt hơn là nên uống cho hết nó đi, nếu không thì chúng ta sẽ phạm tội với Spiros—và tôi không muốn kết thúc bằng cách vĩnh viễn không bao giờ có thể đặt được một bàn nào ở đây nữa đâu”

Lizzie lắc đầu.

“Tôi đã uống một ly đầy rồi,” nàng nhắc nhở chàng.

“Và hai ly có thể biến suy nghĩ của cô trở thành một sự thèm khát không thể kiểm soát nổi đối với thân thể của tôi và có cả một tập catôlô đầy đầy những thứ cô muốn làm với nó đúng không?” chàng chế nhạo.

Trước khi Lizzie có thể phát biểu một câu đáp trả chí mạng thích hợp thì chàng đã tiếp tục dễ dàng, khi chàng rót đầy vào ly của nàng, “Với tôi thì nó có vẻ là cách tốt nhất để dập tắt những tò mò tình dục của cô là thỏa mãn nó”

Cái quái gì làm chàng nói như thế vậy? Ilios phản đối mình một cách mạnh mẽ. Nhưng đương nhiên chàng đã biết câu trả lời. Lizzie không phải là người duy nhất đang chiến đấu với sự khao khát mà nàng không hề

muốn. Có lẽ những gì chàng đề nghị là cách tốt nhất cho cả hai người bọn họ có thể gạt bỏ được nhu cầu mà cả hai đều không mong muốn có.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Có phải nàng bị ảo giác hay là Ilios thật sự đề nghị...? Không, nàng chắc là đã tưởng tượng ra thôi.

“Có... có phải đó là một lời đề nghị?” nàng xoay sở một cách khó khăn để hỏi Ilios, với hy vọng rằng giọng nói đã đề nghị đó là không hề có.

Chỉ có nàng bị điếng hồn hoàn toàn khi nghe câu trả lời của chàng.

“Nếu cô muốn nó như thế”

Có phải nàng đã nghe? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Có phải Ilios thật sự gợi ý rằng chàng muốn nàng? Về thể xác? Nhục dục? Trên giường?

Lizzie từ chối trả lời chàng. Nàng chỉ đơn giản là không dám.

Nàng không thích cái cách Ilios đang nhìn nàng. Và nàng đương nhiên không thích cái cách mà cái nhìn đó gây ra một cơn sóng nhỏ của sự phấn khích đến choáng váng và một sự khao khát xông lên suốt cơ thể nàng, nhưng những người hâm mộ tuổi teen xông lên tới một thần tượng của mình, quên mất thực tế hay nguy hiểm. Nàng cũng không thích cách mà nàng đột ngột và khuất phục ham muốn nhìn vào miệng của Ilios và hình ảnh...Nàng có thể khó mà thở nổi, chỉ đủ để nghĩ_ ít nhất là không phải bất kì thứ gì mà không liên quan đến việc tiến đến sát gần và riêng biệt với Ilios và phát hiện ra cái môi dưới đầy đặn đó có ý nghĩa như nó có vẻ vậy không. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng chạm nó bằng những đầu ngón tay của mình, nếm nó bằng lưỡi của mình, khám phá nó và...

Trong sự tuyệt vọng Lizzie nuốt lấy thứ mà nàng đã hy vọng sẽ là một nụ hôn sâu băng lạnh. Nàng dĩ nhiên cần thứ gì đó thấm ướt xuống cơn nóng thúc tình đang ôm trọn lấy nàng. Ilios vẫn đang nhìn nàng_ nhìn nàng như thể chàng biết hết mọi thứ nàng đang nghĩ và mọi thứ nàng đang cảm thấy. Không, nàng không thích cái nhìn này và tất cả những gì mà nó đề nghị chút nào hết. Lizzie hít lấy một hơi thở run run khi lương tâm của nàng đang thúc mạnh vào nàng. Thôi, được rồi, nàng có thích nó_ nhưng nàng không thích cái chuyện là nàng thích nó.

Sự thật là, Lizzie nhận ra sau 10 phút, khi Ilios mở cửa xe ra cho nàng, chính là dù nàng đau nhức bởi cái kinh nghiệm được làm tình với Ilios, và hăng hái khi nàng khám phá và đánh giá mọi chút từ chàng, thì nàng vẫn còn là phụ nữ đủ để muốn chàng làm một hành động trước và cho nàng thấy rằng chàng ham muốn nàng cũng rất nhiều nếu không muốn nói là còn hơn cả nàng ham muốn chàng nữa. Nàng cần phải biết được sự khao khát của chàng dành cho nàng. Nàng cần phải cảm thấy rằng chàng muốn nàng quá nhiều đến nỗi chàng không thể nào từ chối được cái ham muốn ấy. Chỉ khi đó nàng mới thật sự có thể cho phép mình thả lỏng niềm khao khát của mình dành cho chàng. Và đương nhiên điều đó sẽ không bao giờ xảy ra_đúng không?

Nhưng chuyện gì nào nó có thể xảy ra được? Ilios có thể đúng, và cách tốt nhất cho nàng vượt qua khao khát đang giày vò mình chính là để nàng lên giường với chàng. Một cơn phấn khích nóng bỏng đã mạnh qua người nàng. Nàng là một phụ nữ, nàng tự nhắc nhở mình_ và sau cùng nàng đã 27 tuổi_ chứ không phải là một thiếu nữ. Nàng biết rất rõ cái tình huống này là gì và nàng không thể khẳng định bất kì thứ gì khác. Có phải nàng thật sự muốn quay về nhà mà không hề có sự trải nghiệm mà Ilios đã đề nghị nàng chỉ vì nàng quá hoảng sợ và muốn được tán tỉnh? Sau này nhiều năm nữa, nàng sẽ không quay đầu lại nhìn đây hối tiếc hay thậm chí là cảm thấy thật tội tệ trong rất nhiều năm, vì những gì mà nàng đã không làm chứ? Sau cùng, nó là an toàn hoàn hảo và nàng cũng thế. Cho dù nàng có đang yêu đương với Ilios và nghĩ rằng bằng cách nào đó sẽ có quan hệ tình dục với chàng_ làm tình với chàng_ nó cũng sẽ không làm thay đổi chàng và làm cho chàng yêu nàng đến quên tất cả mọi thứ được.

Không, nó là thuần khiết về sự khao khát tình dục. Nó chỉ trả lời, khám phá, thỏa mãn cái nhu cầu đang nhức nhối, lớn dần lên bên trong nàng từ lần đầu gặp gỡ thôi. Không có ai trừ hai người nàng cần biết rằng nàng đã nhanh chóng vượt qua vai trò nàng đã đóng cho chính mình sau cái chết của cha mẹ nàng_ cái vai mà có nghĩa rằng nàng phải luôn có trách nhiệm là một người chị cả, làm gương sáng bằng những cách hành xử của mình để nàng có thể đặt gia đình vào một chuẩn mực và dẫn dắt những đứa em của mình. Ở

đây, bên cạnh Ilios, nó sẽ an toàn cho nàng được trải nghiệm làm những điều mà trong cuộc sống thật của mình nàng có thể không bao giờ được làm__ một háo hức nhục dục, đáp lại những thèm khát của nàng và của người bạn tình của nàng, mà không phải suy nghĩ về bất kì thứ gì hay bất kì ai khác.

Những điều có hại gì có thể xảy ra được? Nếu nó xảy ra thì nó sẽ là chỉ xảy ra một lần, đó là tất cả__ một cuộc phiêu lưu nhục dục đầy phấn khích, trên người. Nếu Ilios lặp lại lời đề nghị của chàng, liệu nàng sẽ đủ can đảm để làm những điều mà nàng biết là nàng khao khát làm chứ? Hay nàng sẽ là một kẻ yếu bóng vía để trải qua suốt quãng đời còn lại của mình trong sự hối tiếc vì đã ngại ngần?

11. Chương 11

Họ đã quay trở lại tòa nhà của tập đoàn Manos trong im lặng, và cũng trong sự im lặng đó họ bước ra khỏi xe và đi đến thang máy nơi họ đang đứng lúc này__ bên ngoài của cửa căn hộ, trong khi Ilios mở khóa.

“Cái gì thế này?” Lizzie tò mò hỏi, gần như quên mất lí do nàng không thể nói từ lúc sớm, rồi cúi xuống nhặt lên một chuỗi hạt nhỏ màu xanh đang nằm trên sàn nhà bên trong cánh cửa.

“Maria rõ ràng là đã vào trong nhà, và cũng rõ ràng là cô ấy đã biết hôm nay là ngày đám cưới của chúng ta” Ilios trả lời, cầm lấy cái chuỗi hạt từ tay nàng và đặt nó lại xuống sàn nhà. “Nó có nghĩa là để tránh tà ma nhòm ngó__ một truyền thống của người Hy Lạp có liên quan đến những người có thứ gì đó để bảo vệ và làm như thể có ý nghĩa là tặng quà cho một trong số họ. Maria rõ ràng là tán thành hôn nhân của chúng ta, và bằng cách để lại thứ này nhằm bảo vệ nó và chúng ta khỏi những điều xấu”

Lizzie gật đầu. Nàng chắc phải đi thay ra bộ đồ len màu trắng và áo khoác để mặc thứ gì đó ít cao cấp hơn, nhưng nàng đã suy xét rằng bất kì chuyển động nào đến phòng ngủ với tư cách của nàng lúc này cũng có thể bị Ilios suy diễn sai lầm.

“Ai đã thiết kế khu vườn vậy? thay vì thế nàng hỏi chàng. “Tôi cũng chưa ra ngoài đó, nhưng__”

“Tôi đã thiết kế nó đấy. Hoặc ít ra là tôi đã một yếu tố nào đó của khu vườn của Villa Manos và đem nó sang đây”

Trong khi họ đang nói chuyện họ đã bước tới phòng khách.

“Tôi liệu có an toàn không nếu tôi đề nghị mời cô đi dạo một vòng quanh khu vườn?” Ilios hỏi

Có phải là chàng thật sự nghĩ rằng nàng sẽ đắm bỏ vào vòng tay chàng không vậy hả? Chàng đang cho rằng nàng sẽ làm tất cả việc nhảy xổ vào đó à? Nàng không thể, Lizzie biết. Không thể nào làm mà không biết được rằng chàng cũng khao khát nàng như thế.

Lizzie tự hỏi chàng đang thật sự nghĩ gì__và cảm thấy gì. Có phải là chàng đã có ý như chàng nói trong nhà hàng không, hay chàng chỉ đơn giản là cười nhạo nàng? Thậm chí tệ hơn, có phải chàng thật sự đang nghĩ về việc đưa nàng lên giường và sau đó quyết định suy nghĩ thật kỹ là không bận tâm? Có lẽ nàng đã hiểu lầm những gì chàng nói, hoặc đã quá coi nó là nghiêm trọng, và giờ chàng đang rút lui khỏi cuộc nói chuyện đó bởi chàng đã không hề có ý đó. Gương mặt Lizzie nóng bừng bởi cái suy nghĩ ấy.

“Nếu cô không ngại tôi nói như thế, nếu cô thích đi xem khu vườn cô có thể sẽ nghĩ đến việc thay đồ trước tiên đấy, thay thứ gì đó ít...”

Âm thanh giọng nói của Ilios đã lôi sự chú ý của nàng trở lại những gì chàng đang nói, và Lizzie lấy hết can đảm dẹp hết những cảm giác lẩn lộn của nàng sang một bên và thay vì đó tập trung vào thực tế.

“Thứ gì đó ít trắng hơn?” nàng hỏi một cách thông minh. Nàng từ chối sử dụng từ “cô dâu”, với tất cả những ngụ ý của nó.

Ilios chỉ gật đầu.

“Xem này, tôi có vài cái e-mail cần phải gửi, vì thế tại sao cô không đi thay đồ đi? Đi bao lâu cũng được. Không cần phải vội đâu.”

Nếu Ilios mà thật sự biết được nàng cảm thấy bất tiện thế nào, cả về bộ quần áo và về câu nói nàng muốn thay nó ra, làm mình dễ chịu hơn, thì hẳn chàng đã không nói quá thẳng thắn, Lizzie thừa nhận sau nhiều phút, khi nàng đứng bên dưới vòi sen trong phòng tắm của phòng ngủ chính. Không như nàng tưởng tượng chàng có thể đã biết nàng đang cảm thấy thế nào. Thật sự chàng có lẽ chỉ đơn giản muốn nàng tránh đi. Càng nghĩ nhiều về nó thì nàng càng nghĩ rằng nàng đã có vài suy nghĩ ngu ngốc về việc chàng gợi ý rằng chàng muốn nàng.

Nàng tắm thật nhanh, dùng loại dầu tắm nàng ưa thích nhất của hiệu Jo Malone, và nhận ra rằng chai dầu đã hết sạch. Dầu tắm Jo Malone là thứ gì đó mà nàng không định sẽ có thể dùng nó thêm nữa. Cả gia đình nàng sẽ bắt đầu dùng thứ gì đó an toàn và thích hợp cho hai cậu bé sinh đôi nữa. Mỉm cười với mình, Lizzie bước ra khỏi vòi sen, lau khô nhanh và sau đó quấn cái khăn tắm thành một cái xà-rông quanh người mình. Tháo cái khăn quấn đầu để giữ khô tóc ra, nàng mở cửa của phòng thay đồ và bước vào chỉ gần như được nửa bước chân, thì mắt nàng mở to sững sốt khi nàng thấy Ilios đang mở tủ đồ của chàng. Giống như nàng, chàng rõ ràng là cũng vừa mới tắm xong__ chỉ có khăn tắm quấn quanh phần dưới hông và dài xuống nửa đùi.

Nàng kêu lên “Ồ!” rất nhẹ, nghe như bị bóp nghẹt nhưng điều đó cũng để lộ ra giống như tư thế chộp cái khăn tắm lên bảo vệ cơ thể của nàng. “Tôi cứ nghĩ là anh nói anh sẽ bận gửi e-mail,” đó là tất cả những gì nàng có thể nghĩ ra để nói.

“Tôi đổi ý và quyết định phải đi tắm cái đã” Chàng sẽ không nói cho nàng biết rằng cơn đau nhức mà nàng đã gây ra cho cơ thể chàng đã làm cho chàng không thể làm được bất kì thứ gì hơn là phải từ bỏ để đi tắm nước lạnh cho tỉnh táo.

Chàng chắc là đã dùng phòng của khách__ đương nhiên, đó là lí do tại sao chàng lại ở đây lúc này, tìm kiếm quần áo của mình.

“Tôi sẽ... tôi sẽ chờ trong phòng tắm đến khi...đến khi anh xong”

Có phải là nàng thật sự có một giọng nói khàn đặc, đầy căng thẳng không vậy?

“Vậy thì ra cô không hề bị áp đảo chút nào bởi cái sự thèm khát đối với tôi nhỉ?”

Tại sao nàng lại đi kể cho chàng về việc có liên quan đến chuyện rằng nàng có thể là người mất tự chủ vì sự thèm khát tình dục nhỉ? Cả câu đùa và tính hài hước của nàng đã trở nên bị kéo căng đến mức không thể chịu nổi.

“Tôi sẽ nói với cô điều này...” Giọng của Ilios bị chặn lại bởi cánh cửa của tủ đồ mà chàng đã mở ra chen giữa họ, và Lizize phải căng tai lên để nghe những gì chàng đang nói. Tự động nàng bước đến phía chàng thêm vài bước, để nàng có thể nghe được rõ hơn.

Chàng sẽ nói gì với nàng?

“Thay vì nói với tôi về sự khao khát của cô đối với tôi, thì tại sao cô lại không đến đây và thể hiện cho tôi xem?”

Cánh cửa bật đóng lại. Ilios đứng quá gần nàng__hoặc là nàng đã đứng quá gần chàng. Nhưng thậm chí khi nàng quyết định lùi lại thì tay phải của chàng đã tóm vào cái khăn tắm của nàng và kéo nó thật mạnh.

Nàng sẽ phải làm gì bây giờ? Nếu nàng đứng yên thì nàng sẽ phải ở tình thế nguy hiểm là sẽ tuột mất khăn tắm của nàng, và nếu nàng di chuyển thì nó sẽ phải là đi tới, tới phía chàng, và đó sẽ có nghĩa...

“Không có gì để nói à?”

Nàng đã đến gần sát tựa vào chàng, và tay chàng không kẹp vào khăn của nàng nữa. Thay vào đó nó vuốt lên cánh tay trần của nàng và phủ lên vai nàng, sải đến cổ của nàng, xoa lên mặt nàng. Một tay, và sau đó là cả hai.

“Rất tốt, vậy, tại sao tôi lại không làm thế thay cô nhỉ?”

Chàng kết thúc câu nói trong một tiếng thì thầm, gần như ấn những từ vào trên môi nàng bằng môi của chàng_đôi môi trơn láng và nóng hổi và thành thạo lấu lỉnh khi chúng di chuyển chậm chạp lên môi nàng, ngừng lại, nhấc ra để nàng thở hổn hển trong một hơi thở run rẩy. Những ngón tay của chàng nhẹ nhàng lướt trên làn da của khuôn mặt nàng, và sau đó chàng lại hôn trở lại nàng, chậm chạp và kéo dài, mỗi giây của cái vuốt ve của chàng nó chứa cả một thế giới khoái lạc, trao cho và sau đó lấy đi. Một sự khoái lạc gợi tình trên người, giày vò và không thể nào tin nổi, không có gì nhiều hơn những nụ hôn phớt nhẹ cả nhưng cùng lúc đó cảm giác nhục cảm quá sâu đậm đến nỗi nó chuyển nàng sang một thế giới hoàn toàn mới mẻ.

Mỗi lần chàng hôn và sau đó rút lui thì Lizzie càng nhích tới gần hơn, đòi hỏi nhiều hơn. Tay nàng đưa lên mặt chàng.

“Em đã muốn làm điều này từ giây phút đầu tiên em nhìn thấy anh rồi,” nàng thở không nổi thừa nhận, vuốt ve làn da chàng bằng những ngón tay của nàng, miệt mài theo hình dáng của những mũi cơ láng mịn nằm bên dưới da thịt nóng hổi, đôi mắt nàng tối sẫm và nóng rực với những gì nàng cảm nhận.

“Chỉ vậy thôi? Không có gì nữa sao?”

Giọng Ilios mềm mại và ấm áp, kích thích dục tình của nàng như mái tóc mềm như lụa màu đen sơn lên cơ thể nàng. Những lời của chàng, với sự mời mọc cảm dỗ của chúng, làm cho nàng run rẩy khe khẽ mãnh liệt của khao khát của chính nàng.

“Có lẽ, không phải thế này phải không?” chàng gợi ý, trượt tay chàng quanh cái cổ của nàng và hôn lên đôi vai trần, mỗi lần di chuyển đôi môi chàng đều để lại một cơn bão lửa run rẩy của hoan lạc.

“Hoặc thế này?” Lưỡi chàng đánh vào da thịt nhạy cảm đằng sau dải tai của nàng, làm nàng run lên thấy rõ và bám dính vào chàng như thể da thịt của nàng là không có xương và dễ uốn đến nỗi nàng có thể tan chảy vào chàng. Nàng ham muốn chàng quá nhiều_ điều đó làm nó thật khó để chịu đựng hơn nữa khi chàng ngừng hôn nàng và thả nàng ra.

Chỉ vậy đó thôi sao? Chàng sẽ để mặc nàng như thế này ư? Đau nhức quá đỗi vì chàng đến nỗi_

“Đến đây,” chàng bảo. “Anh sẽ chỉ cho em khu vườn”

Khu vườn? Lúc này? Nàng không muốn khu vườn. Nàng muốn chàng. Nhưng Ilios đã vươn tay ra và kéo nàng đi theo chàng khi chàng tiến ra đến cửa.

Họ đã ăn trưa và trở về khá muộn, và giờ thì nó đã gần tối. Những ngọn đèn được khéo léo đặt trong khu vườn thấp sáng mờ ảo, chuyển nó thành một không gian thấp đầy những hình ảnh ảo diệu. Ngôi đền bị tàn phá được nhấn mạnh in bóng lên bầu trời đêm, hàng cột cây dây leo đang mắc lưới tạo thành những ánh sáng nhỏ như những ngôi sao.

“Nó trông thật xinh đẹp,” Lizzie thừa nhận một cách lơ đãng, vẫn còn choáng váng vì những nụ hôn của chàng, và vẫn còn không mặc gì ngoài tấm khăn quấn quanh người. Nó là sự thật về khu vườn, nhưng giờ họ đang ở trong phòng ngủ có một cái giường thật lớn, và ngay lúc này những gì nàng muốn là được nằm trên giường đó với Ilios, mà không có gì xuất hiện giữa họ, hoặc xuất hiện giữa nàng và nhu cầu khẩn thiết đang gia tăng muốn khám phá mọi nơi trên người chàng.

Ilios rõ ràng là không cảm thấy như vậy, bởi vì chàng đang dẫn nàng đi xuống một lối đi nhỏ êm ái, những viên gạch lát đường mát lạnh bên dưới bàn chân trần của nàng. Những bức tường vươn lên bảo vệ khu vườn làm cho nó ấm áp dễ chịu, và phía trên họ là bầu trời đêm lấp lánh những ngôi sao như những viên kim cương trên màn đêm như nhung, về lấp lánh của chúng phản chiếu xuống hồ bơi.

Nó sẽ thế cả đêm như những thứ này là các vị thần bước xuống từ thế giới Olympus để hòa lẫn vào với người trần cả đàn ông_ và đàn bà, Lizzie nghĩ thế nhớ lại vài câu chuyện thần thoại Hy Lạp có liên quan đến những người phụ nữ trần thế bị làm cho có thai bởi những vị thần đẹp trai. Nàng ngừng lại chạm vào những chiếc lá của cây ô-liu nhỏ trồng ở trong một cái chậu.

“Ô-liu và nho. Thức ăn và đồ uống” Ilios thì thầm.

“Thức ăn của thần thánh và rượu tiên” Lizzie thăm thì lại.

Họ đã tiến đến một bên hồ bơi, và khi nàng quay lại nhìn đám tàn tích Ilios đã trên nàng và nói

“Anh nghĩ chúng ta có thể bỏ qua những thứ này, phải không?”

Lizzie hít lấy hơi thở khi chàng giật mạnh đột ngột cái khăn tắm của nàng, nhưng sự ngượng ngập mà nàng nghĩ sẽ có đã biến mất—tan chảy đi, nàng nghĩ là thế, trong sức nóng đang chảy tràn qua nàng khi ánh mắt chàng lướt lên khắp nơi trên người nàng, cứ như thể chàng thật sự đang mơn trớn vuốt ve nàng vậy.

Chuyện gì đang xảy ra cho nàng vậy? Nàng với người đàn ông làm cho nàng cảm thấy như thể không có người đàn ông nào đã từng làm nàng cảm thấy như thế trước đây, và nó là thứ cảm giác kì diệu nhất, đầy nhục cảm tuyệt vời nhất và phần khích nhất mà nàng từng có. Việc nhận thức được sự khỏa thân của mình đã thật sự mang lại cho nàng một niềm hoan lạc đến rùng mình, làm nàng muốn kéo dài sự ẩm áp kích thích của ánh mắt Ilios. Nàng ngấm nhìn khi chàng kéo tuột cái khăn tắm của mình, tim nàng đập thình thịch với một trạng thái dữ dội cực điểm của nữ giới khi nàng chờ đợi chàng ôm lấy nàng trong cánh tay của chàng.

Thay vì thế thì chàng lao xuống nước, làm tung tóe nước lên cách hồ vài feet trước khi quay lại gơ tay ra cho nàng.

“Nhảy đi. Nước ấm lắm”

Bọn họ sẽ bơi à?

Lizzie hít một hơi thật sâu và nhảy xuống.

Ilios vòng tay qua ôm lấy nàng. Họ đang đứng sát bên nhau, nước chỉ che phủ tới ngực nàng. Nó vỗ vào ngực nàng, một cái vỗ ẩm áp lên đôi núm nhạy cảm của nàng và giữa hai chân nàng, cũng kích thích như một cái vuốt ve êm dịu của một người tình đang mơn trớn nàng. Tay của Ilios vuốt lên da nàng, chuyển động của chàng làm rung động làn nước đến nỗi nó cảm giác như rằng chàng và nước là một. Chàng đã hoàn toàn nắm giữ khao khát của nàng, khơi dậy nó, thúc ép nó, đổ tràn nàng với niềm khoái cảm và sau đó thì lấy nó đi khỏi nàng. Cơ thể nàng là một bình chứa tự nguyện, được đổ đầy bằng những hoan lạc mà chàng đang trao cho nàng. Cảm giác của hơi thở của chàng lên da nàng làm cho nàng phải thốt lên khe khẽ, ngửa cổ ra cho cái vuốt ve đó khi nàng đang ưỡn người cho chàng sở hữu. Nàng là của chàng để chàng làm bất kì thứ gì chàng thích—để trao cho nàng tất cả những vui thích nhục dục mà chàng đang trao.

Lizzie nhắm mắt dưới sự tấn công dữ dội của sự đau đón ngọt ngào của nhu cầu đang lớn dần, mở mắt ra thật nhanh khi Ilios nằm ngửa trôi lững lờ, kéo lấy nàng theo để nàng nằm lên trên người chàng, được chàng đỡ bên dưới, cơ thể nàng ép sát vào cơ thể chàng, mỗi inch trên da nàng đều nhận thức rõ được mỗi inch trên da chàng, chỗ nào họ chạm vào và chỗ nào không.

Chàng đập nước thật mạnh, hai tay chàng lướt xuống lưng nàng và sau đó chậm chậm vuốt lên, gãi nhẹ vào da nàng bằng những đầu ngón tay, di chuyển dần xuống thấp hơn mỗi lần ve vuốt.

Lizzie cố nín thở chống lại cơn run rẩy của sự ham muốn của nàng. Chỉ khi chàng kết thúc việc mơn trớn qua hông nàng để ôm trọn lấy cặp mông của nàng là lúc nàng thở phào ra một hơi run rẩy nhẹ nhõm. Giờ đây, cuối cùng, dựa vào ham muốn của mình nàng đã có thể cảm thấy của chàng, cứng ngắc lên với những cơ bắp và sự cương cứng, áp nó lên người nàng khi Ilios ấn nàng ép vào người chàng.

Bên trong nàng sức nóng của sự khao khát của chính nàng dường như đang tan chảy ra da thịt nàng, làm nó mềm đi và lan tỏa ra. Cơ thể nàng chuyển động bên dưới tay chàng và chúng kẹp nàng thật chặt. Nó không thể xảy ra như thế này, không có bất kì như cầu cho bất kì thứ gì khác hơn là sự thỏa mãn cái thứ bị dồn ép mà giờ đang nghiền nát lấy nàng, nhưng nó là thế. Tất những gì nàng có thể nghĩ—tất cả nàng muốn—là sự thỏa mãn khi có được một cú đâm mạnh thật sâu của chàng vào trong người nàng.

Ilios giống như một vị thần trong thần thoại, Lizzie choáng váng nghĩ. Sự vuốt ve của chàng làm cho hiện thực và lí trí biến mất và thay thế chúng bằng một sự điên cuồng ham muốn cổ xưa nhất và không ngớt của con người. Cái nhu cầu chàng khơi dậy trong nàng đang chiếm giữ nàng và điều khiển nàng, đến nỗi tất cả những điều nàng muốn là quần mình quanh người chàng.

Họ đã bơi đến cuối của hồ, nơi mà có nước đang đổ xuống từ đỉnh của một gờ đá qua một miệng hang mở rộng được chiếu sáng bằng một thứ ánh sáng nhẹ đã biến nước trở thành một màu xanh thẫm.

Khi Ilios thả lỏng nàng ra khỏi cơ thể và đứng dậy thì Lizzie có thể thấy rằng nước ở đây sâu hơn. Nước từ trong hồ chảy xuống cơ thể chàng, và ánh mắt của Lizzie nhìn theo mỗi giọt nước một cách đói khát.

“Cái gì?” Ilios hỏi nhìn theo ánh mắt nàng. “Em muốn làm gì với nó? Thế này nhé?”

Chàng vươn tới và nắm lấy eo nàng, cúi xuống hôn lần lên xương đòn và xuống giữa hai bầu ngực của nàng—những nụ hôn nhẹ nhàng, kéo dài đồng hành cùng với những chuyển động uốn cong của cái lưỡi chàng quần vào da thịt ướt đầm của nàng, làm nàng muốn cháy lên với khao khát làm như thế với chàng. Tay chàng thả xuống đùi nàng. Lizzie rên một tiếng rên khe khẽ và nó trở thành một tiếng hỗn hển của sự khoái lạc hành hạ nàng khi Ilios bắt đầu hôn lên vòng ngực đỏ xuống của nàng, và sau đó vòng quanh núm vú đau nhức của nàng thật chặt bằng đầu lưỡi của chàng.

Nhịp đập rộn ràng nặng nề của cơ thể nhúc nhối đã hạ xuống dưới cơ thể nàng để đạt đến một nhịp độ thật nhanh. Nàng tựa vào vòng tay của Ilios, đùi nàng tách ra. Để đáp lại chàng dùng lưỡi mút núm vú nàng, và sau đó ngậm nó giữa môi chàng. Ham muốn hơn nữa, Lizzie ép đẩy sát vào chàng, chào đón sức nóng của tay chàng giữa hai chân nàng, thút thít rên rỉ với sự thỏa mãn khi những ngón tay của chàng tìm thấy sự ẩm ướt của nàng, thân thể nàng gào thét đòi hỏi được giải phóng khẩn cấp và ngay lập tức.

Nhưng thay vì thế Ilios nâng nàng lên khỏi mặt nước và đặt nàng xuống bên cạnh hồ bơi, sau đó bước lên tham gia cùng nàng. Tim của Lizzie đập thình thịch. Thân thể nàng cong lên thất vọng vì sự cắt ngang và sự vuốt ve mang đến thỏa mãn đã bị lấy đi.

Nàng hướng đến phía chàng, khao khát thể hiện cho chàng nàng cảm thấy thế nào, ôm lấy khuôn mặt chàng như chàng đã ôm lấy mặt nàng lúc trước, và sau đó hôn chàng dữ dội và cuồng nhiệt, cong người vào người chàng. Cánh tay chàng siết chặt vòng quanh nàng và chàng hôn trở lại nàng.

“Chúng ta cần phải vào lại trong nhà” chàng bảo nàng. Giọng chàng đậm đặc khao khát mà nàng đã chia sẻ cho chàng khi chàng dìu nàng đến phòng ngủ.

“Em biết” nàng thì thầm lại. “Nhưng em không muốn để anh đi. Em muốn anh quá nhiều.” Nàng hôn chàng lần nữa, tay nàng đặt trên cơ thể chàng, cơ thể của nàng thì bốc hỏa với tất cả những điều nàng đang cảm nhận.

Bằng cách nào đó, giữa những nụ hôn đầy đam mê dâng cao, họ cũng xoay sở đến được phòng ngủ, lúc này Lizzie quần chặt cánh tay nàng quanh người Ilios và hôn chàng, nếm lấy môi chàng bằng môi của nàng. Nàng vuốt ve đôi tay lên vai và lưng của chàng, đốt lửa vào chính sự khuấy động của nàng bằng mỗi cái vuốt ve khi cảm xúc của nàng tham lam hút lấy sự khoái lạc của sự gần gũi xác thịt đó. Mỗi chút trên cơ thể chàng là của nàng để nàng khám phá và tận hưởng, và các ngón tay nàng ghi nhớ làn da trơn láng sau cổ chàng, mái tóc đen dày của chàng, hình dáng của đôi tai chàng, trong khi đó những cảm nhận của nàng ghi lại những đáp trả của chàng cho sự vuốt ve của nàng: cách chàng ngửa đầu ra sau trong vòng tay của nàng, âm thanh khoái lạc nho nhỏ và dày đặc chàng tạo ra khi nàng ve vuốt lên cái da mềm mại sau tai chàng, âm thanh gấp gáp của hơi thở chàng khi nàng hôn lên da thịt chàng. Những dấu ấn nhỏ trên chuyển phiếu lưu dài họ đang cùng nhau chia sẻ, mỗi cái đều được ghi nhận chân thành và ghép vào trong tim nàng.

Tim nàng? Nhưng điều đó sẽ có nghĩa là... Từ tiếng tim đập mạnh vì bị sốc của nàng nó đã dội lại lan tỏa khắp người nàng, đem đến từng phần trên cơ thể nàng và tâm trí nàng một cảnh báo—một lời nhắc nhở của sự lo âu và sợ hãi quất vào với sự hoài nghi. Chắc chắn chỉ có một lí do tại sao tim nàng lại có thể muốn ghi vào mỗi giây phút nàng gần gũi với Ilios? Nếu trái tim nàng là có liên quan, vậy thì cảm xúc của nàng cũng thế. Cảm xúc và Ilios là không hề và không thể lẫn lộn với nhau được. Chúng không tương hợp với nhau. Cũng như nàng và Ilios là không thể phù hợp được.

Lizzie quay sang chàng, nhưng trước khi nàng thậm chí có thể nghĩ ra những gì hợp lí để nói nhằm chấm dứt những thứ nàng biết là giờ sẽ đặt nàng vào trong những nguy hiểm của cảm xúc, thì Ilios đã xúc nàng lên, mang nàng đặt lên giường, và hôn nàng với những đam mê đến choáng váng khi chàng đặt nó lên trên nàng thì chàng đã ngay lập tức đánh thức niềm khao khát cấp bách trước đó của nàng.

Trong tiếng gào thét dữ dội làm nàng không thể nghe thấy được bất kì âm thanh nào khác nữa—không thể nghĩ về bất kì điều gì khác ngoài sự căng thẳng xác thịt đang lớn dần lên chiếm hữu toàn bộ cơ thể nàng.

Ép vào một bên trên người nàng, Ilios mơn trớn cơ thể nàng, kéo dài mỗi cái vuốt ve với một xúc cảm mãnh liệt tập trung bằng sự kích thích không thể chịu đựng nổi, buộc nàng phải vươn đến tìm kiếm chàng. Mỗi

chàng chải lên môi nàng, tay chàng chà xát lên cái vật nữ tính của nàng. Đầu lưỡi chàng tách môi nàng ra trong khi tay chàng thì tách đùi nàng.

Lizzie có thể cảm thấy được tim nàng nện liên hồi vào lồng ngực. Chồng một tay lên giường để đỡ lấy thân hình, Ilios ngẩng nhìn gương mặt nàng khi chàng ve vuốt nhẹ nhàng chậm chậm và đầy khao khát, cho đến khi nàng bắt lực mở rộng ra cho chàng, cong người lên thêm nhiều hơn nữa.

“Em muốn anh. Em muốn anh, Ilios. Bây giờ làm ơn đi”

Những lời nói của Lizzie, hỗn hển với một sự khát khao mãnh liệt, đâm thủng vào sự thèm khát nóng bỏng của Ilios, làm vang lên một lời cảnh báo bên trong chàng mà tự động thiết lập nên hàng rào bảo vệ của chính chàng. Chàng không có ý gì đảm bảo rằng sự vuốt ve hôn hít của họ sẽ được an toàn nữa. Từ những gì Lizzie nói với chàng chàng đã nghi ngờ nàng chẳng dùng bất kì một phương pháp tránh thai nào như một hành động tự động cả. Cái ý nghĩ về sức khỏe của cả hai sẽ bị ảnh hưởng bởi việc quan hệ tình dục là đã bị chàng ngay lập tức cho qua. Chàng không bao giờ làm bất kì điều gì liều lĩnh với sức khỏe tình dục của mình, và chàng cũng ngờ rằng Lizzie đã có đủ những kinh nghiệm tình dục trước đó để không phải liều lĩnh cho bản thân. Nhưng họ không hề bảo vệ để tránh việc có thai ngoài ý muốn, và điều đó có nghĩa là chàng nên ngừng lại ngay lúc này. Sau cùng, chàng đã có kế hoạch cho tương lai rồi và những đứa con sẽ tách bạch với chuyện này. Những đứa con của chàng con trai được bảo vệ khỏi những nỗi đau mà chàng đã biết khi còn là đứa trẻ nhỏ, bảo vệ chúng khỏi bất kì một bà mẹ nào mà có thể từ chối chúng hoặc khuất phục được chàng vì những đòi hỏi tham lam về tài chính của cô ta.

Các con của chàng, là những đứa trẻ mà theo Lizzie thì sẽ được hình thành trong một bầu không khí căn cỗi của phòng thí nghiệm và được mang thai bởi một phụ nữ mà chúng sẽ không bao giờ được biết, sẽ bị tước đi tình yêu thương.

“Ilios?”

Lizzie ngẩng lên và chạm vào khuôn mặt chàng, không hiểu được tại sao chàng không trả lời nàng, gõ những ngón tay lên suốt chiều dài của phần thân trên ướt đầm mồ hôi của chàng, lần xuống theo một đường hẹp của phần lông màu tối ngang qua cái bụng phẳng của chàng.

Cái nhìn thèm khát và ham muốn mê mải mà ánh trắng để lộ ra trên nét mặt của nàng thống trị toàn bộ khao khát mà Ilios đã cố kìm nén lại. Giống như ngọn lửa nuốt lấy cây gỗ khô nó phóng qua người chàng, áp đảo mọi thứ cản đường của nó, bao gồm cả lời cảnh báo bên trong của chàng. Cơ thể chàng di chuyển theo ý muốn của nó, tâm trí chàng hoàn toàn bất lực không thể kiểm soát được nhu cầu nữa. Và Lizzie vươn tới bên chàng, kéo chàng xuống người nàng, môi nàng hé mở với một khao khát mà chàng cũng có thể cảm nhận y như thể theo cách nàng chuyển động chào đón chàng giữa hai đùi nàng.

Cú quét đầu tiên nóng bỏng, ướt rượt và ngọt ngào của nàng vào cái của chàng đã mang hết những gì còn sót lại của sự tự chủ hoàn toàn như một cơn sóng thủy triều dâng lên đập tan lâu đài bằng cát trên bãi biển.

Chàng đã ở trong nàng, giữ lấy nàng, trao cho nàng khi họ bắt đầu sự dâng trào nhanh chóng leo lên đến sự bất tận. Trong suốt cuộc hành trình có một đôi lần khi khoái cảm quá mãnh liệt thúc bách, giống ngôi sao đang đi theo hành trình đến với mặt trăng, đến nỗi Lizzie đã gần như bị rối bởi muốn thoát ra khỏi chúng nhưng khi đó thì sự thôi thúc của cơ thể Ilios bên trong nàng đã nhắc nhở nàng về mục đích cao cả hơn, cái vận mệnh cuối cùng mà họ chia sẻ với nhau.

Nó đột nhiên xuất hiện một cơn chấn động mạnh mẽ bên trong cơ thể nàng đẩy nàng đến cực khoái, vừa khi nàng cảm thấy Ilios rung lắc dữ dội ôm lấy nàng và đổ đầy chất nóng bỏng của chàng vào trong người nàng.

Vào trong nàng sao? Giống như một con ruồi đáng bực mình, xâm phạm vào nơi yên bình tuyệt vời của buổi trưa mùa hè lười biếng, cả hai từ đó vang lên khuấy động trong đầu nàng, mặc kệ những nỗ lực của Lizzie nhằm đẩy chúng ra xa để nàng có thể tận hưởng niềm vui sướng điên cuồng dư vị ngọt ngào của cơn cực khoái đã tràn vào người nàng trong vòng tay của Ilios.

Họ không dùng bất kì biện pháp tránh thai nào. Nó có thể không phải là thật khi nói rằng quan hệ đứng sẽ làm ngăn khả năng mang thai, nhưng có lẽ nếu nàng ngồi dậy thay vì nằm ở đây... Sau cùng thì, nàng là

một người trưởng thành có trách nhiệm, vào không có nơi nào trong cuộc đời nàng dành cho một việc mang thai mà không lên kế hoạch.

Vậy tại sao, thay vì làm gì đó, hay thậm chí là nói gì đó, nàng chỉ nằm sát bên Ilios đầy sung sướng, tay nàng đặt trên ngực chàng, ghi nhận tiếng đập của con tim chàng đang dần trở lại bình thường? Những ngón tay nàng chơi đùa với chòm lông ướt đẫm mềm mại trên ngực chàng, và nàng tận hưởng sự sở hữu nam tính của cái chân chàng gác ngang qua chân nàng, như thể muốn giữ nàng gần với chàng giống như nàng cũng muốn chàng gần với nàng như thế.

Ilios chống người lên trên nàng, tay chàng đặt trên cổ nàng, những ngón tay chàng sải lên da nàng.

“Tốt chứ?” chàng hỏi

“Tuyệt như ở thiên đàng” Lizzie thành thật đáp lời. “Hoàn toàn là trên thiên đàng”

Ilios ôm nàng sát gần lại, mặc kệ giọng nói bên trong đang cảnh báo chàng rằng chàng mới làm một điều gì đó phá vỡ những nguyên tắc của mình, và chàng sẽ hối tiếc về một điều gì đó.

12. Chương 12

“Hôm nay tôi phải đến villa Manos, để gặp một trong số các nhà thầu, và tôi tự hỏi không biết em có muốn đi cùng với tôi không?”

Cái nhăn mày đột ngột theo sau lời mời của Ilios làm cho Lizzie nghĩ không biết chàng có phải đã nói mà không suy nghĩ và giờ đang hối hận vì đã làm thế hay không. Nhưng, đối mặt với viễn cảnh có thêm một ngày nữa cho mình, đi ngắm cảnh trong thành phố, khi nàng có thể thay vì đó là xem ngôi nhà mà có một lịch sử lỗi cuốn như thế này, nên nàng sẽ không hỏi Ilios rằng chàng có muốn rút lại lời mời hay không.

“Em rất thích,” nàng nói với chàng một cách thành thật. Sau cùng, nó không chỉ là Villa Manos là thứ nàng sẽ được xem một cách hoàn chỉnh. Nàng cũng sẽ được ở bên cạnh với Ilios. Tim nàng nhảy dựng lên khi cái suy nghĩ đó lấp đầy nàng với tội lỗi.

Nàng đã thật lo lắng khi thức dậy trong vòng tay của Ilios vào sáng sớm hôm sau sau khi họ đã làm tình_giờ là đã cách đây rất nhiều ngày. Nàng đã biết rằng nàng đã vượt qua rào cản ranh giới mà nàng chưa bao giờ có ý định vượt qua. Năm gối đầu lên ngực Ilios, lắng nghe hơi thở của chàng, Lizzie buộc phải thừa nhận với mình những gì nàng nhận ra từ sớm của buổi tối hôm ấy. Bằng cách nào đây cảm xúc đã trở nên vướng víu rối ren vào thứ mà nàng thật sự tin chỉ là một khao khát xác thịt đơn thuần. Và cái cảm xúc ấy là tình yêu. Một cảm xúc Ilios đã bảo với nàng rằng chàng không hề muốn có trong đời.

Nhưng nó đã ổn rồi, nàng đảm bảo với mình kiên quyết như thế lúc này. Sau cùng, nàng sẽ không nói cho chàng biết về tình yêu của mình là được rồi. Nàng sẽ không đề nghị nó ra với chàng. Nàng sẽ không làm bất kì điều gì khác bởi vì nó cả. Khi thời gian đến nàng sẽ vẫn đóng gói những gì thuộc về mình, xếp tình yêu đó vào trong một cái khăn giấy kỉ niệm, và mang nó đi cùng với nàng. Nó là của nàng, và nếu nàng ước ao bảo vệ nó và áp ủ nó, và mãi từ rày về sau sẽ lấy nó khỏi nơi nàng giấu kín nó để làm sống lại những kỉ niệm mà nàng đã có đó, vậy thì đó là việc của nàng_không phải sao? Nàng là người trưởng thành đủ để không cho phép nó xâm phạm vào thực tế của một mối quan hệ công việc, một cam kết công việc. Ilios đã trả tiền cho nàng_không phải để ngủ với chàng, đương nhiên rồi, mà là để kết hôn với chàng. Và làm thế nàng đã cho chàng một phương tiện để vượt hơn anh họ chàng, và ngăn cản hẳn gây khó khăn cho chàng và làm trì hoãn mong muốn của ông nội họ.

Chuyện quái gì khiến cho chàng đi hỏi Lizzie đi cùng với chàng thế? Ilios không biết__ hoặc thà là không biết, bởi chính những hiểu biết cho câu trả lời cho câu hỏi của chàng.

Cái đêm chàng mang nàng vào trong giường đã thay đổi hết mọi thứ giữa họ. Và nó cũng đã thay đổi cả chàng. Ilios biết rằng những ai mà có liên hệ với chàng, đều cho rằng chàng đòi hỏi và khó khăn, nhưng

những yêu sách chàng đòi hỏi ở những người khác, và những trông đợi của chàng dành cho họ, là không có gì so sánh được với những thứ chàng trông đợi ở chính mình.

Việc mang Lizzie vào giường là bước đầu tiên chàng phá vỡ nguyên tắc của mình, và nó thật tệ. Tuy nhiên, thậm chí rằng chàng đã biết họ đã không dùng biện pháp tránh thai mà chàng vẫn cứ tiếp tục_ và nó chính là việc thách thức nhất cái năng lực tri giác của chính chàng. Chàng có thể đã ngừng lại được. Tâm trí chàng đã cho chàng cảnh báo rằng nó đã có trao chàng cơ hội để ngừng lại. Nhưng chàng đã phớt lờ cảnh báo đó. Tại sao? Bởi vì ở điểm đó chàng đã quá bị khơi gợi không muốn ngừng lại ư? Chàng đã 36 tuổi, khốn kiếp, không phải là một đứa trẻ vị thành niên và chàng biết điều đó. Giờ nó là cái kiến thức ấy đang chà vào nơi thô ráp nhất bên trong đầu chàng. Giống như những viên đá mặt nhỏ xíu trong một chiếc giày, đòi hỏi sự chú ý, một câu hỏi cần một câu trả lời.

Tại sao? Khi chàng đã ý thức được những gì chàng đang làm và sự nguy hiểm mà chàng đang nhận lấy, và khi chàng có được cơ hội để ngừng lại, thì chàng lại không chịu làm thế? Tại sao chàng, thật sự, lại cố tình tiếp tục? Khi đã biết cái hậu quả có thể là gì? Cuộc đời chàng đã được lên kế hoạch_ con đường phía trước của chàng là sạch sẽ. Lizzie bị mang thai với đứa con của chàng không phải là một phần của kế hoạch đó, và cả đứa trẻ lẫn Lizzie đều không có bất kì chỗ nào trong tương lai của chàng.

Và bây giờ, khi đã chắc những gì chàng phải làm là tránh xa nàng ra, chàng lại đi mời nàng ra ngoài cả ngày với chàng.

Nó sẽ là cả thiên đường lẫn địa ngục khi ở cả ngày bên cạnh Ilios, Lizzie biết thế. Chuyện đã xảy ra trong tâm ý của nàng đang chiến đấu chống lại những gì đang xảy ra với nàng? Nàng sẽ vượt qua được, nàng đảm bảo với mình. Như chỉ hôm nay là nàng sẽ cho phép mình âm thầm sưởi ấm trong hạnh phúc nàng cảm thấy và niềm vui được bên cạnh chàng cả ngày. Âm thầm. Còn bề ngoài, đương nhiên là nàng phải cư xử với ngày hôm nay và Ilios chính xác theo cùng một cách mà nàng làm một cuộc hẹn với bất kì khách hàng nào mà nàng có thể có, đi xem ngôi nhà mà họ muốn nàng sửa lại phong cách cho họ. Được thôi, vậy thì Ilios sẽ không yêu cầu nàng sửa lại phong cách cho Villa Manos, và vì chính nàng nàng phải nhớ là tại sao chàng kết hôn với chàng. Và ngay khi Ilios tuyên bố là cuộc hôn nhân của họ đã đạt được mục đích của nó thì nàng sẽ lên đường về nhà, và cuộc hôn nhân của họ sẽ đi đến chấm hết.

Với ý nghĩ đó trong đầu, khi nàng bước vào phòng khách với chàng nửa giờ sau khi ăn sáng xong, nàng đã mặc “bộ đồng phục công việc” của mình là quần jean và một cái áo sơ mi tay ngắn màu trắng_ mặc dù cái quần jean mới là tách biệt với cái tủ đồ và nhà thiết kế Mrs Manos của nàng. Chúng vẫn vừa vặn với nàng một cách hoàn hảo như cái áo thun vậy. Nàng mang một cái áo khoác ngắn để che cánh tay.

Giống như nàng, Ilios cũng ăn mặc bình thường với quần jean. Khi chàng quay lưng lại phía nàng để đặt cái cốc café vào máy rửa chén Lizzie đã có một cảnh tượng tuyệt vời theo cái cách mà cái quần jean bó sát cơ bắp rắn chắc của mông chàng, và thật đáng xấu hổ nàng có thể cảm thấy tim mình đập mạnh khi ánh mắt nàng nhấn nhá trên người chàng lâu hơn là nó được phép. Của nàng? Nét quyến rũ cả cơ thể đàn ông? Từ khi nào? Nhưng Ilios không phải là một người đàn ông bình thường, đúng không? Chàng là người đàn ông mà nàng yêu. Và cái thôi thúc muốn đi đến bên chàng và tựa vào người chàng, hy vọng rằng chàng sẽ quay lại và ôm lấy nàng trong vòng tay, đã gần như áp đảo không chống nổi.

Nó không có ích gì rằng Ilios giờ sẽ đến bên giường sau khi nàng ngủ quên và thức dậy vào buổi sáng trước khi nàng thức dậy, rõ ràng rất đơn giản làm rõ rằng chàng không hề muốn một tái diễn lại sự thân mật mà họ đã có cùng nhau. Mặc dù có một điều tốt về sự phát hiện của nàng là nàng yêu chàng nên nàng giờ không cần phải sợ hãi phải vượt qua sự căm dỗ_ biết rằng nàng yêu chàng đã thay đổi hết mọi thứ. Nó có nghĩa rằng nàng sẽ không và có thể không phải mạo hiểm để Ilios nhận ra nàng cảm thấy thế nào.

Gắn một nụ cười tươi sáng, như công việc trên khuôn mặt, nàng hỏi Ilios theo cách chuyện trò, “Có phải là nội thất của Villas Manos cũng rập khuôn theo Villa Emo cũng như ngoại thất không?”

Đây là một vấn đề lạ lẫm khác mà chàng phải xử lí, Ilios thừa nhận. Sự việc rằng không phải một lần từ khi chàng mang nàng vào giường Lizzie đã không nhắc đến bất kì thứ gì về những việc đã xảy ra. Một ánh mắt cũng không chữ dùm nói là một câu. Bởi vì nàng thấy hối tiếc về chuyện đã xảy ra sao? Bởi vì những khao khát về xác thịt nàng dành cho chàng, một khi đã được thỏa mãn, thì liền tan biến mất rồi sao? Cả hai lựa chọn đó đều được chàng tiếp nhận, và đến giờ thì chàng đang cảm thấy chúng không vừa ý nữa_ rằng tình

huống giữa họ là không vừa ý chàng nữa. Nó để lại cho chàng cảm giác rằng còn một công việc giữa họ mà chưa làm xong, rằng chàng muốn...

Chàng muốn thế? Mang nàng trở lại giường và lặp lại hành động liều lĩnh ấy? Nhân đôi cơ hội làm cho nàng có thai? Đó thật sự là những điều chàng muốn sao? Tiếng tim chàng đập dữ dội trong lồng ngực đã làm chàng mất đi sự bảo vệ. Một sự nhận thức được chuyển có thể xảy ra đã gây ra một cảm xúc dâng tràn bên trong chàng, đó là tất cả. Không có gì khác. Điều cuối cùng chàng muốn là Lizzie sẽ mang thai đứa con chàng.

Ilios buộc mình phải chú ý vào câu hỏi của Lizzie.

“Có và không,” chàng trả lời. “Nó vừa giống và khác__ em sẽ phải tự mình đánh giá. Tuy nhiên, những gì tôi có thể nói cho em biết là về cấu trúc thì tổ tiên của tôi đã đi theo tỉ lệ kích thước của Palladio cho nội thất, cũng như là ông đã làm với ngoại thất, vì thế cái villa đi theo quan điểm của Palladio về tầm quan trọng của việc cân đối về mặt kiến trúc. Phía bên trong, khu vực phòng sinh hoạt định hình là hình vuông ở trung tâm theo truyền thống, trong đó có 6 phòng mà kích thước đều lặp lại theo rập khuôn với tiêu chuẩn của Palladio. Ví dụ, cả hai mặt của hành lang đi vào là 2 phòng rộng khoảng 16 feet Trevisan và dài 27 feet Trevisan” Chàng ngừng lại, lo rằng những gì chàng đang nói sẽ quá tầm hiểu biết của Lizzie, nhưng chàng có thể thấy từ biểu hiện của nàng rằng nàng theo kịp những gì chàng nói một cách hoàn hảo bình thường.

“Để tạo thành một tỉ lệ 6/10,” nàng đồng ý. “Con số hoàn hảo của kiến trúc thời Phục Hưng. Em đã đọc những lời giới thiệu so sánh các công trình của Palladio như là âm nhạc được đóng băng, bởi vì ông áp dụng sự cân xứng mà Pythagoras đã nói để làm ra sự kết hợp những nốt nhạc để rơi vào tai của con người một cách hòa hợp.”

Ilios trao cho nàng 1 cái gật đầu chấp thuận. “Sự liên kết rất mang tính Hy Lạp đó là một sự hấp dẫn to lớn đối với ông tổ của tôi, theo sự hiểu biết của gia đình tôi là vậy. Đến Villa Manos xây, giữa những phòng nhỏ hơn__ hai cái mà anh đã nhắc đến rồi__ đối mặt ra hướng đông và tây của villa, là thêm 4 phòng nữa cũng có cùng kích thước theo Palladio. Cái phòng lớn nhất phức hợp ở trung tâm là kết hợp hai cái phòng cùng cỡ đó gắn với nhau, và sàn nhà thì có một gác lửng.”

“Giống như Villa Cornaro?”

“Em rõ ràng là một người hâm mộ của Palladio”

“Thật khó mà không được nếu anh yêu kiến trúc truyền thống,” Lizzie mỉm cười. “Em đã có một nửa không nghiêm túc với cái ý kiến trở thành một kiến trúc sư khi cha mẹ mất. Nó không phải là lựa chọn đầu tiên của em cho nghề nghiệp, nhưng làm việc là một nhà thiết kế nội thất đã cho em thấy được kết cấu là quan trọng như thế nào. Từ đó... Cái gì vậy?” nàng hỏi, khi nàng nhìn thấy biểu hiện của chàng thay đổi và trở nên cứng lại.

Miễn cưỡng chàng bảo, “Cha tôi là một kiến trúc sư, và khi còn nhỏ tham vọng của tôi là được đi theo bước chân của ông__để xây nên những tòa nhà hiện đại nhằm ca tụng phong cách của Palladio, dựa trên những nguyên tắc của ông. Đương nhiên đó không phải là tiền bạc, mặc dù khi còn nhỏ anh không nhận ra điều đó. Junta đã đánh thuế quá nặng nề và phạt tiền những người phản kháng chúng, như ông nội anh đã làm, nên đã làm ông trở nên bần cùng. Ông không để lại thứ gì, và ông phải nhìn Villa Manos rơi vào tình trạng không được sửa chữa, không thể làm bất kì thứ gì để ngăn việc đó. Giữ được sự coi thường với Junta là một thứ gì đó như là trả giá quá đắt dành cho ông. Vào thời điểm Junta bị hạ bệ thì ông không còn lại gì để bán hay thế chấp, và đương nhiên là không có tiền để cho anh ăn học theo tiêu chuẩn cần thiết để có thể trở thành một kiến trúc sư được. Ông yêu cái villa hơn bất kì ai còn sống.”

Ilios đột ngột ngừng nói, tự hỏi tại sao chàng lại cho phép mình tiếc lộ quá nhiều về thời thơ ấu và gia đình của mình, kể cho Lizzie những thứ mà chàng chưa bao giờ hé lộ cho ai, nhất là một phụ nữ đã ngủ trên giường của chàng.

Điều gì ở nàng đã gây ra cho chàng phản ứng như thế? Như thế nàng là khác biệt__và đặc biệt? Chàng phải không được thói phóng tình hình này, hoặc là phản ứng của chàng với nó, Ilios cảnh cáo bản thân. Nó là thực tế rằng Lizzie hiểu biết về Palladio và công việc của chàng nên đã dẫn tới việc chàng đã nhẹ dạ với nàng, chứ không có gì khác.

Lizzie cố dấu nước mắt vào trong khi Ilios ngừng nói.

“Nhưng ông cũng yêu anh nữa. Suy cho cùng, ông đã để lại cho anh cái villa.” Nàng nói với chàng một cách hấp tấp, theo bản năng muốn xóa đi những gì nàng biết là làm đau chàng. Ai mà không đau đớn trong những trường hợp như thế.

“Không, giá trị của tôi với ông là nằm trong gen của tôi, đó là tất cả,” Ilios đáp lại cục cằn.

Lizzie đau đớn với nỗi buồn cho chàng. Có phải thời thơ ấu của chàng là nguyên nhân sự quyết định không kết hôn và không cho phép bất kì phụ nữ nào biết được các con của chàng không? Quá dựa vào mình, và không thể tin vào một người lớn nào mà chàng có thể phải nhờ đến, đã để lại cho chàng một vết sẹo quá lớn đến nỗi chàng không thể tin được bất kì ai ngoài mình phải không? Nó sẽ phải mất một sức mạnh về cảm xúc to lớn lắm và sự chịu đựng và trưởng thành ghê gớm mới có thể sống sót được trong thời thơ ấu mà Ilios đã có và không bị hại từ nó, hơn bất kì đứa bé nào có thể có.

Lizzie cảm thấy vô cùng thương tiếc cho đứa bé nhỏ Ilios quá thương cảm, thật sự, đến nỗi nàng muốn ôm lấy đứa bé đó trong cánh tay mình và giữ cho nó an toàn, trao cho nó một tuổi thơ đầy yêu thương như nàng đã có. Nhưng đương nhiên đứa bé đó không còn tồn tại nữa, và người đàn ông mà nó trở thành thì sẽ khinh miệt những cảm xúc của nàng như là một sự ủy mị, nàng cho là thế.

“Quá khứ đã qua. Nhìn lại phía sau chẳng để làm gì,” Ilios bảo nàng dứt khoát. “Sau cùng thì chúng ta sống trong hiện tại mà”

“Đúng là thế, nhưng thỉnh thoảng chúng ta cần nhìn lại những gì mình đã làm để hiểu được những gì mình đang làm lúc này.”

“Điều đó là bẽ tha và cũng chẳng để làm gì,” Ilios khẳng khái quyết liệt, nhìn vào đồng hồ và nói thêm. “Nếu em đã sẵn sàng để đi...?”

Lizzie gật đầu. Chủ đề về thời thơ ấu của chàng và ảnh hưởng của nó gây ra cho chàng rõ ràng là đã đóng lại, và nàng ngờ rằng nó sẽ không còn lại gì theo cách đó nữa.

Nó sẽ chẳng bao lâu nữa là hết mùa xuân, và nhiệt độ đang bắt đầu tăng lên một chút. Những bông hoa dại nở rộ ven đường, con đường họ đi là hướng thẳng đến mặt trời làm cho Lizzie mỉm cười khi Ilios chở nàng đến phía đông và khu bán đảo nơi có Villa Manos.

Vì Ilios là một tài xế giỏi nên không có lí do hợp lí nào để nàng cảm thấy bực mình. Không có lí do thích hợp, có lẽ, nhưng bởi vì từ khi nào thì những cảm xúc của phụ nữ đang yêu là hợp lí chứ? Lizzie tự hỏi mình.

Họ băng qua Halkidiki và ngọn núi Athos nổi tiếng trên bán đảo, có một tu viện trên đó và họ có luật là không cho nữ đặt chân vào, bao gồm cả con thú giống cái, và sau đó đã ngừng lại nghỉ chân nhanh tại một quán trọ nhỏ để ăn trưa đơn giản bằng salad Hy Lạp và trái cây. Bữa ăn chủ yếu là im lặng đã tràn khắp từ khi họ bước ra khỏi nhà.

Nếu Ilios hối hận vì đã mời nàng đi cùng, vậy thì nàng đương nhiên là hối hận vì đã chấp nhận lời mời đó. Nàng cảm thấy bị từ chối và không mong muốn, có một khoảng cách cố tình được tạo ra bởi Ilios bằng chính sự im lặng của chàng— một sự lặng mà niềm kiêu hãnh của nàng không cho phép nàng phá vỡ nó.

Ilios lái thẳng đến villa ở hướng tây của mỏm đá, phớt lờ ngã ba ngay trên đường đến hướng đông nơi có căn hộ đã bị phá của nàng.

Nó dường như là đã trải qua cả một đời từ khi nàng gặp Ilios lần đầu ở đó. Vậy thì nàng khi ấy là một phụ nữ độc thân, mối quan tâm duy nhất của nàng là tình hình tài chính và tương lai của gia đình nàng. Những cảm xúc của nàng như một phụ nữ đã không còn tương đồng nữa. Giờ nàng đã kết hôn và là một người vợ—ít nhất là trong mắt của cả thế giới. Gia đình nàng đã đảm bảo về tài chính, và mối lo của nàng là chỉ còn về cảm xúc của riêng nàng thôi.

Ruby đã gửi cho nàng một tấm hình của cặp sinh đôi qua điện thoại cho nàng, vì thế Lizzie có thể thấy được bộ đồng phục nhà trường cô mới mua cho chúng khi Lizzie cứ khẳng khẳng đòi cô phải làm thế và rằng họ có thể chi trả cho việc đó. Một nụ cười dịu dàng, vui vẻ cong lên trên miệng Lizzie. Hai đứa trẻ 5 tuổi trông

có vẻ tự hào trong cái quần xám vải flannel và cái áo cộc tay màu nâu có logo, mái tóc đen của chúng được cắt ngắn và chải chuốt gọn gàng.

Lizzie yêu các cháu trai của mình. Nàng đã có mặt trong lúc chúng được sinh, lo lắng cho đứa em gái của mình và đau buồn vì thực tế là Ruby đã phải vượt qua cơn đau mà không có cha mẹ và không có người đàn ông là cha của những đứa bé đó. Nhưng khi cặp song sinh được sinh ra và nàng thấy tất cả những chuyện buồn phiền của ngày sinh ra chúng đã bị quên lãng đi hết khi tình yêu thương và niềm vui ập đến.

Họ đã đến được cái villa, và thậm chí rằng nàng đã từng thấy nó rồi, và biết mình sẽ nhìn thấy gì, Lizzie vẫn tràn ngập sự ngưỡng mộ và kinh ngạc khi nàng nhìn vẻ cân xứng hoàn hảo của nó, được vẽ lên bầu trời xanh.

Màu kem ấm áp của căn villa hòa hợp hoàn hảo với màu tối của cột đá hoa cương chống đỡ cho mái hiên phía trước và với màu xám nhạt của các cánh chớp của cửa sổ. Cái sân nơi đậu xe thì ăn khớp hoàn toàn với màu của cột đá hoa cương, và màu xanh của bãi cỏ làm nổi rõ lên trên màu xanh sẫm của những cây cọ đảo Síp trồng thẳng hàng theo lối đi vào. Toàn cảnh phía trước mặt họ là một sự cân xứng hài hòa.

Không có cái xe nào khác đậu bên ngoài— điều đó làm Lizzie đoán rằng người mà Ilios đến đây để gặp vẫn chưa đến.

“Chúng ta đến sớm hơn tôi nghĩ, vì thế tôi sẽ cho em xem bên trong trước khi Andreas đến,” Ilios thông báo khi chàng mở cửa xe cho Lizzie và chờ nàng bước xuống.

Họ bước đi bên nhau đến lối đi. Bên nhau nhưng cách nhau một feet, Lizzie buồn bã nghĩ khi nàng chờ Ilios mở cái cửa đôi lộng lầy.

Trên đầu họ, nơi mà ở Ý sẽ treo vũ khí của gia đình và một câu khẩu hiệu, thì ở đây là một hình ảnh của một con tàu nhỏ.

“Alexandros Manos đã kiếm được của cải của mình khi làm một nhà thương buôn hàng hải,” Ilios nói cho nàng biết, nhìn theo ánh mắt nàng. “Nó là cả một hạm đội để trả cho mảnh đất này và cái villa”

Ilios mở cửa, và bước lùi lại để Lizzie có thể bước lên trước chàng vào trong căn nhà.

Điều đầu tiên nàng nhận thấy chính là cái mùi sơn mới, ngay lập tức và không thể nhầm lẫn được. Cái mũi được huấn luyện của nàng đã bảo với nàng rằng cái mùi đến từ một loại sơn nung vôi truyền thống chứ không phải là loại sơn hiện đại.

Các cửa chớp đều đóng làm bên trong tối om— đến khi Ilios bật đèn lên, làm cho Lizzie há hốc miệng sững sờ khi nàng xoay quanh, biết được các tấm bích họa được vẽ lên bao quanh hết cả gấp đôi chiều cao của căn phòng trung tâm.

Nàng đã từng xem bích họa, đương nhiên, rất nhiều. Nhưng không có cái nào giống thế này.

“Có phải chúng được vẽ lại từ Odyssey?” nàng hỏi Ilios không chắc lắm sau khi nàng đã nhìn chúng.

“Vâng,” Ilios xác nhận. “Chỉ có Odyssey mới gây ấn tượng tương đương với Alexandros Manos. Mô tả bản thân mình là một vị anh hùng như Odyssey, đương nhiên, là một sự tự cao mà thời đó rất hiếm gặp. Tôi đã cho sơn lại những bức bích họa bởi vì những hư hại mà chúng đã chịu là đã hơn hàng thế kỷ rồi. May mắn thay chúng ta đã có bản vẽ phác thảo gốc để có thể làm được. Công việc vẫn chưa hoàn thành xong.” Ilios nói thêm, chỉ vào tấm bảng cuối cùng của bức bích họa, có một phụ nữ cúi xuống trên khung cửi, tháo các đường may, bên ngoài của đường viền là một con chó to bên chân nàng.

Bức họa đã hỏng rất nặng, sơn đã tróc ra và những đường gạch ngang trên đó trông như thể có ai đó đã cào nát bức họa một cách giận dữ bằng một thứ gì đó rất sắc bén. Thậm chí là thế nó vẫn có thể thấy được những gì tấm bản vẽ muốn truyền đạt.

“Penelope? Người vợ chung thủy?” Lizzie đoán, nhớ lại huyền thoại là vợ của Odyssey, Penelope đã từ chối những kẻ đeo đuổi muốn kết hôn với nàng và chiếm lấy vương quốc của Odyssey bằng cách nói là nàng sẽ chỉ chấp nhận một người trong bọn họ khi nàng hoàn thành xong tấm khung thêu của mình, và sau đó thì đêm đêm nàng bí mật tháo nó ra để cho nó không bao giờ được hoàn thành, vì nàng luôn chắc chắn rằng chồng nàng cuối cùng cũng sẽ trở về.

Ilios cộc lốc, “Đúng,” nói cho Lizzie biết chàng không muốn thảo luận đến chủ đề của bức tranh, vì thế nàng quay sang đi theo chàng vào một trong những phòng nhỏ hơn.

Ở đây có giàn giáo để chỉ ra nơi những người thợ phục chế rõ ràng đang làm việc để sửa lại cái trần nhà bằng thạch cao có hoa văn, cái mà Lizzie có thể thấy là trung tâm của bức bích họa trong gia đình.

“Tôi phải đi đến Florence để tìm những người thợ phục chế để làm việc này.” Ilios nói với Lizzie.

“Nó là một công việc đòi hỏi kỹ thuật rất cao” Lizzie đồng ý

Hai giờ sau Ilios đã dẫn nàng đi hết một tua quanh ngôi nhà. Người đàn ông mà chàng cho rằng sẽ đến họp đã gọi điện và nói rằng anh ta phải hủy và làm một cái hẹn khác. Anh ta không thể tránh được việc trì hoãn bởi vợ anh ta phải đi sinh sớm.

“Em hy vọng chị ấy và đứa bé sẽ ổn,” Đó là lời nhận xét ngay và hoàn toàn theo bản năng của Lizzie khi họ đi xuống bậc thang quay trở lại.

Cái villa sẽ trở nên xinh đẹp một cách choáng váng khi sự phục hồi hoàn thành__ một công việc thật sự về nghệ thuật. Nhưng Lizzie chỉ đơn giản không thể hình dung nó như một ngôi nhà.

“Nó sẽ không dễ dàng, nuôi lớn các con anh ở đây,” nàng cảm thấy buộc phải nói ra

“Tôi không có kế hoạch sống ở đây,” Ilios bảo nàng.

Lizzie không chắc nhìn chàng. “Nhưng em nghĩ__ đó là, anh đã nói rằng ngôi nhà phải được ở lại trong gia đình”

“Nó đang và nó sẽ. Nhưng không phải như một ngôi nhà của gia đình. Tôi đã có kế hoạch khác cho nó. Có sự thiếu hụt các cơ hội cho những người học nghề trẻ được học những kỹ năng để duy trì một ngôi nhà như thế này. Tôi thấy điều đó từ bản thân. Vì thế tôi quyết định rằng Villa Manos sẽ trở thành một nơi để những người nào muốn hoàn thiện những kỹ năng đó có thể đến để học. Thay vì biến cái villa thành một nhà bảo tàng chết, tôi sẽ biến nó thành một cái xưởng sống__ nơi mà những khóa học đào tạo những thợ phục chế lành nghề, được giảng dạy bởi những người đã tự mình thành thạo được công việc này.”

“Thật là một ý nghĩ tuyệt vời” Lizzie không cần làm bất kỳ nỗ lực nào để che giấu sự tán đồng của mình.

“Tôi sẽ xây cho mình một ngôi nhà bên mặt kia của mỏm đá”

“Nơi mà có tòa căn hộ bị đập?”

“Đúng. Nó cũng sẽ có một căn chung cư nữa, và phòng học và những phòng xưởng dành cho sinh viên. Chúng sẽ được dựng trong khu vực rừng cây chính giữa căn villa và mặt bên kia của mỏm đá__” chàng im bật khi điện thoại của Lizzie đột nhiên kêu pip.

“Em xin lỗi,” nàng lên tiếng, lục tung cái túi xách tìm cái điện thoại để làm cho nó im lặng. Gương mặt nàng đột nhiên vỡ ra một nụ cười khi nàng nhìn và tấm hình nháy lên trên màn hình.

“Đó là cặp sinh đôi_cháu của em,” nàng bảo Ilios. “Em gái em đã gửi cho em một tấm hình của chúng từ sớm rồi, trong bộ đồng phục, và giờ nó lại gửi cho em một tấm khác” Lizzie đưa cái điện thoại lên cho chàng có thể nhìn thấy.

Ilios nhìn phớt qua màn hình, và sau đó nhận ra rằng chàng không thể quay đi được. người phụ nữ trẻ trong tấm hình, quỳ gối xuống và choàng tay ôm lấy mỗi bên là một cậu bé trai mặc đồng phục, cũng có một cái vẻ tràn đầy yêu thương và hạnh phúc trên khuôn mặt cô ấy giống như Lizzie khi nàng nói về gia đình mình. Không nghi ngờ gì vào sự gần gũi mà gia đình nàng có với nhau, và không nghi ngờ gì vào tình yêu của Lizzie dành cho các em nàng và hai cậu bé tóc đen bé nhỏ ấy. Chúng có thể là không có cha, nhưng chúng cười tươi vào máy ảnh, tự tin trong tình yêu bảo bọc quanh chúng. Và cũng không còn chút nghi ngờ nào cho quyết tâm của Lizzie về việc bảo vệ gia đình nàng và chu cấp cho họ. Nếu Lizzie mà có một đứa con thì nàng sẽ yêu nó với một sự chân thành và sự dâng hiến tận tụy nhất mà chàng có thể nhìn thấy trên gương mặt nàng lúc này. Một đứa trẻ... đứa trẻ của chàng... Bị hút dữ dội vào những gì chàng đang nghĩ, Ilios không nhận ra Lizzie đã nhích đến gần chàng cho đến khi chàng cảm thấy tay nàng đặt trên cánh tay của mình khi nàng nói, “Đó là nhờ anh chúng mới có được những bộ đồng phục ấy đấy”

Nhờ chàng ư? Ilios căng lên vì những gì đang xảy ra cho chàng_vì nỗi đau đâm mạnh vào chàng hoang dại và đầy giận dữ đã xé chàng với những lời Lizzie vừa nói. Bởi chúng nhắc nhở chàng về sự thật. Cái lí do duy nhất mà nàng ở đây với chàng là bởi vì chàng đã tống tiền nàng bắt nàng kết hôn với mình.

Chàng giật mạnh tay của Lizzie ra, lùi lại tránh xa nàng ra và nói “Có vài thứ thú vị trong khu vườn. Tôi sẽ cho em xem”

Cảm thấy bị khước từ, Lizzie tắt điện thoại và bỏ nó lại vào trong túi xách. Ilios rõ ràng là muốn làm thật đơn giản một điều là mối quan hệ của họ chỉ nghiêm túc là công việc mà thôi. Chàng không muốn bị buộc phải nhìn vào bức ảnh gia đình của nàng.

“Anh nghĩ là phải mất bao lâu đến khi anh họ anh chấp nhận sự thật rằng anh ta không có bất kì cơ sở nào để cố gắng và chống lại mong muốn của ông anh?” nàng hỏi Ilios khi họ đi tới khu vườn ngay bên rìa của villa.

Đây rồi, đằng trước một nền đất được lát bằng đá phiến rộng, dẫn xuống nơi mà ngay lập tức khó hiểu hình dung ra một cái giường bị cắt cụt, bao quanh một hồ bơi có vòi phun nước. Nhưng Lizzie không thật sự tập trung vào những thứ xung quanh mình. Thay vì thế nàng tuyệt vọng mong vào một phép màu_và phép màu đó làm cho Ilios nói với nàng rằng chàng đã thay đổi ý định về việc kết thúc cuộc hôn nhân của họ bởi vì chàng muốn họ được bên nhau mãi mãi.

Chàng chỉ nhún vai khoác tay. “Em đang mất kiên nhẫn muốn quay về nhà à?”

“Em có nhớ chúng” Lizzie đồng ý, tim nàng chìm xuống. Đó không phải là câu trả lời mà nàng hy vọng chút nào. Nó là sự thật rằng nàng nhớ gia đình mình, nhưng nàng cũng nhận thấy rằng nó ngày một khó khăn hơn khi phải cư xử như thể không có gì xảy ra giữa nàng và Ilios. Lấy bây giờ làm ví dụ. Khi họ bước ra khỏi nhà nàng đã gần như đặt tay mình vòng qua tay Ilios, như thể họ là một đôi thật sự. Đương nhiên nó là bởi vì nàng đã khao khát một sự gần gũi về thân thể với chàng, như bất kì một người phụ nữ đang yêu nào cũng sẽ thế.

“Thật đáng tiếc, những luật sư của tôi cảm thấy rằng chúng ta nên duy trì cuộc hôn nhân như thế này, bởi vì li dị quá sớm sau đám cưới sẽ trông rất đáng ngờ. Tuy nhiên em có thể an tâm rằng tôi cũng hăng hái như em trong việc muốn kết thúc cuộc hôn nhân của chúng ta” Ilios lạnh lùng tuyên bố, câu trả lời của chàng được điều khiển bởi kiêu hãnh và nhu cầu đánh bại chính mình khỏi những cảm xúc xa lạ đang đe dọa chàng

Những lời nói lạnh lùng tàn nhẫn đó đã đánh mạnh vào tim nàng như băng giá. Nhưng nếu nàng có bị tổn thương thì nó là lỗi của nàng, Lizzie tự nói với chính mình một cách kiên quyết.

“Đây là thứ tôi muốn cho em xem,” Ilios bảo với nàng sau gần một tiếng đồng hồ, khi họ đã đi qua khu vườn xa hoa lộng lẫy đến bên cái villa và thấy được mình đang đứng bên bờ hồ của một cái hồ nhân tạo tuyệt đẹp. Chàng chỉ tay về phía một hang động được trang hoàng bằng những pho tượng và một dòng nước nhỏ tươi mát.

“Đó là gì vậy?” Lizzie hỏi

“Đó là một cây hoa súng,” Ilios giải thích. “Một tác phẩm hang động nhân tạo được đặc biệt thiết kế ra cho những bức tượng. Villa Barbaro có một cái_vài bức tượng của nó được cho là đã được làm bởi sự điều hành của Marcantonio Barbaro. Nó thật sự là một sự kiêu ngạo. Một cách để người chủ villa thể hiện tài năng của mình như một nhà điêu khắc hoặc là của một nghệ nhân mà ông đỡ đầu. Cái hồ ở đây cần nạo vét, và một ngôi đền nhỏ trên cái đảo cần được cải tiến”

“Toàn bộ nơi này thật lộng lẫy đáng kinh ngạc” Lizzie chân thành nói. “Em có thể hiểu tại sao ông tổ của anh muốn giữ nó lại trong gia đình. Dù vậy, em vẫn ý kế hoạch biến nó thành một nhà xưởng sống của anh là một ý kiến hay tuyệt_và rất quảng đại nữa. Một món quà tuyệt vời cho các thế hệ tương lai, để cho những kỹ năng đặc biệt được có thể lưu truyền”

“Tôi không được thôi thúc bởi sự quảng đại. Tôi đã có quá nhiều hợp đồng mà thiếu những nghệ nhân có tài năng_ đó là lí do tôi làm thế” Giọng Ilios như bị cắt đứt, như thể lời khen của nàng là cho chàng bức bối mình.

Bởi vì chàng không muốn thế? Cũng như chàng không hề muốn nàng? Nàng không được phép chiếm lấy thứ nàng không thể có được, mà thay vì đó hãy giữ lấy trong tim những gì họ đã từng có, Lizzie tự bảo mình. Nàng không được phép để cho niềm vui ấy bị che mờ hay giảm mất.

Nàng cũng không được để cho sự việc Ilios không đáp lại tình cảm của mình làm ngăn cản nàng cư xử như nàng không yêu chàng như nàng đã làm.

“Em thật sự rất vui vì ngày hôm nay. Cảm ơn đã mang em theo và cho em xem khu villa.” Nàng nói với chàng, với điều đó trong tâm trí, khi họ tiến trở lại xe để quay lại Thessaloniki.

Chàng cũng rất vui, Ilios thừa nhận. Khi chàng không chiến đấu chống lại những cảm xúc mâu thuẫn về phía sự khơi gợi của nàng.

Trên đường trở lại Thessaloniki họ đã ngừng lại quán rượu nhỏ trước đó họ ăn trưa. Ngôi làng nhỏ nhìn ra biển và trước mặt quán rượu đã bảo vệ nó khỏi những cơn gió làm cho nó ấm áp khi họ ngồi bên ngoài.

Họ ăn những trái ôliu đen bóng và những xâu thịt nướng ngon lành, và khi uống xong tách café thì nó xảy ra. Một tiếng động ầm ầm như sấm, và mặt đất rung chuyển dưới chân họ.

Cái bàn lắc lư, làm đổ café của Lizzie, và sau đó Ilios đứng dậy, tiến đến bên nàng và nắm giữ lấy nàng, ép nàng xuống đất, phủ người lên mình nàng khi chàng cảnh báo, “Đó là một trận động đất”

“Một trận động đất á?” nàng lặp lại

“Khu vực này nổi tiếng vì nó mà. Nó sẽ ổn thôi _ chỉ cần nằm im”

Nàng không có lựa chọn nào khác hơn là nằm im với cơ thể của Ilios đè nặng lên bảo vệ nàng, kẹp chặt nàng xuống đất. Tay chàng ôm lấy sau đầu nàng che chắn, ấn mặt nàng vào vai chàng, chỉ cho nàng thở trong cái mùi hương quen thuộc của chàng lúc này. Lizzie chỉ hy vọng chàng sẽ cho rằng tiếng nện thình thịch của tim nàng là bởi cú sốc và sợ hãi cơn động đất chứ không phải sự gần gũi của hai cơ thể họ. Thật số mệnh trêu chọc nàng biết bao, biết rằng khi nàng khao khát được ở trong vòng tay của Ilios thì đây không phải là tình huống mà nàng tính đến nó có thể xảy ra. Được ôm trong vòng tay chàng bề ngoài thì như những cặp tình nhân say đắm và dịu dàng nhất trong khi thực tế thì không có gì hơn là an toàn cảm giác đau đớn chế giễu, thậm chí những hành động của chàng là vì lợi ích của chính nàng.

“Cái gì đó?” nàng lo lắng hỏi khi những tiếng động tăng lên nàng có thể nghe thấy.

“Chỉ là một vài hòn đá cuội và các tảng đá lớn bị đánh bật khỏi vị trí bởi cơn chấn động làm lăn xuống đồi thôi.”

Lizzie thở dốc khi mặt đất rung chuyển trở lại, một cơn rung mình run rẩy nàng có thể cảm thấy được ngay qua cơ thể mình, làm cho Ilios xiết chặt lấy nàng hơn. Nếu chàng có yêu nàng, thì giây phút này sẽ được lấp đầy những cảm xúc dữ dội nhất _ và chắc rằng cuối cùng sẽ đến kết quả là họ vui mừng vì còn sống sót và tình yêu của họ dành cho nhau theo cách xác thực nhất có thể ngay khi họ có sự riêng tư để làm thế. Sau cùng là sex, hành động duy nhất của loài người mà kết hợp với cuộc sống, khi mới sinh và thậm chí là một chút nếm trải cái chết trong giây phút đó khi nó cảm thấy như thể mình bay lên tự do vào trong vô tận.

Ilios. Tại sao nàng lại yêu chàng? Tại sao nàng không thể chỉ đơn giản là muốn chàng với cấp độ xác thực không hơn nữa? Bởi vì nàng là một phụ nữ, và giống cái, bất kể nàng ao ước mọi chuyện khác đi thế nào đi nữa, thì cơ cấu di truyền vẫn tạo ra một thỏa hiệp đầy cảm xúc?

Mặt đất đã yên, và tim nàng cũng thế, chậm chậm hòa nhịp theo Ilios. Trong một hoàn cảnh mà bình thường sẽ làm nàng sợ hãi cho sự an toàn của mình thì nàng lại cảm thấy hoàn toàn được an toàn, bảo vệ _ an toàn bởi vì chàng. Nhưng ở đây trong vòng tay của Ilios thì không hề có sự an toàn về mặt cảm xúc dành cho nàng, chỉ có sự nguy hiểm về cảm xúc thôi, Lizzie nhắc mình.

Bên tai nàng Ilios lại nói. “Giờ đã an toàn rồi, nhưng tốt hơn thì chúng ta nên ở yên vị trí của mình thêm vài phút nữa”

Sự ấm áp trong hơi thở của chàng đem đến một cơn run nhỏ của niềm vui sướng khoái lạc chẻ vào thần kinh của nàng, và ý thức rằng môi chàng đã quá gần với da thịt mình đã làm cho nàng muốn ép chúng phải gần

hơn. Những kỉ niệm về việc nó cảm thấy thế nào khi chàng vuốt ve trên da thịt mình đã đánh mạnh vào đầu lưỡi nàng làm phá tan qua cái lệnh cấm vận mà nàng đã đặt giữa họ.

“Nó sẽ ảnh hưởng đến cái villa chứ?” Lizzie hỏi, thật sự quan tâm về cái villa cũng như muốn làm xao lãng mình khỏi suy nghĩ quá nhiều đến Ilios về mặt thể xác và tình yêu nàng dành cho chàng nhiều thế nào.

“Không. Mỏ đá không bị ảnh hưởng vì sai đường”

Lizzie có thể nghe thấy những giọng nói khi người ta bắt đầu kêu lên gọi tên nhau. Ilios nhắc mình lên khỏi người nàng. Nàng cực kì muốn van xin chàng đừng làm như thế_ và không phải vì trận động đất. Chàng đứng lên, và sau đó cúi xuống giúp nàng đứng dậy.

“Em có bụi trên mặt đấy”

Trước khi nàng có thể ngăn lại thì chàng đã nghiêng tới, xoa lên má nàng.

Nàng muốn như thế này mãi mãi, Lizzie đau đớn nghĩ. Với bàn tay Ilios trên da nàng, ánh mắt chàng nhìn nàng, cánh tay chàng đỡ lấy nàng_ như thể nàng thật sự quan trọng đối với chàng, như thể chàng quan tâm đến nàng và muốn bảo vệ nàng bởi vì chàng yêu nàng. Nàng tiến đến chàng một cách tha thiết, thì chàng lại lùi ra.

Chuyện gì đang xảy ra với mình? Ilios nhăn nhó tự hỏi. Sự cư xử xa lạ của chàng ngày càng tăng đối với thứ chàng đã tự hiểu đến nỗi chứng kiến nó như đương đầu với một người xa lạ đang đội lốt của chàng. Một người lạ thách thức chàng giành lại quyền sở hữu chính bản thân mình? Một người lạ đã chiếm lấy sự tồn tại của chàng để chào đón Lizzie Wareham vào trong đời chàng? Một người lạ mà suy nghĩ đầu tiên là phải bảo vệ Lizzie? Tại sao?

Bởi vì nó là mong muốn bảo vệ nàng. Chàng có một mong muốn sâu thẳm bên trong cho sự an toàn của nàng.

Không ai trong làng hình như có bị làm phiền bởi sự chấn động cả. Mọi người vẫn tiếp tục công việc thường ngày, và những người đàn ông đang làm việc để dọn dẹp đồng đồ gãy từ trên đồi và con đường khi Lizzie đứng lên.

“Em không sao chứ?” Ilios hỏi nàng

“Vâng, là nhờ anh”

Ồ, vâng, chàng hoàn toàn rút tay khỏi nàng_ từ chối sự biết ơn của nàng, từ chối bất kì một cảm xúc xa xôi nào giữa họ, và đương nhiên cũng từ chối nàng về thân thể.

Ilios tránh ra xa khỏi thân thể cũng như là cảm xúc với nàng bằng cái gật đầu nhanh. “Vào thời xưa họ đã tin rằng đó là sự nổi giận của các vị thần cho những trận động đất thế này” chàng nhận xét vài phút sau khi chàng mở cửa xe cho Lizzie. “Giờ chúng ta đã xây dựng những tòa nhà thiết kế đặc biệt để chống lại những di chuyển khi động đất”

13. Chương 13

Thật là buồn cười, bởi nàng không có gì khác để làm cho ngày hôm sau hơn là đi ngắm cảnh và thưởng thức khu vườn trên nóc của căn hộ nhà Ilios, Lizzie cảm thấy cực kì mệt mỏi. Nàng cố gắng nén một cái ngáp và thay vào đó nhìn quanh như mình đang tận hưởng sự chiều đãi mà nàng và Ilios đang tham dự như một thành viên của sự khích lệ bởi chính phủ Hy Lạp nhằm thu hút doanh nghiệp mới vào khu vực này. Thật tự nhiên Ilios như là một doanh nghiệp địa phương dẫn đầu đã thành công trên thương trường quốc tế, là được đề mắt đến nhiều nhất, và chàng xin lỗi vì phải để nàng một mình để nói chuyện công việc với những người xin đến để được giới thiệu với chàng.

Nàng không phải là cô vợ duy nhất bị bỏ lại đứng một mình uống đồ uống, Lizzie nhận ra khi nàng liếc xung quanh căn phòng vũ hội thanh nhã của khách sạn nơi tiệc chiêu đãi đã được tổ chức. Nhưng cái ly của nàng chỉ có chứa nước. Sấm bành là thứ gì đó nàng kiên quyết tránh từ khi nàng kết hôn với Ilios.

Một nụ cười nhận biết từ một trong những phụ nữ nàng đã gặp hôm khai trương phòng triển lãm đang hướng đến nàng làm nàng thở phào. Giờ đây nàng đã khôn ngoan hơn một chút về xã hội của Thessaloniki, nàng cũng ăn mặc theo cách của nó_ quá chải chuốt hơn tiêu chuẩn bình thường của nàng. Tối nay, thêm vào trên cái đầm lụa vàng của một nhà thiết kế, nàng cũng đeo thêm trang sức. Ilios sau cùng là đã có một vị trí để duy trì, và không chỉ cho riêng bản thân của chàng. Những nhân viên của công ty xây dựng Manos phụ thuộc vào chàng, và vào sự thành công của việc kinh doanh. Một người vợ không có khuyết điểm nào và rất hấp dẫn đã từng nói rằng một người đàn ông có cả hai thứ tốt thị hiếu và tiền bạc_ những giá trị đảm bảo thứ mà những doanh nhân khác quan tâm đến, không cần biết Lizzie có thể ước ao nhiều thế nào cho một cách kinh doanh đơn giản hơn và thẳng thắn hơn,

Mê mải với những suy nghĩ riêng khi nàng đi qua căn phòng đông đúc, nàng đã không nhìn thấy anh họ của Ilios_ người mà Ilios đã giới thiệu cho nàng từ trước_ đang vẫy tay gọi nàng, cho đến khi hắn đứng chặn trước lối đi của nàng.

Tim Lizzie chìm xuống

Khi Ilios cảnh báo nàng rằng anh họ chàng rất thích được giới thiệu nàng đã tò mò muốn gặp hắn. Quan điểm cá nhân của nàng là Ilios, vì nguồn căn của những lí do hoàn hảo trong thời thơ ấu của bọn họ, đã biến hắn ta thành một hình ảnh khó ưa hơn là hắn thật sự như thế.

Nó mất gần một phút khi Tino Manos đồng hành với nàng nàng mới nhận ra mình sai. Nếu có thứ gì, thì anh họ của Manos thậm chí còn khó ưa hơn cả Ilios đã kể.

“Vây,” hắn tuyên bố, với một cái liếc mắt đưa tình đáng ghét, “một cơ hội để được nói chuyện với cô dâu mới, em họ dâu của tôi, mà không có Ilios đứng gần đây”

Khi hắn nói ánh mắt hắn gắn vào ngực nàng, được che dấu một cách thanh lịch dưới cái áo cổ cao của cái đầm lụa mà không làm giảm đi sự khiêu gợi. Nói cách khác, cách anh họ của Ilios đang nhìn nàng làm cho Lizzie cảm thấy muốn khoanh tay qua ngực mình, để bảo vệ cơ thể khỏi sự soi mói không mong muốn từ hắn.

Thật kì lạ đôi lúc ta có thể biết được ngay từ giây phút đầu tiên gặp gỡ một người là mình sẽ thích họ hay không, Lizzie suy ngẫm, và cố không để lộ ra là nàng tuyệt vọng muốn trốn thoát như thế nào.

Thấp và đậm người, với đôi mắt sắc bén màu đen thân quen, Tino Manos là loại người Lizzie biết nàng sẽ không ưa cho dù hắn có liên quan đến thứ gì đi nữa. Nàng lúc này đã có thể hiểu quá dễ dàng là tại sao Ilios đã nói như thế khi nàng đề nghị là vì các con trai chàng nên cố thử “hàn gắn” với anh họ mình. Không có cha mẹ mình hẳn nào lại có thể muốn gỡ gắm tương lai và tình cảm của con mình cho một người như thế

“Cô được chúc mừng vì đã bắt được Ilios. Cô chắc phải có thứ gì đó thật sự rất đặc biệt để có thể thuyết phục được nó từ bỏ tự do mà nó luôn thề rằng sẽ mãi không bao giờ kết hôn”

Lizzie chiến đấu vất vả để không lộ ra nàng thấy hắn bị công kích thế nào qua cách cư xử thiếu khôn khéo của hắn khi muốn biết tại sao Ilios có thể kết hôn với nàng và vẫn còn đứng riêng một mình. Cách Tino đang nhìn nàng và tông giọng của hắn làm cho nàng kinh tởm cả về thể chất lẫn cảm xúc, và là một sự an tâm lớn lao khi nàng nghe Ilios trả lời anh họ của mình bằng một tông giọng bình bình.

“Vâng, cô ấy đúng là như thế, Tino_ và đó là tình yêu của tôi”

Không cần để Lizzie hành động khi nàng quay sang chồng mình và trao cho chàng một ánh mắt biết nói nhằm khen ngợi sự can thiệp của chàng.

“Yêu? Tao nghĩ rằng đó là thứ mà mày đã thề rằng không bao giờ”

Tino giống như một con chó nhe răng vào thứ gì đó mà nó sẽ không thả ra, Lizzie nhận thấy thế.

“Tôi đã như thế,” Ilios đồng ý. “Cho đến khi tôi gặp Lizzie”

Khi nói thể chàng quay sang nhìn nàng, mỉm cười dịu dàng nhìn vào mắt nàng, vươn tay ra nắm lấy tay nàng, xoa xoa ngón tay cái của chàng nhẹ nhàng lên da nàng với một cử chỉ mà vừa vuốt ve và vừa đảm bảo.

“Và kết hôn với cô ấy với một tốc độ thật nhanh mà may thậm chí còn không có thời gian để mời ai đến đám cưới”

Tino đã nghi ngờ, Lizzie cảm thấy chắc chắn. Tay nàng run rẩy bên dưới tay của Ilios, và cái nhìn nàng trao cho chàng đã phản ánh những gì nàng đang cảm thấy.

“Tôi không muốn mạo hiểm để mất cô ấy” Ilios đáp lời, vẫn mỉm cười với nàng. “Tôi không bao giờ muốn mất cô ấy”

Khi nói chàng cúi xuống và hôn nàng, hành động của chàng làm Lizzie sửng sốt. Nàng biết rằng Ilios đang đóng kịch với anh họ mình, nhưng vẫn không ngờ đến thế. Bên dưới chàng, môi nàng mềm đi và bám chặt lấy. Hoàn toàn vô tình nàng đặt tay mình trên cánh tay chàng và nhích đến gần hơn, toàn thân nàng không còn kháng cự tình yêu nàng dành cho chàng nữa, khao khát đến chàng. Bên dưới lớp vải lụa của cái áo đầm nàng cảm thấy đôi núm vú của mình cương cứng và đau nhức, khao khát đang khuấy đảo và sau đó đẩy nhanh vào bao tử của nàng. Không thể ngăn được mình, nàng nhấc tay từ cánh tay chàng lên đến mặt, lần theo đường nét của cằm chàng bằng những ngón tay khao khát đến đau nhức.

Ilios nhấc miệng ra khỏi miệng nàng, làm cho Lizzie mở mắt ra và nhìn lên mặt chàng. Tay nàng run rẩy trên da chàng, phản bội lại những cảm xúc của nàng, và ngực nàng nâng lên với một đòi hỏi từ trong phổi để thêm khí oxy. Những lời Em muốn anh quá nhiều và Hãy đi về nhà đã định hình trong đầu nàng, nhưng từ chối nói thành lời.

“Vây, làm thế nào hai người gặp nhau?”

Giọng nói của Tino là một sự xâm nhập không mong muốn, nhắc Lizzie về vai trò thực của nàng, là một người vợ hờ có trả lương. Nàng so sánh tất cả những nỗi đau mà điều đó mang đến cho nàng với niềm khao khát không thể tưởng tượng nổi mà nàng đang khao khát. Một sự tưởng tượng rằng Ilios thật sự đã yêu, thật sự có ý như những gì chàng nói, thật sự có ý như cách chàng mới vừa hôn nàng...

“Số phận mang chúng tôi lại với nhau, Tino.” Ilios trả lời anh họ mình, tiếp tục nói. “Giờ, thì anh thứ lỗi cho chúng tôi...?”

Ilios kéo nàng đi xa, tay chàng vẫn đặt trên lưng nàng khi chàng đưa nàng tới phía của Ariadne Constantin người phụ nữ đã cười với nàng từ trước.

14. Chương 14

hi nàng và Ilios ở trong xe và đang trên đường về nhà, sau khi sắp xếp hẹn ăn tối với gia đình Constantin trong tuần, mới nói với chàng. “Anh đã đứng về anh họ của mình. Thật không thể giao phó tương lai của các con trai anh cho hắn được. Anh có nghĩ hắn ta tin những điều anh nói về chúng ta chứ?”

“Tôi đương nhiên là hy vọng thế,” Ilios trả lời

Bởi vì chàng muốn từ bỏ nàng, dĩ nhiên rồi.

Ilios bực với chính mình. Sự thừa nhận của Lizzie rằng nàng sai về anh họ của chàng đã nhắc chàng về những cảnh báo từ trước của nàng rằng sự yếu đuối của các con trai chàng chẳng có gì liên quan đến hắn. Tại sao chàng lại lo lắng về những gì nàng nghĩ? Tại sao cái suy nghĩ nguy hiểm rằng Lizzie sẽ là một người mẹ tốt lại cứ tìm đường chui vào trong đầu chàng? Chàng đã biết là mình quyết định đúng những thứ có liên quan đến cuộc đời mình, và Lizzie có thể muốn có bao nhiêu đứa con tùy thích miễn là chúng không phải con của chàng.

“Em sẽ nói chúc ngủ ngon,” Lizzie bảo chàng ngay tại căn hộ, khi nàng bước đến để cởi áo khoác ra. “ Sau cùng thì, em chắc rằng anh có việc cần làm”

Tại sao nàng lại nói như thế? Ilios không ngốc nghếch_mà còn ngược lại nữa. Chàng rất miễn cảm, và chàng buộc phải nghe những lời nói như có axit trong giọng nàng và đoán ra rằng nàng cố tình chọc tức mình. Nàng nín thở, chờ đợi chàng thách thức mình, nhưng chàng lại bỏ đi mất, bỏ lại nàng cảm thấy an tâm rằng cách cư xử liều lĩnh của mình không hề khơi tức một sự đáp trả nào.

Trong phòng thay đồ của phòng ngủ chính nàng treo áo khoác lên và tự cảnh cáo mình rằng chàng có đòi hỏi một sự giải thích cho nhận xét của mình hay không, chàng có thể dễ dàng nhận ra rằng nó đã trêu tức chàng bởi nàng vô cùng thêm muốn được chàng đưa vào giường một lần nữa, với tình yêu của chàng.

Tất cả là cũng bởi vì cái hôn chàng trao lúc tối nay_cách nó làm cho nàng nhức nhối với nỗi đau về tình yêu không được đáp lại dành cho chàng.

Trong phòng khách Ilios mở laptop. Lizzie nói đúng, chàng có việc phải làm_và, như chàng đã phát hiện ra cách đây nhiều năm, công việc của chàng không chỉ là thuốc trị bách bệnh có thể ngăn được mọi nỗi đau của chàng, nó còn là bạn đồng hành thân thiết và đáng tin cậy nhất, người đồng minh gần gũi chàng nhất trong trận chiến giành độc lập với tất cả những đòi hỏi mang cảm xúc con người nhất còn lại. Nó duy trì và hỗ trợ chàng, và chàng biết rằng trong những giây quan sát màn hình trước mặt mình thì tất cả những suy nghĩ về Lizzie Wareham và những cảm xúc không mong đợi nàng gợi ra trong chàng sẽ biến mất.

Chỉ là nó không thể. Dù cho chàng nỗ lực tập trung vào màn hình bao nhiêu đi nữa, tất cả những gì chàng có thể thấy là hình ảnh của Lizzie trong trái tim mình.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Bất kì nó là thứ gì, chàng cũng không muốn nó, Ilios điên cuồng nghĩ. Không có một chỗ trống nào trong đời chàng dành cho nó cả_ hoặc là cho nàng. Nhưng chàng càng bám dính vào cái suy nghĩ ấy thật nhiều bao nhiêu,để từ chối tất cả những gì chàng thật sự khao khát, thì cơ thể chàng lại càng đau nhức vì Lizzie bấy nhiêu. Cơ thể chàng. Đó là tất cả. Đó là tất cả những gì của nó_ một khao khát xác thịt được kết nối lại bởi vì thiếu thốn sex đều đặn và sự thật là chàng đang chia sẻ không gian sống với một người phụ nữ. Bất kì phụ nữ nào cũng sẽ làm chàng bị tác động tương tự. Bất kì phụ nữ nào ư? Vậy thì tại sao hình ảnh của nàng là thứ chàng có thể nhìn thấy trong đầu mình, cơ thể nàng làm chàng đau đốn muốn ôm lấy, tình yêu của nàng giờ là thứ mà chàng đang đói khát?

Không. Chàng chối bỏ một cách dứt khoát không chấp nhận cái suy nghĩ mà bằng cách nào đó đã trượt vào trong đầu chàng. Nếu chàng muốn bất kì thứ gì từ nàng vậy thì nó chỉ đơn thuần là sex. Không có gì hơn.

Chứng minh đi, một giọng nói bên trong thách thức chàng. Hãy đi đến với nàng ngay lúc này và ôm nàng trong tay mi, siết lấy nàng và vuốt ve nàng và chứng minh rằng khi mi làm những thứ đó tất cả những cảm giác của mi chỉ là một sự đáp ứng cho triệu chứng đòi hỏi tình dục, mà không có bất kì một cảm xúc nào làm ô nhiễm sự thuần khiết về thể xác của nó cả đi.

Ilios nhìn đến cánh cửa. Thật là nực cười. Chàng không có bất kì việc gì phải đi chứng minh với bất kì ai_ít nhất là chính chàng. Nhưng không hiểu sang chàng đã đứng lên và tiến đến phòng ngủ.

Lizzie đang vừa leo lên giường thì cánh cửa bật mở ra và Ilios sải bước vào phòng.

“Tôi nghĩ rằng tối nay tôi sẽ có một đêm hơi sớm cho mình,” chàng nói với nàng, trước khi biến mất vào phòng thay đồ.

Nằm bên dưới đồng chăn gối, dạ dày nàng rung lên với một sự pha trộn giữa ngơ ngác và phấn khởi, Lizzie cố thở bình thường và thư giãn, cảnh báo mình rằng Ilios có lẽ không có bất kì ý gì hơn chính xác điều chàng đã nói.

Mình không cần phải làm thế này, Ilios đảm bảo với chàng, khi chàng đứng bên dưới vòi nước của vòi sen.

Có phải anh ta sợ rằng mình không thể chứng minh được những gì mình đã tuyên bố không nhỉ? cái giọng nói bên trong lại trêu tức chàng.

Không! Ilios phản đối. Chàng bước ra ngoài vòi sen và lấy cái khăn tắm. Nếu nàng không vuốt ve ôm lấy khuôn mặt chàng và nhìn chàng theo cách nàng đã làm buổi tối nay, khi chàng bị buộc phải thể hiện cảnh

tân hôn hạnh phúc của mình với Tino, vậy thì điều này sẽ không bao giờ phải xảy ra cả đâu. Chàng sẽ không đau nhứt như hiện giờ đối với nàng. Không ư? Nếu đó là tất cả đã làm cho chàng phải đau đớn nhứt nhối vì nàng, vậy thì còn sự việc rằng chàng đã nhứt nhối vì nàng cũng tương tự như thế này mỗi đêm trước đó thì chàng giải thích sao đây?

Đó là sex_ đó là tất cả. Sex.

Chàng ném cái khăn xuống. Vẫn còn thời gian để ngừng nó lại, vẫn còn thời gian để bỏ đi và sử dụng sức mạnh ý chí của mình giọng nói bên trong chàng lên tiếng.

Có thể là vẫn còn thời gian, nhưng vậy thì sự khao khát để đâu đây? Đó, Ilios thừa nhận khi chàng mở cửa phòng ngủ, tất cả là vì Lizzie.

Nàng đang nằm bên phía giường của Ilios. Làm sao nàng có thể quên được nhỉ?

“Em đang nằm phía của anh,” nàng nói khi chàng tiến tới. “Em sẽ chuyển đi”

“Tại sao?” Ilios dịu dàng hỏi. “Khi mà chúng ta đang cùng chung ở một nơi?”

Lizzie cảm thấy tim mình đập dữ dội, và sau đó thì cơ thể nàng tràn đầy một niềm vui sướng quá độ đổ vào như mật ong tan chảy.

Không gì có thể sánh được với điều nàng cảm nhận khi Ilios vào trong giường và kéo nàng đến gần mình. Giống như nàng, chàng cũng trần truồng, và cảm giác của làn da chàng áp vào da nàng là một sự mơn trớn đầy nhục cảm gần như không thể chịu đựng nổi

Điều này không nên xảy ra. Không phải bây giờ, khi nàng biết rằng mình đã yêu. Trước đây thì là khác, còn bây giờ... Giờ nàng đang lừa dối chàng, lấy đi khỏi chàng những thứ mà chàng không muốn trao cho nàng. Ilios đang chạm vào nàng, lướt những đầu ngón tay mình xuống vùng da dưới cánh tay mềm mại nhạy cảm của nàng và làm nàng run rẩy trong một sự hân hoan đáp trả rộng mở. Lizzie nhấc tay mình lên vai chàng, định bảo với chàng là họ phải dừng lại, nhưng như thế nào đó sự gợi cảm của bắp thịt cuộn cuộn nam tính mạnh mẽ ấm áp và những cơ bắp bên dưới sự đụng chạm của nàng đã làm cuốn phăng đi những ý định tốt đẹp của nàng, quyến rũ lôi kéo sức mạnh ý chí của nàng vào phục vụ cho duy nhất nhu cầu cấp bách của nàng lúc này mà thôi.

Nhắm mắt lại, Lizzie vuốt ve những múi cơ sau lưng chàng, thần kinh nàng ghi nhận lại sự sung sướng của mỗi cái vuốt. Có phải da thịt đàn ông thật sự khác biệt với da thịt phụ nữ_dày hơn, nhẵn hơn, ấm áp hơn, mượt mà đầy cảm xúc hơn lựa, và thế nào đấy lại nam tính nữa? Hoặc là nó chỉ đơn giản là sự đáp trả của nàng khi biết rằng da thịt nàng đang ve vuốt là thuộc về Ilios nên đã làm cho nàng cảm thấy thế?

Khi chàng hôn nàng và giữ lấy nàng sự thèm khát của Ilios dành cho nàng đã như một dải băng lửa, đến khi nó lấp đầy tim chàng và những mạch máu của chàng, tràn vào mỗi cái vuốt ve đụng chạm của chàng và đến nỗi nó định hình được những cảm giác của chàng trên da thịt nàng.

Bầu ngực mềm mại của nàng được ôm trọn bên trong bàn tay chàng, vừa vịn một cách hoàn hảo như thể nó được tạo ra là chỉ để cho chàng nắm lấy, và những cảm xúc kích tình của đôi núm khi nó đáp lại sự mơn trớn của chàng là theo cách chỉ đáp ứng lại với chỉ những vuốt ve của mình chàng. Cơ thể nàng uốn cong mời mọc chàng chiếm lấy thì như chỉ được khơi gợi lên bởi chàng và dành cho riêng chàng, như thể chúng được làm ra chỉ cho một người và chỉ duy nhất một người mà thôi.

Làm sao mà một cái vuốt ve nhẹ nhàng thanh mảnh như thế này lại có một sức mạnh bòn rút hết sự chống cự của suốt một đời chàng được vậy? Làm sao mà nó dường như mang lại sự bảo hộ và sự thỏa mái dễ chịu được vậy? Làm sao nó có thể có một sức mạnh chuyển đổi một người đàn ông đối với cảm xúc là như kẻ thù thành một người đàn ông đi thêm thương...? Một người đàn ông đi thêm cái gì?

Ilios đi chuyển không ngừng chống lại những suy nghĩ của mình, chống lại sự yếu đuối của mình đang cho phép cái nhu cầu xa lạ này mang bản chất của chàng trao cho sự bảo vệ của người khác. Chàng ôm lấy gương mặt của Lizzie để có thể hôn nàng. Hôn nàng và cảm nhận sự đáp trả của nàng để thiết lập lại vai trò của chàng là người chịu trách nhiệm cho những gì đang xảy ra. Và trách nhiệm của chàng là cho cả hai người, Ilios cảnh báo mình_một trọng trách chàng đã xao lãng một lần.

Bên dưới cái hôn của Ilios Lizzie thở dài một hơi nhẹ nhõm vui sướng. Không thể nào không để cho tay nàng theo những dốc nghiêng của chính nó và lướt xuống theo chiều dài trơn bóng của cơ thể chàng, qua đường cong nam tính ngay hông chàng phẳng lì, và sau đó đi đến phần cuối của đốt sống lưng chàng. Áp lực của miệng Ilios trên miệng nàng ngày càng gia tăng, cánh tay chàng siết chặt quanh thân nàng khi chàng lần nàng xuống dưới thân mình. Nồng nhiệt, Lizzie hé môi mình ra, lưỡi nàng mơn trớn vuốt ve lưỡi chàng, những đầu ngón tay nàng lướt vào chỗ hõm sâu cuối xương cụt đốt sống lưng của chàng.

Có phải đó là tình yêu của nàng dành cho Ilios đã mang lại sự gần gũi về thể xác đau thất con tim mà họ đang chia sẻ lúc này? Lizzie tự hỏi thổn thức. Nó phải là thế; không còn cách giải thích nào khác được, chắc chắn rồi, vì nhận thức sâu sắc về sự gần gũi thể xác và sự kết nối nàng cảm thấy đối với chàng.

Nàng rên nhẹ vui thích khi Ilios phủ lên cả người nàng, đáp lại cái nhu cầu đang lớn dần lên thúc ép của nàng. Niềm hoan lạc say mê từ đôi tay chàng trải dài theo đùi nàng và môi chàng nhắm nháp cái vật nữ tính của nàng, lấy đi cả khả năng lẫn ý chí của nàng để làm bất kì điều gì hơn cả việc trao thân cho chàng khi chàng phủ lên trên người nàng, da thịt chàng bừng sáng trong ánh trắng, cương cứng và trêu người. Lizzie vươn đến nó, bao bọc cái đầu sưng phồng của cái vật đàn ông của chàng, mê mải trong sự nhận thức của việc chiếm hữu chàng.

Thứ mà là khoái cảm giờ đã trở thành một sự khẩn nài dữ dội nện vào __một bản năng nguyên thủy thôi thúc mãnh liệt đủ để đập tan mọi thứ cản đường nó.

Làm thế nào niềm lạc thú của cái vuốt ve lại quá mãnh liệt đến nỗi nó xâm lấn vào mọi phần trên cơ thể chàng, làm cho dây thần kinh của chàng thét lên bên dưới sự tấn công dữ dội của nó? Chàng muốn Lizzie tiếp tục mơn trớn chàng mãi mãi. Chàng muốn nàng lướt lên và biết hết mọi góc ngách trên người chàng. Chàng muốn __Như thể một giọt nước rơi thẳng đứng đã xuất hiện ngay một nơi vô tận mờ mịt trong suy nghĩ của Ilios ngăn chặn lại khi chàng nhận ra mối nguy hiểm chàng đang đối mặt. Chàng không thể, sẽ không cho phép mình cảm thấy thế này. Nó sẽ chống lại hết mọi thứ mà chàng đã lên kế hoạch cho nó. Nó không được xảy ra. Nó phải bị phá hỏng.

Đột ngột, Ilios ép mình phải buông Lizzie ra, lùi mạnh khỏi nàng, bỏ nàng lại không một cái ngoái đầu hay một lời giải thích.

Ilios đã đi. Nàng còn lại một mình trên giường nơi mà trước đó còn là một nơi tuyệt vời của sự giao hoan và chia sẻ khát khao mà giờ đây chỉ là một nơi trống rỗng và thực tế đến khát nghiệt.

Cuộn mình vào nỗi đau, Lizzie nghiêng chặt chống lại tiếng khóc khổ sở vì thất vọng đau đớn đang đốt cháy cổ họng nàng. Nàng trông mong gì chứ? Rằng điều không thể sẽ xảy ra và Ilios sẽ bày tỏ tình yêu chàng dành cho nàng ư? Nàng đã 27 tuổi chứ không còn là 17, và chắc chắn những gì đã xảy ra cho em gái của nàng đã cho nàng thấy sự thương tổn có thể có khi một người phụ nữ ngốc nghếch đi tin vào tình yêu dành cho một người đàn ông sẽ có sức mạnh biến đổi anh ta, như thế nào đó làm ảo thuật đảo lộn lại tình yêu dành cho nàng.

Ilios không yêu nàng. Chàng đã làm rõ nó theo cách chàng đã rút lui khỏi nàng, từ chối nàng với vẻ không tin tưởng và giận dữ đó đã nói rõ ràng với nàng hơn bất kì một lời nói nào rằng chàng không chỉ không hề yêu nàng, mà còn ao ước rằng nàng không có ở đó nữa.

15. Chương 15

Lizzie nén lại một cái ngáp nhỏ đáng khiển trách, sợ rằng nàng thật sự có thể ngủ gật trong bữa ăn tối nếu nàng không cẩn thận.

Nàng giờ đang hối hận vì đã đồng ý rằng đó là 1 ý kiến hay, tại buổi chiều dài trước đó một tuần, khi Ariadne Constantin đề nghị rằng 4 người họ nên đi ra ngoài ăn tối cùng nhau, tới một nhà hàng mới khai trương gần đây để viết bài bình phẩm đánh giá. Đặc biệt là trong cái nhìn có khoảng cách mà Ilios đã cố tình tạo ra giữa họ. Chàng không nhìn nàng nữa, không bận tâm đến việc nói chuyện với nàng hay chạm

vào nàng. Không còn thêm bất kì một lời mời cùng tham gia với chàng đến thăm công trường trong một ngày, hay cũng không thảo luận bất kì một khía cạnh nào của cuộc sống hay kế hoạch của chàng với nàng thêm nữa. Đó là, Lizzie chán chường thừa nhận, như thể chàng ghét việc nàng ở đây và cay đắng phần nộ cái sự việc chàng đã kết hôn với nàng_ thậm chí rằng đó là quyết định của chính chàng.

Thức ăn, một phong cách nấu nướng Hy Lạp lai tạp với miền đông nước Úc, thật ngon, và nước sốt nhẹ đi cùng với món chính là cá và thịt đã hấp dẫn đến rõ rãi, nhưng Lizzie không thấy chúng ngon miệng. Nàng đã quá đau buồn. Có phải sự mệt mỏi thường xuyên của nàng là một triệu chứng của sự đau khổ mà nàng đang cảm thấy chăng? Có phải rằng đó là lí do nàng ước được nhắm mắt và xóa sạch đi hiện thực?

Chỉ nhớ lại sự cộc lốc trong giọng nói của chàng và cách chàng tránh xa nàng lúc này cũng đã đủ làm nghẹn lại cổ họng và đâm kim vào mắt nàng với sự hoang mang bối rối của những giọt nước mắt không kiểm soát được. Phản ứng của nàng chắc chắn là giống một cô gái mới lớn dư hoóc-môn sinh dục hơn là một phụ nữ đã trưởng thành, và đương nhiên không phải là người nàng có thể nhớ là mình đã như thế trước đây. Nhưng vậy thì nàng lúc đó chưa hề yêu Ilios.

Lizzie ngắm nhìn Ariadne và chồng cô ta một cách ghen tỵ khi họ đứng dậy khiêu vũ trên sàn khiêu vũ nhỏ của nhà hàng. Nó thật là thiên đường khi được ôm thật chặt trong vòng tay của người đàn ông mà mình yêu thương ở một nơi thanh lịch và nhỏ nhắn nơi công cộng để chứng minh cho tình yêu giữa hai người. Cơ thể nàng run rẩy đáp lại sự xúc động của những cảm giác của nàng.

Gia đình Constantins đã quay lại bàn. Stavros Constantin đang gọi thêm rượu. Lizzie lắc đầu khi người phục vụ định rót vào ly của nàng. Nàng đã không đụng đến cồn từ cái đêm nàng bị say vì sâm banh và đã làm tình với Ilios_ đã có quan hệ tình dục, nàng sửa lại một cách dửng dưng. Đó là tất cả những gì đã có_ tình dục_ cảm dỗ_ đó là những gì nàng phải nhớ. Nàng đương nhiên không có ý mạo hiểm uống say vào lúc này. Trong tâm trí dễ bị tổn thương lúc này của nàng không hề muốn nói ra những gì nàng có thể muốn làm, hoặc nàng có thể cố gắng bao nhiêu để tự sỉ nhục mình khi họ ở riêng một mình với nhau.

Những người khác đã uống xong ly thứ ba của họ, sau đó Ariadne đứng dậy, hỏi xem Lizzie có muốn vào nhà vệ sinh nữ với cô hay không.

Gật đầu, Lizzie cũng đứng dậy. Không có bất kì thứ gì tốt hơn là ngồi cạnh Ilios, biết được chàng hằng hái muốn thoát khỏi nàng như thế nào.

Ngay khi ở phòng vệ sinh, Lizzie cảm thấy sự mỗi mệt đã đe dọa chôn vùi nàng lúc sớm đã quay lại với nàng, gây ra cho nàng một cái ngáp khác. Nàng xin lỗi Ariadne khi làm thế, hy vọng rằng người phụ nữ kia sẽ không nghĩ rằng nàng thô lỗ.

“Đừng lo” Ariadne đáp lời. “Chị hiểu mà. Chị cũng đã bị chính xác giống như em khi chị mang thai lần đầu đứa con trai của bọn chị. Chị còn mong những cơn ốm nghén vào buổi sáng, nhưng thay vì đó là ốm nghén trong giờ đi ngủ”

Mang thai. Phòng vệ sinh quay tròn choáng váng quanh nàng và Lizzie phải bám vào bồn rửa.

Ariadne, rõ ràng là có quan tâm, vươn tay ra đỡ nàng.

“Em không sao,” Lizzie đảm bảo với cô. “Nó chỉ là em không nghĩ_”

Nàng ngừng bật, nhưng Ariadne lại đoán ra sự thật bởi vì cô đã đưa tay lên che miệng và kêu lên, “Ồ! Em không nhận ra rằng em có thể đã có thai_ và giờ chị là người đầu tiên biết được và nó nên là Ilios mới được. Đừng lo_ chị sẽ không nói một lời nào_ thậm chí với Stavros.” Cô liếc nhìn cánh tay Lizzie đang ôm chặt trước bụng và đề nghị. “Nếu em muốn, chị sẽ cho em tên người bác sĩ sản khoa của chị. Ông ấy rất giỏi”

“Chị thật tốt, nhưng... nhưng em thật sự không nghĩ rằng mình có thai,” Lizzie nói dối. Nàng vẫn còn bị sốc, đang chiến đấu để chấp nhận sự thật của tình huống này, đang bị giằng xé giữa thất vọng và vui mừng. Nàng khao khát với cả trái tim để tin rằng người đàn ông nàng yêu sẽ phản ứng với cái tin một đứa trẻ đã được họ tạo ra bằng tình yêu và sự tự hào. Nhưng làm sao chuyện đó có thể xảy ra khi Ilios không hề yêu nàng?

Có thai. Nàng đã có thai. Nó dường như quá rõ ràng lúc này đến nỗi nàng không thể tin là nàng đã không tự mình nhận ra được. Nàng nên làm gì? Ilios đương nhiên có quyền được biết. Chàng sẽ nói gì? Chàng

sẽ làm gì? Chàng muốn có những đứa con trai. Liệu việc biết được nàng đang mang đứa con của chàng có làm mềm lại trái tim chàng đối với nàng hay làm cho nó cứng hơn? Lizzie ước gì mình biết được. Nhưng nếu chàng từ chối nàng và đứa con của họ vậy thì ít nhất con trai hay con gái của chàng cũng sẽ có được một gia đình yêu thương nó ở nước Anh.

Một nhu cầu làm mẹ thôi thúc mạnh mẽ nàng bảo vệ đứa con chưa được sinh ra của mình chạy mạnh qua người nàng. Ilios có thể không muốn đứa trẻ họ đã cùng tạo ra với nhau, nhưng nàng sẽ yêu thương nó gấp đôi thế, bởi vì nàng sẽ yêu nó vì chính nó và vì nó là của Ilios.

Quay trở lại bàn, nàng lại muốn ngáp. Phía bên kia bàn Ariadne mỉm cười nhìn nàng, nói với chồng. “Lizzie đã mệt. Cô ấy không quen với thói quen ăn uống trễ của chúng ta, em đoán thế. Ilios, anh phải đưa cô ấy về nhà và chăm sóc cô ấy”

Lizzie cứng người, kinh hoàng rằng mặc dù cô đã hứa Ariadne vẫn có thể sẽ tuyên bố rằng cô nghĩ Lizzie đang mang thai. Nhưng với sự an tâm của nàng Ariadne nói rằng họ cũng không muốn một đêm về trễ vì mẹ cô đang trông trẻ.

Họ rời khỏi nhà hàng cùng nhau và nói tạm biệt nhau bằng những cái ôm hôn nhiệt thành trên đường gần bãi đỗ xe. Cái ôm ấm áp của Ariadne dành cho Lizzie thì có ý nghĩa rõ ràng.

Dựa vào chỗ tựa thoải mái của chỗ ngồi hành khách trong xe Ilios, trong khi chàng đang đưa họ về căn hộ, Lizzie nhắm mắt lại, suy nghĩ của nàng đang bị điều khiển bởi sự kinh sợ và tuyệt vọng. Nàng đã có thai. Nàng đang mang con của Ilios. Mặc cho sự rối loạn trong những suy nghĩ của nàng, một nơi nào đó trong sâu thẳm của Lizzie có một hồ nước nhỏ ấm áp và vui vẻ khi biết rằng nàng đang mang một món quà đáng giá nhất mà cuộc sống ban tặng: một đứa con của người đàn ông mà nàng yêu thương.

16. Chương 16

Lizzie trao cho Maria một nụ cười nhợt nhạt khi họ bước vào thang máy với nhau. Đã là một tuần từ khi nàng nhận biết được mình mang thai, và nàng vẫn không nói với Ilios. Nhưng sau đó thì nàng thật sự không có cơ hội để làm thế, bởi vì chàng tránh nàng nhiều nhất có thể. Lizzie ước rằng nàng can đảm hơn rằng nàng có một sự can đảm để đương đầu với chàng, nói toẹt ra cho chàng rằng chàng có thể đối xử với nàng như ý chàng muốn nhưng đứa bé con chàng có quyền có được tình yêu của chàng. Nàng đã ra ngoài đi dạo để gắng xóa đi những suy nghĩ của mình. Ilios quá lạnh lùng với nàng đến nỗi nàng biết nó chỉ là vô vọng rằng chàng sẽ quay lại yêu nàng.

Thang máy im lặng đi lên. Lạc mất trong những suy nghĩ tuyệt vọng, Lizzie quên mất dựa lưng vào tránh vách kính và lỗ hổng mở toách ra bên dưới, cái cảnh luôn làm nàng cảm thấy hồi hộp. Nàng đã phải chịu đựng sự sợ hãi về độ cao rất lâu từ khi nàng còn nhỏ, và sự di chuyển của thang máy và cấu trúc kính của nó chỉ làm nàng cảm thấy tệ hơn.

Một luồng choáng váng nhấn xuống nàng, làm nàng mất thăng bằng. Thang máy dừng lại, nhưng nàng cảm thấy quá buồn nôn không thể đi được.

Maria giữ bình tĩnh, đỡ lấy cánh tay nàng và đỡ nàng dậy khi cô dẫn nàng ra khỏi thang máy, băng qua hành lang vào trong căn hộ. Lizzie cảm thấy không khỏe để làm bất cứ thì gì chỉ để cho Maria làm tất cả. Mồ hôi lạnh thào ra trên trán nàng và dạ dày nàng bị khuấy tung lên. Khi Maria thả nàng gần cửa, Lizzie trượt xuống sàn ngất xỉu hoàn toàn.

Khi nàng tỉnh lại Maria đang quỳ xuống sàn nhà bên cạnh nàng, mặt cô ửng đỏ lên phần khởi vui mừng khi cô vỗ vỗ vào tay Lizzie như một người mẹ và trấn an nàng, “Cô đừng lo. Đó chỉ là đứa nhỏ của Ilios đã làm cho cô ngất xỉu thôi. Nó sẽ là một thằng bé to lớn đấy. Mới mà nó đã làm mẹ mình lo lắng rồi. Cô ngồi đây. Tôi sẽ đi gọi điện cho Ilios và bảo cậu ấy gọi bác sỹ đến”

“Không!” Lizzie phản kháng, kinh hoàng. “Không. Maria, làm ơn...” nàng van xin cô. Đây không phải cách nàng muốn Ilios biết rằng chàng đã trở thành cha. “Không cần đâu. Tôi hoàn toàn khỏe mà” Nhưng chẳng ích gì. Maria đã cầm điện thoại trên tay và nói thật nhanh bằng tiếng Hy Lạp, đoán rằng cô đã làm thế rồi.

Thật cẩn thận Lizzie đứng lên và đi đến phòng khách, nàng ngồi xuống ghế sofa. Nàng vẫn còn cảm thấy buồn nôn, và có chút choáng váng, nhưng mà nàng cũng chưa ăn gì cho buổi sáng nay. Nàng đã có kế hoạch ăn chút gì đó khi ra ngoài, nhưng rồi nàng lại thôi, và giờ nàng nghi ngờ rằng đứa bé trong bụng mình đang không được hài lòng. Một nụ cười thoáng trên môi khi Lizzie nhớ lại thật chính xác nàng đã từng khuyên Ruby ăn uống hợp lý thế nào khi cô ấy mang thai hai đứa nhỏ sinh đôi kia.

Nàng có thể nghe thấy giọng của Ilios vang lên ngay hành lang lúc này, chàng đang nói bằng tiếng Hy Lạp với Maria. Tim nàng đập thình thịch, miệng nàng khô khốc. Vấn đề đã vượt khỏi tầm tay nàng và sẽ không trở lại được. Nhờ vào Maria, Ilios giờ đây sẽ biết rằng chàng sắp sửa làm cha. Chàng sẽ nói gì? Chàng sẽ làm gì?

Cửa phòng mở ra và chàng bước vào phòng khách, sải bước thật dài đến phía nàng và sau đó đứng trước mặt nàng. Chàng không mặc áo jacket, và áo sơ mi của chàng làm nhấn vào cái chiều rộng đầy uy lực của vai chàng—đôi vai mà một người phụ nữ có thể tựa vào, chỉ có điều người phụ nữ đó không phải là nàng.

“Maria nói rằng em đã ngắt xiu”

Giọng của Ilios cộc cằn đầy thô ráp—vì giận dữ chăng? Lizzie chiến đấu để đè bẹp sự đe dọa quay lại của cơn buồn nôn lúc sớm. Bánh bích quy gừng—đó là thứ mà nàng cần. Chúng đã có hiệu quả với Ruby, nàng nhớ thế.

“Nó có thật rằng sẽ có một đứa bé ra đời không?” Ilios gặng hỏi thẳng thừng.

Lizzie không thể nói nổi nữa. Nàng chỉ có thể gật đầu, chỉ đủ khỏe để có thể tưởng tượng chàng bực tức thế nào với sự khẳng định của mình.

Sự giận dữ bóp chặt lấy Ilios—một cơn thịnh nộ, hoang dại, điên cuồng dữ dội đã bùng nổ bên trong chàng như một quả cầu lửa, tàn phá hết mọi lí do, lòng nhân đạo và sự trắc ẩn. Đây là điều cuối cùng mà chàng muốn—bị cột chặt vào một người nào đó. Và đặc biệt là với người phụ nữ này, người mà chàng đang chiến đấu để tránh không bị dính vào những suy nghĩ, khao khát và những cảm xúc của mình, với bất kì thứ gì, mà nhất là với một đứa bé. Một cuộc sống mang hơi thở loài người điều đó sẽ cột ba người họ lại với nhau bằng những sợi dây mà không chỉ một người có sức mạnh là có thể phá vỡ được. Ilios muốn đảm thật mạnh và gào to tên những vị thần đã từ chối lời cầu khẩn của chàng. Chàng không muốn điều này và sẽ không bao giờ muốn.

“Cô đã cố tình làm việc này—mặc cho sự thật rằng cô đã biết tôi không hề muốn nó,” chàng buộc tội Lizzie, thần nhiên quên mất rằng chính mình mới có vai trò quan trọng hơn trong việc tạo ra đứa bé. “Không nghi ngờ gì cô đang hy vọng là sẽ buộc tôi chấp nhận cả cô và con của cô—một đứa bé mà tôi nghĩ rằng cô xem như một cái phiếu ăn sẽ để cho cô được sống thỏa mái đến hết đời mình”

Lizzie phát bệnh vì đau đớn và buồn bã.

“Không!” Nàng bảo với chàng. “Đó không phải là thứ tôi nghĩ”

“Không?” Ilios thách thức nàng. “Cô nghĩ rằng tôi là một thằng ngu đến nỗi giờ này tôi vẫn không thể hiểu được những gì cô thật sự muốn khi cô nói là cô khao khát tôi sao? Những thứ cô thật sự khao khát là thứ mà giờ cô đang mang trong mình đấy. Con tôi—được sinh ra trong một cuộc hôn nhân hợp pháp. Một đứa bé mà tôi không thể từ chối hay phủ nhận được. Một đứa bé mà sẽ là một hóa đơn tài chính cả đời với tôi.”

“Điều đó không đúng” Lizzie phản đối điên cuồng.

“Cô đã lên kế hoạch hết mọi thứ rồi đúng không?” Ilios nhìn nàng vẻ đầy nghiêng khinh miệt. “Tốt, tôi bác lại tuyên bố của cô và tôi bác bỏ con cô. Cả cô và nó chẳng là gì với tôi cả. Còn không bằng chẳng là gì nữa kia”

Đó là tất cả mà Lizzie cần nghe. Những lời nói độc địa thô lỗ của Ilios đã rơi xuống người nàng như những cú đấm—những cú đấm nàng sẽ không cho phép con mình phải chịu.

Nàng đứng lên, mặc cho hiện giờ nàng vẫn còn quá yếu, và bắt đầu đi đến cửa.

Khi nàng đến được nó nàng quay lại và kiêu hãnh nói với Ilios, “Con của anh có thể còn hơn không là gì với anh, Ilios, nhưng với tôi nó là điều đáng giá nhất trong đời mình. Anh nói đúng. Tôi đã hy vọng được an toàn cả đời nhờ anh khi tôi nói với anh rằng tôi khao khát anh, thậm chí đến lúc tôi không nhận ra nó là thứ gì trong người của mình nữa. Nhưng sự bảo đảm an toàn cả đời mà tôi muốn không phải là tiền của anh, nó là tình yêu của anh_đối với tình yêu của tôi dành cho anh. Giờ anh đã đơn giản nói rằng nó không bao giờ có thể, nên tôi sẽ lấy đi cả sự hiện diện không mong muốn của mình và tương tự với đứa con của anh khỏi đời anh vĩnh viễn.”

“Hay lắm,” Ilios lạnh lùng nói với nàng. “Và càng sớm càng tốt”

17. Chương 17

Ilios đã bỏ đi. Lizzie không biết đi đâu. Nàng sẽ không khóc. Để ích gì cơ chứ? Thay vì thế nàng làm mọi thứ cần làm. Nàng đặt cho mình một chỗ trên chuyến bay đầu tiên có thể, đóng gói hành lý của mình. Nàng sẽ không lấy bất kì thứ gì mà nàng có nhờ Ilios_ ngoại trừ, đương nhiên, con của chàng. Nhưng đó là chàng không muốn đứa con ấy_ chàng đã từ bỏ nó, đã nói thật nhứt tâm và phải sạch về nó.

Sau cùng nàng khóc. Những giọt nước mắt như thác đổ từ mắt nàng chảy dài xuống gương mặt trước khi nàng có thể ngăn chúng. Nàng lau chúng thật cẩn thận bằng khăn giấy.

Nàng đã làm xong mọi thứ mình cần làm, cả việc gọi cho mình một chiếc taxi.

Chuông báo vang lên.

Đã đến lúc nàng phải đi.

Nàng thả cái khăn giấy bên cạnh tập ghi chú gần cái điện thoại, nơi nàng đã ghi ra số chuyến bay của mình, và đi ra cửa.

Lỡ nàng chưa đi thì sao? Ilios hy vọng thế, chàng tự nhủ khi mở khóa cửa vào căn hộ và bước vào trong.

Nhưng không có sự vui vẻ hay thậm chí là sự an tâm bóp chặt lấy chàng và quay tròn những cảm xúc của chàng với sự mãnh liệt đau đớn không ngừng khi chàng đứng trong phòng ngủ chính. Chỉ có vang vọng lâu dài của mùi hương trên người Lizzie là còn lại cho biết rằng nàng đã từng ở đây. Trên cái bàn cạnh giường ngủ là chiếc nhẫn đính hôn và nhẫn cưới của nàng. Chàng nhặt chúng lên. Lizzie có những ngón tay thật thanh mảnh biết bao, và bàn tay thật tao nhã. Chiếc nhẫn vẫn còn hơi ấm. Ilios nắm chặt tay chàng bao lấy chúng. Hơi ấm của Lizzie. Một hình ảnh của Lizzie đang ôm những đứa con của họ lướt vào trong đầu chàng, gương mặt của Lizzie nhìn xuống chúng, mắt nàng ảm áp đầy tình yêu thương.

Một cơn giận tươi mới tràn ngập chàng. Nghiền ngấm, chàng nhét những chiếc nhẫn vào túi. Chuyện gì đã xảy ra với chàng vậy? Chàng đang cư xử như... như một kẻ tương tự ngu ngốc. Chàng là người muốn nàng phải đi mà. Ai buộc nàng phải đi. Buộc nàng phải đi khi chàng đã thấy được nàng trông không được khỏe như thế nào. Chuyện gì xảy ra nếu nàng lại ngất? Nàng sẽ ra sao nếu vậy? Tại sao chàng lại quan tâm?

Ilios bước vào phòng thay đồ và lấy cái áo jacket. Mắt chàng bắt gặp một dải đăng ten mắc kẹt vào cánh cửa tủ đồ đóng chặt của Lizzie. Nàng rõ ràng đã bỏ quên thứ gì đó khi nàng dọn đồ. Chàng mở tủ ra, một luồng hơi giận đốt cháy người chàng khi chàng thấy tất cả quần áo đều treo ở đó. Những bộ quần áo chàng đã mua cho nàng. Nàng đang cố chứng tỏ điều gì? Nàng thật sự nghĩ rằng chàng sẽ bị ấn tượng bởi nàng bỏ nó lại sao? Tốt thôi, chàng không hề. Sự thật là chàng còn thích hơn nếu nàng mang chúng đi với mình. Tại sao? Bởi vì chàng sợ rằng chúng sẽ nhắc chàng nhớ đến nàng, và chàng có thể sẽ thấy hối hận vì những gì chàng đã làm chăng?

Đương nhiên là không. Đó là thứ rác rưởi. Phải không? Không phải chàng đang vừa mới nhớ nàng sao? Không phải chàng vừa hối hận vì sự thô lỗ của mình ngay một phút chàng rời khỏi căn hộ sao?

Không phải sự thật rằng giờ chàng ở đây, đi qua lại trong phòng, không thể làm việc, không thể ngừng nghỉ về năng, lại không nói cho chàng thứ gì về những cảm giác của chàng sao? Về năng_Lizzie?

Lizzie.

Ilios ngồi xuống nặng nề trên ghế gần chiếc điện thoại, hai tay ôm đầu thất bại.

Một mình trong không gian im lặng, mặc cho những cố gắng của chàng là ngăn nó dừng như thế, nó vẫn tràn vào những kỉ niệm về hình bóng của Lizzie xuất hiện trong đó, Ilios liếc qua chiếc điện thoại. Cơ thể chàng cứng lại khi nhìn thấy mảnh giấy mà Lizzie đã ghi số chuyển bay của năng lên đó và thời gian khởi hành. Một tiếng nữa và năng sẽ rời khỏi đời chàng. Có một miếng khăn giấy bên cạnh còn dính mascara_năng đã khóc chẳng? Bởi vì chàng? Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên lấp đầy chàng với một luồng hy vọng mạnh mẽ. Lizzie. Nó phải là thế.

Chàng chớp mạnh lấy ống nghe, tìm chàng nhảy lên khi chàng hỏi, “Lizzie?” và lại ngập vào thất vọng khi chàng nhận ra rằng người gọi chàng chỉ là một người quen.

Sau khi thoát khỏi anh ta, Ilios bỏ lại ống nghe và đứng bất động, nhìn chăm chăm vào khoảng không, trong khi tìm chàng thì đập mạnh dữ dội như những cú đâm nện vào, nhấn cho chàng một lời, một điều mà chàng phải chiến đấu dữ dội để chối bỏ.

Cơn đau xoắn chặt lấy chàng, xé trái tim chàng ra, cào xước nó, nhấn chàng vào trong tuyệt vọng.

Chàng đã yêu Lizzie. Chàng đã yêu năng và chàng đã để mất năng.

Không có gì là như nhau bởi vì trong cuộc sống không có gì có thể giống nhau được. Cơn giận chàng có, cơn thịnh nộ, cái quyết định dứt khoát là phải hủy hoại thứ đã ăn rễ vào trong tim mình, là không thuộc về một người đàn ông dũng cảm mà là một kẻ yếu hèn. Không phải tình yêu chàng dành cho Lizzie sẽ đe dọa tương lai của chàng, mà chính là những nỗ lực của chàng nhằm hủy diệt nó. Khi ánh sáng chiếu xuyên qua bong tối Ilios giờ đã nhìn rõ, khi nó đã quá muộn, cuộc sống chàng sẽ vô vị trống trải thế nào_ và sẽ thế nào nếu không có năng. Trong một thời gian ngắn họ đã bên nhau năng thay đổi được chàng hoàn toàn, trong nhiều cách khác nhau, chàng cảm thấy chàng vẫn hiểu được con người mình lúc này_ và chàng có một nhu cầu cần sự hỗ trợ của năng để giúp chàng làm thế. Năng đã dạy chàng quá nhiều, nhưng vẫn còn rất nhiều thứ chàng phải học. Làm sao chàng có thể dạy những đứa con mình theo chàng thành những người đàn ông của chàng? Chàng không thể. Những đứa con ấy, giống như chàng, đều cần có Lizzie. Chúng đều cần tình yêu của năng.

Khi nghĩ đến những đứa con chàng đã lên kế hoạch muốn có, và cái cách chàng lên kế hoạch thụ thai chúng, thì bên trong đầu chàng chàng đã nhìn thấy chúng sống trong bóng mát, bị lấy đi sự hạnh phúc mà chúng đáng được biết khi Lizzie là mẹ chúng. Chàng muốn ngừng lại thời gian và quay trở lại, vào thời điểm chàng vẫn còn ôm năng trong vòng tay. Chàng có thể lắng nghe thấy tim mình đang cố nói với chàng điều gì đó thay vì hoàn toàn chối bỏ nó. Có thể nó đã nói rằng chàng chẳng là thứ gì nếu không có năng, và có thể đã cầu xin năng yêu chàng. Nhưng giờ thì đã quá muộn.

Quá muộn. Bên trong đầu chàng Ilios hình dung mình là một đứa bé nhỏ, đứng ngay bên rìa bến cảng với Tino và ông của họ trong khi chàng nhìn mẹ mình và người chồng mới bước lên thuyền. Mẹ chàng giơ tay ra với chàng, nói chàng nhảy lên với họ. Chàng đã tuyệt vọng muốn đi với bà, chàng nhớ thế, nhưng chàng đã biết rằng ông mình không đồng ý cuộc hôn nhân mới của bà.

“Con trai của mẹ, con trai của mẹ,” Tino đã trêu chọc chàng, và vì thế chàng lưỡng lự, và sau đó đành phải nhìn theo nụ cười của mẹ chàng biến mất thay bằng sự lạnh lùng khi bà quay đi không nhìn chàng.

Đó là lần cuối cùng chàng nhìn thấy bà. Một tháng sau thì nghe bà bị đắm tàu.

Nếu chàng nhảy, nếu chàng chấp nhận lấy rủi ro đó, nếu chàng đã tin vào tình yêu của bà có thể làm cho chàng an toàn, thì cuộc đời chàng đã khác thế nào?

Quá muộn.

Ilios lấy điện thoại ra. Một người đàn ông có can đảm thì không có gì là quá muộn. Chỉ có phải đi xa hơn để lấy được thứ mà chàng mong muốn nhất mà thôi.

18. Chương 18

Chuyến bay của nàng đã được gọi, nhưng Lizzie bị một cơn buồn nôn đột ngột tấn công nó buộc nàng phải lao vào phòng vệ sinh nữ, giờ nàng vẫn trong đó và cầu nguyện cho cơn ốm ghen giảm bớt đi

Nàng chưa gửi tin nhắn cho các em mình. Nàng vẫn đang cố gắng nghĩ ra những gì phải nói với chúng. Một cơn buồn nôn khác lại nhấn chìm nàng.

Ilios nhảy ra khỏi chiếc trực thăng ngay khi nó hạ cánh, cúi đầu thật thấp để tránh cánh quạt quay của nó và chàng băng qua co đường nhựa đi vào tòa nhà cách li khu ga cuối. Chàng đã may mắn là dịch vụ trực thăng chàng dùng đã có một phi công sẵn.

Chiếc cổng của chuyến bay Lizzie đã đóng, nhưng Ilios không định để chuyện nhỏ ấy ngăn chàng lại. Chàng sẽ thuê một chiếc trực thăng riêng và theo hướng của nàng đến tận Manchester nếu chàng buộc phải thế.

“Lần cuối cho chuyến bay E20 đến Manchester. Hành khách Elizabeth Wareham hãy vui lòng có mặt tại cổng số 10...” Lizzie vẫn chưa lên máy bay ư? Ilios nhìn quanh khu vực phòng chờ trống rỗng. Vậy thì nàng ở đâu?

Lizzie chớp lấy túi xách tay và vội vã chạy ra khỏi phòng vệ sinh. Cơn ghen của nàng cuối cùng cũng giảm, nhưng nếu nàng không mau lên nàng sẽ lỡ mất chuyến bay của mình.

Họ lại đang gọi tên nàng. Tên cũ của nàng, cái mà nàng đã bị sốc khi nhận ra nó vẫn còn trên hộ chiếu của nàng_cái tên mà giờ nàng đang trở lại. Dường như chỉ có một vài thước khi nàng xông vào phòng vệ sinh nữ, mà giờ nó như cả hàng dặm. Ngay cái cổng_và Ilios đang đứng bên cạnh nó.

Lizzie đột ngột dừng lại

“Anh cần nói chuyện với em” Ilios bảo nàng

“Tôi sẽ lỡ chuyến bay của mình”

Hít một hơi thật sâu, Ilios chìa tay ra cho nàng.

“Làm ơn đi, Lizzie”

Nàng muốn từ chối. Nàng nên từ chối_vì đứa con của nàng chứ không vì mình_nhưng không hiểu sao nàng lại không thể.

Ilios nắm lấy cơ hội từ sự ngần ngại của nàng, nói với cô gái rằng nàng sẽ không bay nữa và đảm bảo với cô rằng bởi hành lí của nàng chỉ có xách tay và không cần phải hoãn cả chuyến bay trong khi hành lí của nàng vẫn chưa đem lên máy bay.

“Hãy đến đây và ngồi xuống.” Ilios đề nghị. “Em không nên đứng quá nhiều, không khi...”

Chàng đang thể hiện sự quan tâm cho họ? cho nàng và đứa con ư?

Nó làm nàng cảm thấy run rẩy đến nỗi nàng cần phải ngồi xuống, Lizzie thừa nhận, khi nàng để chàng đưa đến cái ghế và sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng

“Anh đã sai vì những gì mình đã nói. Rất sai trái.” Ilios nói với nàng. “Anh muốn em ở lại. Sự thật rằng em có đứa con của anh đã thay đổi mọi thứ. Nó là ở đây, ở Hy Lạp với anh, và sẽ là của em. Em là trách nhiệm của cả anh nữa. Đó là nghĩa vụ của anh phải chu cấp cho em” Những lời ấy nghe cứng nhắc và nặng nề làm sao, nhưng chàng không biết cách nào khác để nói ra những gì mình muốn nói.

“Nghĩa vụ thì không thay thế cho tình yêu, Ilios” Lizzie nói với chàng. “Và tôi không thể sống được trong một cuộc hôn nhân không tình yêu. Muốn một thứ gì đó mà mình không thể để cho nó bị gặm mòn. Nó chua xót và tàn phá lắm. Bị bẫy vào cuộc hôn nhân mà không hề mong muốn sẽ làm cho người không hề yêu sẽ khấn nài có được sự tự do, và từ đó sự khinh rẻ và thù địch sẽ lớn dần lên. Tôi không muốn con của chúng ta lớn lên trong môi trường như thế, bị giằng xé giữa cha và mẹ chúng người mà chỉ ở với nhau chỉ

vì chúng. Nó quá nhiều cho một gánh nặng để đặt lên một đứa trẻ. Tốt hơn là tôi nên đi” Nàng ngừng lại. “Làm ơn đừng làm cho điều này trở nên khó khăn hơn cho tôi khi nó đã thế rồi. Tôi sẽ nói với nó tất cả về anh dù trai hay gái_anh đặc biệt thế nào, và nó có thể tự hào thế nào khi là con anh và có anh là cha của nó”

Nàng phải ngừng lại bởi những cảm xúc làm cổ họng nàng nghẹn lại. Nàng muốn chạm vào chàng đến chết được, được vẽ lên đường nét trên khuôn mặt chàng và trao cho chàng tình yêu của mình_tình yêu mà nàng biết là chàng không hề muốn.

“Tôi sẽ nói với nó rằng anh muốn chúng tôi ở lại với anh, và đó là lỗi của tôi đã không làm thế. Và khi tôi nói thế tôi sẽ cũng nói cho nó biết tôi yêu anh nhiều thế nào, và tôi không thể chịu được làm gánh nặng của anh ra sao với tình yêu đó khi tôi biết là anh không muốn nó và không hề cầu xin tình yêu đó. Dù vậy tôi không thể hứa, sẽ nói với nó rằng mẹ nó ngốc nghếch để bị nhầm lẫn giữa tình yêu và sự căm dỗ. Tôi hy vọng anh sẽ hạnh phúc, Ilios, và cuộc sống sẽ đưa đến cho anh một người mà anh thật sự yêu, bởi vì...”

“Nó đã có_chỉ là anh quá e sợ để chấp nhận nó thôi, Lizzie” Chàng nắm lấy cánh tay nàng, giọng chàng khan đi trong tuyệt vọng. “Anh yêu em. Hãy cho anh cơ hội thứ hai. Chúng ta thuộc về nhau_anh và em và con chúng ta”

Lizzie lắc đầu. “Anh nói thế bởi vì đứa con thôi. Bởi vì anh nghĩ anh nên làm thế. Bởi vì_”

Ilios ngăn nàng lại. “Anh nói thế bởi vì nó là sự thật”

Ngay khi nhìn vào mặt nàng đã nói cho chàng rằng dù chàng cố gắng bao nhiêu để thuyết phục thì nàng cũng sẽ không tin chàng.

Chàng hít một hơi thật sâu.

“Lizzie, em có biết tại sao chuyện này_” chàng vuốt ve vào cái bụng vẫn còn phẳng của nàng, “_lại xảy ra?”

“Đương nhiên. Nó xảy ra bởi vì tôi muốn anh”

Ilios lắc đầu.

“Không, nó xảy ra bởi vì anh cho phép nó xảy ra_bởi vì anh bí mật muốn nó xảy ra, thậm chí nếu anh không để mình tự nhận ra sự thật vào lúc đó. Thứ gì đó trong anh, thứ gì đó mạnh mẽ hơn và dũng cảm hơn là anh, đã biết được thứ anh cần nhất”

Chàng vẫn nắm tay nàng, làm cho nàng cảm thấy an toàn và được bảo vệ, làm cho nàng ao ước...

“Anh ngưỡng mộ em hơn là anh tin mình có thể ngưỡng mộ được bất kì ai_đàn ông hay phụ nữ. Anh tôn trọng và anh đánh giá cao về em_như một cá nhân, chứ không phải như một người phụ nữ mà anh yêu. Trước khi anh biết mình yêu em anh biết rằng anh muốn em làm mẹ các con anh. Anh biết điều đó vào cái đêm chúng ta ân ái. Anh đã biết nó và bởi vì anh đã biết nên anh cố tình chọn cách phớt lờ thực tế rằng chúng ta không hề dùng biện pháp tránh thai. Thậm chí nếu anh từ chối nhận ra nó vào lúc đó thì giờ anh cũng biết rằng anh muốn em có mang con chúng ta, Lizzie. Anh muốn buột chặt em vào anh và anh biết rằng em không thể có một đứa con mà không yêu nó. Hãy ở lại. Hãy ở lại và để anh chứng tỏ với em là anh yêu em. Anh cần em, Lizzie. Em đã thay đổi anh, làm anh không thể nhận ra mình, và anh cần em giúp anh hiểu được con người mà mình đã trở thành. Anh cần em để cho anh biết làm thế nào để trở thành người đàn ông mà em muốn. Anh lớn lên mà không biết tình yêu là gì. Anh cần sự giúp đỡ của em để có thể hiểu được nó. Em đã nhún nhường anh, Lizzie_bằng mọi thứ mà em có”

Nàng có thể tin chàng được không? Nàng có dám không?

Chàng sẽ mất nàng. Trong túi mình chàng có thể cảm thấy được chiếc nhẫn cưới của nàng, viên kim cương của chiếc nhẫn đính hôn. Hấp tấp chàng quỳ xuống trên một đầu gối trước mặt Lizzie, và lôi ra chiếc nhẫn từ trong túi.

“Hãy đeo những thứ này lại cho anh, Lizzie_vì anh, và con chúng ta, và những đứa khác mà anh muốn chúng ta sẽ có. Hãy làm vợ anh và tình yêu của anh. Anh cần em, Lizzie. Anh yêu em”

Lizzie vươn tay và chạm vào đầu tóc đen, tình yêu nàng dành cho chàng đã tràn ngập trong nàng.

“Không có thứ gì mà anh sẽ không từ bỏ để có được tình yêu của em, Lizzie, thậm chí cả Villa Manos. Em đã dạy cho anh biết rằng tình yêu quan trọng hơn bất kì điều gì khác”

“Anh sẽ từ bỏ cả quyền thừa kế của mình sao? Nhưng đó là một niềm tin thiêng liêng”

“Anh sẽ không hy sinh tình yêu của mình hoặc các con mình vì những viên gạch và vôi vữa”

Giờ nàng đã tin chàng. Giờ nàng đã biết rằng chàng yêu mình và đứa trẻ mà họ đã có.

“Ôi, Ilios”

Nàng ngã vào vòng tay chàng, và chàng hôn nàng với một nhu cầu mãnh liệt bảo với nàng nhiều hơn cả những lời nói rằng chàng thật sự cảm thấy thế nào về nàng.

“Anh không thể để em đi.” Chàng bảo với nàng đầy xúc động. “Cuộc đời anh là vô nghĩa khi không có em chia sẻ cùng anh, Lizzie”

“Và em cũng thế nếu thiếu anh” Lizzie thì thầm lại với chàng trong yêu thương.

“Đừng nhìn anh như thế” Ilios cầu xin nàng. “Cho đến khi chúng ta trở về nhà và anh có thể cho em thấy anh muốn em nhiều thế nào”

“Nhà. Thật là một từ đáng yêu làm sao” Lizzie nói với chàng. “Anh là nhà của chúng ta, Ilios_của em và con. Không gì khác và không có ai khác quan trọng hơn”

Cái nhìn của dự dăng hiến và yêu thương trên mặt chàng là mọi thứ mà trái tim yêu của nàng khao khát được thấy_và hơn thế nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-hop-dong>